

Gerzsényi Sándor

Valomán

Új versek

Kiadja a „Napsugár” Gyermekmentő Alapítvány – Máté 18:14
(Sunshine Publishing House)

Dr. ALMÁSI MIHÁLY
AJÁNDÉKA

DÖMSÖDI BAPTISTA GYÜLEKEZET
KÖNYVTÁRA

Kiadja a „Napsugár” Gyermekmentő Alapítvány
– Máté 18:14 –
(Sunshine Publishing House)

Szigetszentmiklós, 1994.

Minden jog fenntartva,
beleértve a részletekben vagy egészében történő
utánnyomás jogát is.

© „Napsugár” Gyermekmentő Alapítvány
(Sunshine Publishing House)

ISBN 963 04 4033 4

ISSN 1218 036X

Felelős kiadó: Dr. Almási Mihály
Borítóterv és tipográfia: Boltos Péter
Nyomda: Texgraf

ELŐSZÓ

Gerzsényi Sándort nem kell bemutatni a baptista olvasóközönségnek. Ismert lehet a neve a kisebb evangéliumi közösségek előtt is, hiszen hosszú ideig volt sajtótitkára a kétes emlékű Szabadegyházak Tanácsának. Két időszakban a Békehírnök felelős szerkesztőjeként népszerűsítette e lapot mint újságíró; lelkipásztorként bizonyára akkor emelkedett hivatása zenitjére, amikor Pécssett fölavathatták új impozáns templomukat, mely azóta is az ország egyik legmodernebb gyülekezeti háza.

Költészetével 1956 óta ismerkedhetünk a Békehírnök hasábjain. Verseinek első gyűjteménye 1980-ban jelent meg, amikor a Baptista Egyház közrebocsátotta a Bolog–Gerzsényi szerzőpáros „Első kéve” című közös kötetét. Azóta – természetesen – egyre gazdagodik az életmű, mind többen és egyre gyakrabban szorgalmazták a folytatást.

Gerzsényi Sándor – feleségével együtt – kezdetől fogva nagy érdeklődést tanúsított a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány iránt. Régóta keresik a módját, hogy – a fizikai távolság ellenére – miként nyújthatnának ők is segítséget a gyermekmentő misszióknak. Egy kiadós telefonbeszélgetés alkalmával merült föl először egy újabb gyűjteményes kötet esetleges kiadásának a gondolata. A szerző fölajánlotta, hogy amennyiben az Alapítvány vállalja a könyv megjelenítésével járó anyagi áldozatot és kockáza-

tot, ő a forgalmazás teljes bevételét átengedi az Alapítvány javára. Ennek a testvéri kooperációnak a gyümölcseként veheti most kézbe az Olvasó a „Vallomás”-t.

Valóban vallomás ez a kötet! Noha úgy ismerjük Gerzsenyi Sándort, hogy alapjában véve inkább befelé forduló, magányt kedvelő ember, aki érzelmileg is visszafogott és fegyelmezett, ezekben a versekben mégis önfeledt és kitárulkozó. Nem rejti el vívódó, örök harcban élő „belső emberét”, meri vállalni a lelepleződést. Kiderül, hogy a lelkipásztor sem „szuper-ember”, hanem ugyanúgy a földnek porából gyúrt hitharcos, mint bárki más. Látjuk őt a mélyben és a magasban, mintha csak egy nagy-nagy körhintán ülne. A csüggedések völgyében együttérzésünk kíséri, fönt a hegyen együtt ujjongunk vele; úgy véljük, mintha velünk történnének ezek az események, mintha bennünk mennének végbe ezek a dolgok, és milyen jó, hogy valaki mindezt ki is tudja mondani. – De hisz épp ez a költői hivatás lényege!

*

Annak idején, 1980-ban, mint sajtótitkár, én kezdeményeztem az „Első kéve” kiadását. Örömmel gondoztam a kötetet, készítettem a borítótervet, írtam az előszót... Együtt örültünk annak, hogy a kötet „percek alatt” elfogyott. Úgy terveztük, hogy majd következik a második és a harmadik „kéve”. Közbejött azonban amerikai szolgálatunk (1982–1986). A „kévék” elmaradtak. Amikor ez év februárjában beszélgettem barátommal – többek között a tervezett verseskötetről is –, elmondta, hogy nem talál kiadót, amelyik vállalná a költségek megelöle-

gezését. Fölvettem, mi lenne, ha Alapítványunk vállalná a kiadást. Mind a Szerző, mind a Kuratórium támogatta a gondolatot. Így készülhetett el alig több mint egy hónap alatt ez a kötet.

Örülök, hogy Gerzsenyi Sándor verseinek „második kéréjét”, a „Vallomás”-t éppúgy gondozhatam, mint az elsőt. Az olvasónak, a verselőknek sok örömet és áldást kívánok:

Dr. Almási Mihály
lelkipásztor,
a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány
kuratóriumának elnöke

ANYÁKNAPJÁRA

E szép anyáknapján
én is ide állok
és neked, jó Anyám,
köszönetet mondok
azért a sok jóért,
amit velem tettél,
és engem mindeddig
oly hűen vezettél.
Te ringattad bölcsőm,
mikor kicsiny voltam,
te áptál mindig,
ha az ágyat nyomtam.
Te tanítottál meg
beszélni és járni,
a drága Úr Jézust
szeretve imádni.
Szelíden intettél,
mikor rosszat tettem,
s nevetett az arcod,
ha jót cselekedtem.
Most hogyan köszönjem
e sok áldást neked?
Mivel fizessem meg
féltő szereteted?
Nincsen, nem adhatok
se vagyont, se kincset,
de szívemből kérem
édes Istenünket:
Áldjon meg ezerszer
minden jótettedért,
és pótolja erőd
sok fáradságodért.

Adjon itt e földön
még hosszú életet,
és a mennyben Jézus
mellett örök helyet!

Gyula, 1951.

KIETLEN TÁJ

Kietlen táj az én szívem:
Hol égető,
Hol jégmező.
Kietlen a szívem.

Nyáron száraz, vad sivatag;
Perzsel a nap,
Lelkem apad.
Nyáron vad sivatag.

Télien a hidegtől fagyos:
Lassan dobog,
Halkan kopog.
A hidegtől fagyos.

Tavaszi és őszi nincsen benne.
Mikor rózsák
Virulhatnak:
Tavaszi nincsen benne.

Gyula, 1952.

BÚCSÚ A GIMNÁZIUMTÓL

Apró, félénk emberke voltam,
mikor először láttalak:
számomra akkor diákbörtön,
most ismerős, kedves falak.

Emlékszem, elszorult a szívem,
mikor először léptem át
a tölgyfaajtót, s megremegtem,
ha feltűnt egy-egy nagydiák.

Emlékszem, mily szorongva vártam
az első órát s a tanárt;
látom, miként lapultam, félve,
az első padban, kisdíák.

Lassacskán összemelegedtünk:
diák, tanár, velük meg én,
s egy kis családot hoztunk létre;
lelkünk fűtötte a remény.

Hány kedves emlék fűz tehozzád,
zöldablakú vén iskola!
Fáj, hogy el kell a szívemnek most
e vén falaktól válnia.

De új reménnyel telve hagylak
most itt, nyolc kedves év múltán,
s bár válni fáj, de vágyva vágyom
a boldogabb, szebb lét után.

Tanulni! – ezt dobogja bennem
a fiatal, a friss erő,
s mások javára élni-halni,
hogy felragyogjon jobb jövő.

Pillér, alap, jó fundamentum
házamban lenni akarok!
Vén iskola, most ily szavakkal,
ily szép reménnyel indulok.

Gyula, 1952.

Ő FELTÁMADOTT!

Sétálok. Elnézem gyönyörködve
A természet ezer csodáját,
És a csodák mögött megpillantom
Isten újjáteremtő karját.

Nézem a földet, mely életrekél
A hosszú, téli szunnyadásból;
Új erőtől pezsdülve, millió
Fűszállal új tájat varázsol.

Nézem a fákat, mik télen vézna,
Csupasz karral meredtek égre,
S most rügyből pattant, friss, zöld lombokkal
Öltöznek árnyat adó mezbe.

Nézem a csermelyt, mit jégbilinccsel
Láncolt a tél keskeny medrébe,
S most, szabadulva e rút bilincstől,
Vidám-csevegve fut a völgybe.

Bármerre nézek, életet látok,
Mely a hideg halálból támadt,
S a tavasznak eme szép jelei
Elém idézik Megváltómat.

Ő is így támadt föl a halálból,
Így kezdett megújult életet,
S mutatta meg a bűnös világnak,
Hogy Isten semmivé nem lehet.

Halál hatalmát Krisztus megtörte,
S élő bizonyítékot adott,
Hogy ki meghalt, mind föl fog támadni.
Örvendjete, Ő feltámadott!

Gyula, 1952.

NAGYON NEHÉZ

Sokat dolgozni és keveset beszélni
Zokszó nélkül egész életet leélni
Elfelejtteni, ha megbántott valaki
Rosszért soha rosszat, mindig csak jót adni
Erősen megállni kísértés tűzében
Titkot megőrizni szívünk legmélyében
Lángolni az Isten oltárán füst nélkül
Elvetni mindent, ami rossz, az emlékből
Két rossz dolog közül választani a jót
Meghalni csendesen, nem kiáltva jajszót
Ígéretet nem csupán tenni; megtenni
Csak egyet, de hűen, igazán szeretni
Uralkodni úgy, hogy másoknak szolgálunk
Szenvedni, örülni s hinni, míg meghalunk.

Budapest, 1954.

ARANYMENYEGZŐRE

Gyönyörűszép a tavasza minden esztendőnek,
De ugyanúgy örülünk a gyümölcstermő ősznek.
Nem is tudjuk, minek jobban: ősznek vagy tavasznak,
Hisz mindkettő sok örömet, boldogságot adhat.
Hasonló az emberélet ősze és tavasza:
Sok áldással, égi jóval, ajándékkal rakva.

Ti mostmár az őszben jártok. Ötven éve annak,
Hogy hűséget ígértetek örökre egymásnak.
Ifjú éltetek tavasza és nyara már eljárt,
De mondhatjátok: „Az Isten végig mellettünk állt.”

Gondviselő vezetését most mi megköszönjük,
Ötven évért a szívünket Istenhez emeljük.
S aki védett és vezérelt, mindnyájunknak Atyja,
Hű szerelmét éltetekre továbbra is adja!
Legyen gazdag a lelketek isteni gyümölcsben,
Általatok hadd ismerjék Istent minél többen.
A hű szolgát majd odaát szép korona várja;
Itt vezessen, ott öleljen az Úr erős karja!

Noszvaj, 1956.

A RÍM KEDVÉÉRT

A hegy lábától indultunk, a kis értől.
Remegtem én, és sugdosott a Kísértő,
Hogy sértsek bárkit, bátran, boldog, ki sértő.
Nem hittem. Ember-szívekhez mit is ért ő?
Kergettem én, mégis hazáig kísért ő,
Ott imádkoztara, s elfutott a Kísértő.

Orgovány, 1956.

MÓZES HALÁLA

Mózes pedig felmegy a Nébo hegyére,
Kánaánnal szemben Piszga tetejére:
Számadása van itt, ez már az utolsó,
Azután jöjjön a jéghideg koporsó.
Kánaánba néz most, Ígéret Földére,
Oda viszi népét immár negyven éve.
De nem csak előre, visszafelé is néz,
És édes megnyugvás tölti el a szívét,
Mert bárhová tekint, mindig csak azt látja,
Hogy az Úristen volt Izráelnek Atyja.
Ő hozta át népét a Vörös Tengeren,
Ő állt bosszút értük sok ezer emberen.
Tűzoszlop és felhő nem őtöle szállott?
S viharokban mindig oldalukra állott.
Éheztek? – Megnyílt az egek csatornája
És hulltak a fürjek, szállt a menny mannája.
Sziklából vizet csalt szomjazóknak elő;
Száz csatában ő volt karjukban az erő.
Bár orcáját gyakran megszorították,
Mégis ideértek. A megígért ország
Itt van már előttük, oda lehet menni,
S mire oly hön vágytak, birtokukba venni.
Áll Mózes a hegyen, múltba visszanézve,
De előre mutat Kánaán földére,
S csak ez egy szót súgja, mindent megköszönve:
Istenem... Istenem.. S leomlik a földre.

Orgovány, 1957.

FIAMHOZ, AKI LESZ

Még itt se vagy, s én már aggódom érted.
Tudom, hozzád is komisz lesz az élet.
De jöjj csak bátran, mi melletted állunk,
majd a közös kín alá vetjük vállunk.
Ha bárki bánt, amíg karom elérhet,
kihulló véremig küzdök teérted.
Vagyont nem adhatok, nincs nekem kincsem,
de hitem magvát kis szívedbe hintem.
Ez éltet minket, amíg tart az élet;
ki hitt, az égi üdvben az remélhet.
Jöjj csak, fiacskám, s ne riasszon vissza,
hogy itt a testvér testvér vérét issza.
Bár milliók hazudnak, csalnak, lopnak,
s galád mosollyal az arcunkba csapnak,
te jöjj nyugodtan. Velünk lesz az Isten.
Okunk panaszra, jajra, félszre nincsen.
Hatalmas Ő. Akit befedez szárnya,
nem sodorja el zúgó vihar árja.
Testvéreid is lesznek egynéhányan.
Ez mindent pótol. Jöjj közéjük bátran.
Terád is munka vár, parányi lámpás.
Legyen az élted mindenkinek áldás.

Rákoscscaba, 1958.

ÁPRILISVÉGI NEKIBUZZDULÁS

Az ágak hegyén zöld bóbiták nőnek.
Felásva mélyet lélegzik a kert.
Az erdőben kibomlanak a tölgyek.
Fejem fölött szürke pacsirta zeng.

Egy akácágon vadgerlice dúdol,
mellette párja kócos fészken ül...
Borongó vándor, szakadj el a bútól,
lásd, fagyos télre szép tavasz derül!

Remény-rügyektől viruljon a szíved,
eredben zúgjon tavaszi nedű.
Ha komor arcod mosolyra deríted,
életed mindjárt nem oly keserű.

Előre nézni és magasba törni! –
ez legyen célod, amíg tart erőd.
Mit ér szüntelen önmagad gyötörni?
Borulj virágba, mint tavaszi föld!

Rákoscscaba, 1958.

KESERVES ÉNEK

Sárba léptem. Mihelyt
ellenségeim meglátták,
ruhám és arcom is
rút pocsolyával dobálták.

Megbotlottam. Gyorsan
a hátam mögé futottak,
belémrúgtak, s rajtam
egy jó nagyot taszítottak.

Imádkoztam értük...
Ők átkot szórtak fejemre.
Orvosságot kértem;
mérget hintettek sebemre.

Búsan mondtam: megyek...
Ujjongva felkiáltottak.
Göröngyös útamra
búcsú nélkül bocsátottak.

Rákoscscaba, 1958.

VÉTKES HALLGATÁS

Ma bűn a néma ajkak
könnyelmű hallgatása.
Vétek, ha álmos szemmel
gunnyasztanak az örök
a várfokon magányos
semmittevésbe mélyedt,
komor, beteg lélekkel...
Nekem fáj némaságba
burkoltan várakozni,
hogy mások végezzék el
helyettem gyöngé éltem
nemes, nagy hivatását.
Jöjj, szánj meg, drága Lélek,
és tölts meg bátorsággal,
hogy hangosan kiáltsam
e füstölgő világba
az örök Jót, az Igét,
az örök Erőt, Istent,
az örök Békét, Krisztust
s az örök Hont, a Mennyet.

Rákoscscaba, 1958.

A MÉLYBŐL

Egy kicsit fájt, egy kicsit vérzett,
s a szívem kissé megrepedt...
Most tört reménnyel, hajlott háttal
viszem tovább keresztemet.

Bevert fejfel nehéz nevetni;
sajog nagyon... De mit tegyek?!
A kárörvendő nem lát könnyet
szememben. Gyáva nem leszek!

Sokan kacagnak rajtam. Mások
álszent arccal hajlonganak
sajnálkozó kéztördeléssel...
Émely kavarja gyomromat.

...Imával s tágranyitott füllel
várom az égi szózatot:
„Szolgám, jövel, új munka vár rád.
Erőt, tanácsot én adok.

Légy hű halálig. Meg ne rendülj.
Haladj bátran, ha küldelek.
Ki elhívott, meg is cselekszi.
Jer, hadd öleljem szívedet!”

Rákocsaba, 1958.

ÚJ ESZTENDŐ

Új évet kezdek. Tiszta lap.
Ma írom le első sorát.
Teli serleg. Ma hörpintem
magamba első korty borát.

Ízlik. Szeretek élni. Izmom
acélrugóit pattanásig
feszítve indulok megfutni
pályámat. Senki meg nem állít.

Vállamon emléktarisznyával,
dús jövővárással agyamban,
markomban rücskös remény-bottal
megyek. És nem vagyok magamban.

Velem jár útam az Isten.
Körülleng sok testvér-imádság.
Bátor vagyok, s ha lankadok tán,
a könnyem emberek nem látják.

Ha harcolnom kell, odaálllok
s odavágok, ha ütni kell.
Akár a Sátán rámrohanhat,
megvívok bátran bárkivel.

Ma borús még, de majd kitisztul.
Felszáll a köd, ha zúg a szél,
s a szélben megzendül a Lélek,
és boldog holnapról beszél.

Új évet kezdtem. Tiszta lap.
Ma írtam le első sorát.
Jövőbe vezető év-utam
reménységgel járom tovább.

Rákoscscaba, 1959.

B. Ú. É. K.

Bízva kezdem ezt az évet.
Benned élem végig, Isten!
Békét hozzá tőled kérek:
Boldogságom, váram, kincsem!

Új utakra indul lábam;
Úr Jézusom, járj előttem.
Ugar vár, hogy mélyre szántsam.
Undor kelyhe, félre tőlem!

Életet kér tőlem minden
Élni-vágyó embertársam;
Én megyek, s az Igét hintem
Énekelve, zengve bátran.

Künn hideg van. – Felcseréljem
Kényelmemet a zord téellel?
Krisztus kéri, hát nem kérdem.
Karom fogja, úgy vezérel.

Boldog Új Évem Királya,
Újíts Élet-Kedvet Bennem!
Én Kegyedben Bízom Újra.
Küzdj Bennem Új Életemben!

Rákoscscaba, 1959.

KESERVES FOHÁSZ

Mint vándor, kit galádul megraboltak,
útam búsan rovom tovább.
Nagy, mély sebeim égetőn sajognak.
Keresem szívem balsamát.

Mindenki elhagyott. Egy-két barátom
maradt csupán, de néma mind,
a társaim bélpoklost látnak bennem...
Mely kéz ölelt, fájón legyint.

Sajnálnak. Hogyne! Fáj nekik nagyon,
hogy egy társuk vérezőn kidőlt
a harcosok sorából. Ámde csendben
készítik már a szemfedőt.

Köröttem komorul az ég. Sakálok
Üvöltenek prédát lesőn.
Harapná mind a húsom vad fogakkal...
Ha vérzem is, ne hagyj, erőm!

Csak egyszer még, mint Sámson szörnyű karja
nyomán egy vár lett kőhalom,
a házat, melyben tort ülnek fölöttem,
roppantsa össze két karom!

Akik most rajtam kajánul nevetnek,
s belém marhatni boldogok,
azok száraz csonthalmán nemsokára
győzelmi indulót fúvok!!!

Pécel, 1959.

AKÁCILLAT

Akácliget. Magányos
séta közben arra jártam,
megfürdött sajtó lelkem
akácvirág illatában.

Zuhogva hullt a fákról,
mint szerelmes lányajakról
a csókos vallomás, vagy
mintha hajnalban harang szól.

Mohón szívtam magamba;
vérem izzik tőle lángban.
Egy parányi szikrája
itt lobog e csöppnyi dalban.

Pécel, 1959.

VIRÁGZÓ SZILVAFÁK

Mint vőlegényre váró szép arák,
úgy tündököltök pompázó fehéren,
bohó április csábos hold-tüzében,
ti hóvirágú, karcsú szilvafák.

Mézillatú sok apró szirmotok
kacéran játszadoz méhek rajával.
Zsendülő ágakon víg madárdal
harsogja szét a tavasz-holnapot.

Szerelmeseim, szende szilvafák,
leheljétek rám tavasz illatát,
hogy bennem is felujjongjon az élet.

Ha rátok nézek, énekel szívem;
a terhem máris könnyebben viszem,
s derűs tavaszra dús nyarat remélek.

Pécel, 1959.

VACKOR

Mint félérett gyümölcs,
mit egy buta vihar
kegyetlenül rázott a földre,
úgy hulltam én ide,
a csüggedés sötét
tavába, sáros, mély gödörbe.

Az éretlen gyümölcs
számára irgalom
nincs többé. A föld felemészti.
Nekem még van talán,
s nem kell a semmiben
reménytelenül elenyészni.

Várom hát szüntelen,
hogy egy erős marok
a mélységbe lenyúl utánam,
és újból visszatesz
gyümölcsnek lenni, fel
az ágra, amelyről leváltam.

Pécel, 1959.

KIS ANGYAL

Szerelmünk ékes gyöngye,
te drága angyal-gyermek!
Nem vágyunk már mi többre;
egymásra leltünk benned.

Csicsergő kismadár vagy:
ezüst-csengő a hangod.
Kalitkád kis faágyad;
ott éled csöpp világod.

Zenél szívünk, ha látunk,
ha szenvedsz, érted reszket;
kedélyes kis barátunk,
minden gyermek közt legszebb.

Ha alszol, csöndben járunk,
a szót suttogva ejtjük,
és ébren szöve álmunk,
derűs jövőd színezzük.

Vajon mi lesz belőled?
Költő, orvos, tudós, pap?
Milyen út áll előtted,
és mit takar a holnap?

Nem látunk jól, de bátran,
hittel nézünk előre...
Így élünk itt mi hárman,
s az Úr az éltünk őre.

Pécel, 1959.

MEGFÁRADT TESTVÉRNEK

...És megdöndül a barlang mély odúja,
És feljajdul az Úr beszéde búsan.
Komor szavának rettentő a súlya,
S visszhangja vádlón kondul minden zugban:

Baálverő, bálványok rombolója,
Én szolgám, Illés, mondd csak, mit csinálsz itt?
Harsona-hangú, lángहितű próféta,
E barlangból fáklyád hogyan világít?

Ki emberektől félni nem tanultál,
Miért remegsz egy asszony bosszújától?
Nagy ínségedben mindig térdrehulltál;
Mért nem kérsz most is az Egek Urától?

Meg akartad váltani a világot,
S kérő szavadra egy lélek se indul?
Jövődöt komor-feketének látod?
Tekints sorsod borús homályain túl!

Búsongsz az Úrért, Seregek Uráért?
Te soha senkitől ne féltsd az Istent!
Erős kezű ő, dolgozik a százért,
Csak te az egyért tégy meg hüen mindent.

Azt mondod, nincs látszatja életednek,
Hiába munkád, szód, hited, tudásod.
– Hidd el, vannak, kik igazán szeretnek,
S maradt, ki most, a bajban is barátod.

Jöjj ki és állj a sziklahasadékba,
Siess a fényre, égi napra várva,

Bújj ki a bánat köntöséből még ma,
Emeld szíved a felhők magasába!

Vár rád a munka, sürgető, titáni;
Indulj, siess, zúgd az Igét dörögve!
Ha vérzel is, itt nem lehet megállni.
Életek vesznek, ha lehullsz a földre.

Van térd, mely nem hajolt meg a Baálnak,
Van még ajak, mely azt meg nem csókolta.
Te bízzál, ezek mind melletted állnak.
Ne tétlenkedj itt a porba omolva!

Az Úr téged ha magvetésre rendelt,
Tudj várni hittel a dús aratásra,
Amit talán más végez el helyetted...
Csak konkolyt ne vegyíts a szín-búzába.

Ha ő hívott, ne félj, meg is cselekszi.
Helyezd az élted újra szent kezére,
Szorítsd karját, s tiéd ő sem ereszti...
Bízhatsz, míg ő az életed vezére.

Pécel, 1959.

SZÉP KIKELETRE

Megjött! Itt a Tavasz! Harsognak már a hegyormok.
Lombtüzeket gyújt karcsú fatörzsek sok pici ága.
Tágranyitott torkú madarak hangversenye hallik.
Bőgve rohannak alá a helgyoldal ifjú folyói.
Földszagot, édes illatokat hordoznak a szellők.
Csillagos estén hallik a vén Föld szívdobogása.

Barnán és melegen táruul ki a rög az ekétől.
Karcú derékkal friss-szavú lányok járnak az utcán.
Minden zengve zenél, üde színek szállnak a rétre:
Zöld fű, kék ibolya, mogyoró s fűz sárga virága.
Élet duzzad az erdő minden csöppnyi zugában...
Engem is űz a tavasz ki a rétre, a zöld színű dombra.
Kételyeimnek zord jege lassan olvadoz immár.
Bánatfelhőmet örömöm szele el-tovaűzi.
Dalbokrok nőnek szívemnek illatos ormán.
Szép Tavaszom, víg énekszóval, zengve köszöntlek!

Pécel, 1959.

BÚFELEJTETŐ SUGÁR

Te vagy a napfény csendes otthonunkban.
Hangod ezüst-csengő-csilingelés.
Kisfiacskánk, benned nagy vigaszunk van;
Egyéb örömünk úgyis oly kevés.

Forró szerelmünk mélyvizű tavában
Lubickolsz boldogan. Hozzád nem ér
A bánat el. Föléd hajlunk mi lágyan,
S az éghez esdünk megtartó kegyér'.

Angyalok hangja csacska gügyögésed,
Boldogság nekünk minden mosolyod.
Mibennünk lüktet minden szívverésed.
Amit csak kívánsz, tőlünk megkapod.

Meglátod, boldogok leszünk, ha érted
S a békességedért harcolhatunk.
Széltől, vihartól óvjuk csöppnyi élted.
S nem kérjük, hogy cserébe mit kapunk.

Mosolyogj reánk, kedves kis madárkánk,
Simítsd le arcunkról a gondredőt.
Hisszük, hogy szép és boldog jövő vár ránk...
Hozzá az Úrtól kérünk friss erőt.

Pécel, 1959.

VALLOMÁS

Undor fog néha el,
ha önmagamba nézek.
Alantas vágyaim:
alattomos vitézek
milyen hős harcosok,
mily lelkesen csatáznak!
Csak egy is mennyit árt,
mikor hitemre támad!
Szégyellem szörnyen én,
hogy testem gyöngé, hitvány,
porló anyagból áll,
s mily gyászos tanúsítvány
elődeim sivár,
búsan málló csonthalma
a magam végzetes
sorsáról. Mennyi bamba,
de vérszomjas, mohó
kívánság lappang bennem!
Milyen „ember” vagyok,
s angyalnak kéne lennem.
Utálom önmagam,
hogy napról-napra véték
a lelkem ellen, és
hogy annyi csúnya véték

csírája, magja él
testemben. Gondolatban
egy-egy szép bűn elől
gyakran el sem szaladtam.
Korbácsolom magam,
hisz nem vagyok különb, mint
mások, csak titkolom,
amit lehet, s a többit
álcázom... Égi Úr,
ölj ki belőlem mindent,
mi földre, sárba húz.
Hadd áldanám az Istent
tisztán, miként a hó,
bűn-csírától is menten,
hogy ne csak por legyek;
hadd jusson égbe lelkem.
Hogy ne csak csonthalom
maradjon majd utánam...
Ott, túl a múlhatón
engedj jobboldra állnom.
Legyen csak síromon,
hogy itt nyugszik a teste,
ha lelkem mennybe száll
egy bíborfényű este!

Pécel, 1959.

KÉRDÉSEK

Vagyok, de lennem nem tudom, miért kell,
hisz úgylis meghalok.
Tiszavirágként hullani a sárba
előre borzadok.

Miért a szívem bízó lüktetése,
ha egyszer vége lesz?
Lehet reménykedő az ember, tudván,
hogy sír felé evez?

Hát érdemes szeretni, enni, ölni
s rohanni fulladón,
mikor az is nagyon bizonytalan ma,
hogy lesz-e holnapom?

A végtelen fonálra kis csomónak
Isten miért kötött?
Hogy étek legyek egykor, azért élek
falánk társak között?

A nagy Szobrász, aki saját képére
emberré lenni gyúrt,
azért formál, simítgat évről-évre,
hogy mint egy rossz, megúnt

edényt egyszer ezer darabra törjön,
betöltvén végzetem?
Vajon lesújthat örökös halállal,
ha dőrén vétkezem?

Az ő időszámításával mérve
az éltem pillanat;
ha rossz egy pillanat, a végtelenség
végéig rossz marad?

Örök végzése szerint örök sorsom
élet-é, vagy halál?
Ha szívem kínban egy utolsót dobban,
ott milyennek talál?

Nem kétkedem, csak kérdezek. Felelni
még senki nem felel,
de hiszem, hogy majd egykor fény derül rá,
akármilyen érdekel.

Pécel, 1959.

PANASZOS HÍVÁS

Vad viharoknak gyászos éje.
Komor-zúgású fellegek...
Emésztő vágyak szenvedélye
dühödten tépi lelkemet.

Sorsom sötét, bús börtönéből
kitörni nincs, ó, nincs erőm.
Vakul szemem a dőre fénytől.
A porba hullok csüggedőn.

Ki látja éjemet? s hogyha látja,
ha tud, rajtam miért nem segít?
Ki hallja hangom? s hogyha hallja,
miért túri szám keserveit?

A szív, mely e világért dobbant,
bár értem is dobbanna már!...
Hány eszme-váram porrá porladt!
Két lábam csüggedezve jár.

Jézus, halld meg bús zokogásom:
nézd, elszáradnak ágaim!
Érintse fámat égi ujjad,
és lomb fakad, enyhül a kín.

Tiéd vagyok én mindhalálig
a hegytetőn s a mélyben lenn,
de mécsesem messzebb világít,
ha magasba emelhetem.

Pécel, 1959.

ŐSZI SZÉL

Üvöltve nyargal, bőg, sodor
szennyet, lomot, avar-hegyet;
ez már az őszi szél. Komor,
s kegyetlen, mint az emberek.

Hiába szórnám átkomat,
őt megfékezni nem lehet.
Kopott ruhám alatt matat,
majd elfut s kajánul nevet.

Miközben Angyalföld avított
utcáin fáradtan megyek,
arcomba vágja piszkait,
gorombán, mint az emberek.

Nem tudja, honnét vagy hová,
csak ront e vészes fergeteg.
De egyszer – s tán nem is soká –
Megszűnik... Én is, úgy lehet...

Angyalföld, 1959.

AD ASTRA!

Vad őseinknek jó volt úgy is,
hogy húsz körömmel markolták a földet,
és égre nézni ritkán mertek;
bús rabjaivá váltak a göröngynek.

Mi ezt már rég kinőttük. Bennünk
egek feszülnek és ezernyi csillag.
A végtelent arasszal mérjük.
Minket a szférák dallamai hívnak.

Egy előhírnök már kizúgott,
hogy kacéran a Hold mögé tekintsen,
és ember is megy nemsokára,
hiszen tudásának határa nincsen.

Járják az Isten birodalmát,
tagadva bár, hogy Istené, de járják.
Nem hit röpíti őket égbe;
ők a teremtő Agyvelőt imádják.

...Valami bennem sírni készül.
A hitetlenség elszakadt a földtől,
a hívők meg, mint őseink rég,
ezer gyökérrel élnek a göröngyből.

Nekünk kéne egeket járnunk,
mégis a föld szerelmesévé váltunk.
Pedig – mi tért, időt legyőzhet –
nekünk van hitrakétánk, imaszárnyunk.

Testvéreim, előre bátran,
imával, hittel fel a magas égbe!
Ha nem vigyázunk, megelőznek,
s pogányok jutnak Isten örökébe.

Angyalföld, 1959.

OPTIMISTA INDULÓ

Haj, föl a falra, a félbemaradtra!
Föl, ki a fényre! A rossz-szagú börtön
szürke homályát hagyni, feledni,
törni előre a hősi jövőbe!

Éled a vágyam nagyszerű tette,
harsan a szívem hős riadója.
Izmom acélja ma pengve kipattan,
friss szavú szám belezendül a térbe.

Föl, föl a falra, a félbemaradtra!
Kell nekem és kell másnak a hajlék,
jó pihenő, mert tombol az orkán;
kell ez az egynek, a száznak, ezernek.

Büszke szememből könnyet a bánat
már soha nem csal elő, s a fejemnek
égre-vetését nem feledem. Kő-
homlokomat nem zúzza be szikla.

Lábam a nagy mélységbe ha lából,
eljut a csúcsra, ha száz is az ármány.
Markom a fegyvert el nem ereszti;
öklömet ércce önti a próba.

Rá, föl a falra, a félbemaradtra!
Hull a verejték? Mind csupa gyémánt
lesz, mire ráhull kőre s a rögre.
Holtomig gyermeteg szórom a kincsem!

Angyalföld, 1959.

SZÜLETÉSNA POM

Ma volnék hát huszonhat éves.
Több, mint negyed század mögöttem,
előttem meg, ki tudja, mennyi.

Mogorva erdők közt születtem
s mióta élek, társra várok.
De oly kevés akar szeretni.

Van Istenem, de túl magasan,
hogy engem tán nem is vesz észre;
míg hozzám ér, kihűl szerelme.

Szeretnék szállni, mint Ikárosz,
de hamuvá porlad a szárnyam.
Maradok nedves föld vakondja.

Ha még egy esztendőt megérek,
adj, Uram, több okot derülni,
s hogy egy kicsit kevesebb fájjon.

Angyalföld, 1959.

SZENTESTI HANGULAT

Karácsonyest. A gyertya lángja
szelíden hinti sugarát.

Úgy ülünk itt, mint Betlehemben
jászol mellett a szent Család.

Künn zúg a szél. Itt jó melegben
a gyermek csendesen pihen.

Mi tündér-álmait virrasztjuk,
meg ne zavarja semmi sem.

Suttogva, halkán, néki boldog,
arany-jövendőt tervezünk,
s hogy úgy lehessen, megtesz mindent
érte munkálkodó kezünk.

Álmodj, kis Angyal. Betlehemben
így álmodott Ő is talán,
jászol-bölcsőben, szalmaágyon,
egy dicső korszak hajnalán.

Angyalföld, 1959.

ANYÓKA

Görnyedt csontváz-anyóka.

Sír róla a szegénység.

Látszik, hogy mindig éhes

kenyérre, szeretetre.

Tudja, bármедdig él is,
éhes marad halálig.
Mindennap sírja Istent,
hogy Magához szeresse.

Angyalföld, 1960.

A SZABADBAN

A zöld hegyoldal csábít
Az édes illat kábít
Hajamba túr a szellő
Suhanva száll a felhő

Szívem hevülve dobban
Szememben szikra lobban
Lábam kacagva szökken
Kedvem magasba röppen

Rügyek feszítnek bennem
Virágzó ággá lennem
Mint ott az a sok tarka
Selymes-puhácska barka

Hahó! Nagyot kiáltok
Ím eljöttél te áldott
S bolondos nagy Varázsló
Tavasz tavasz tavasz!

Angyalföld, 1960.

ELINDULOK MEGINT

Most újból eke mögé állított az Úr,
hogy szántsak szívből, mint a többiek,
vagy annál is különbül, ha lehet,
és szórjam, hintsem a jó igemagvat.

Én elindulok. Bár a markom még sebes
a régi, durva nyelű vas-ekémtől,
de megyek, nem rémülve semmi rémtől,
hogy bevégezzem híen küldetésemet.

Mi szenny volt bennem, váltsa fel azt a szentség.
Ha méreg volt, legyen helyette gyógyír;
az ajkamon meg szüntelen a jóhír,
hogy lenne valami haszna életemnek.

Ekém vasát – ki tudja – hány kő csorbítja!
Sok buján növvő, tüskés, renyhe gazzal
sok csatám lesz. De nem törődöm azzal,
hogy ujjamat s szívemet sebzik a tüskék.

A közöny otromba sziklafala ellen
hány hiú ostromot kell majd vezetnem?
Hány ellenségemet kell majd szeretnem
akkor is, ha agyam tiltakozva lázad?!

Lesznek mély völgyek, felhőt döfő magasak?
Lesz sok vihar, vagy néha napsugár is?
Vad szakadék, vagy égbenyúló grádics?
– Csak Ő tudja ezt, ki minden titkot ismer.

Mégis megyek. Remegve bár, ámde hittel,
s ez elég nekem. Mert ki megígérte
gyermekének, ő meg is teszi érte;
velem lesz végig, ha őt hívom vezérül.

Angyalföld, 1960.

HOGY HOZZÁD MENTEM...

Dohányfüst, emberbűz.
Nyekergő, elnyűtt kupé.
Fejem nagyokat lódul
minden durva döccenésre.
Helyemről csaknem kiszorít
egy bősoknyás anyó.
Amott nedves bajuszú
öreg paraszt csámcsog.
Az álla oly konokul mozog,
mint egy gép, amelyet
elfelejtettek kikapcsolni.
A piszkos ablakon
csüggedt dongó döngicsél.
Két társát már szárazra
szikkasztotta a hőség.
A sarokban valaki
hangosan, hosszan ásít.
Hallik, amint csattanva
összecsukja két fogsorát.
Előttem hervadt bájú,
csontos, hóka vénlány
a fogát piszkálja körömmel.

A nyitott peronon
egy rozsdás hangú részeg
valami ócska dalt danol.
Megálló. Kopaszodó nyárfák,
alattuk törpe bakterház.
Az udvaron dühös puli csahol,
s egy hajlott öregasszony
vödörben moslékot cipel.
Rándulva tovább indulunk.
Az ablak előtt únottan
ballagnak tova a diófák,
mint akik legszívesebben
hátat fordítanak
e füstös, dübörgő kocsisornak.
Végre kiszállni készülünk.
Éles csikorgás, megállunk.
Kapaszkodva leászom
a ritkára szabott lépcsőn.
Talpam alatt mozdulatlan,
szilárd talaj.
Semmi nyikorgás,
és semmi döccenő.
Nagyot szippantok
a mező-illatú levegőből,
de csüggedten gondolok
a hazafelé vezető útra,
s már alig van kedvem
a jó levegőhöz, a réthez,
a vonatszagú élethez.

Angyalföld, 1960.

ANYÁM MA ÖTVEN ÉVES

Anyám ma ötven éves. –
Amint e rövid mondatot leírom,
ezernyi érzés ront reám
váratlanul és elsöprő erővel.
Két arc villan elém sugárzón:
egy ifjú asszonyé,
amint fonott ágyam fölé hajol
reménykedő, szent anyai örömmel,
belesűrítve egyetlen, izzó,
lobogó tekintetébe
a boldogságát miattam
s az imádságát boldogságoméért.
A másik arcon száz barázda.
Távolba néző két könnyes szemében
kevesebb már a láng,
kevesebb már a lobogás.
És mégis ég e két szem.
Bennem maradt és utánam sugárzik
– amíg csak él s amíg csak élek –
szent imádsága boldogságoméért.
Anyám ma ötven éves.
Hallom a hangját is,
amint kimondta annyiszor:
fiam, fiam...
És benne volt e szóban
a fájdalma, bús, bánatos panasza,
feddése, aggodalma,
benne volt e szóban
a szíve, az egész szíve.
És hallom azt a másik hangot,
mely ugyanaz a rövid szó:
a fiam!, a fiam!

Tudom, kimondja százszor,
s mutatja tán a képem is,
és büszke rám.
Anyám ma ötven éves.
Két arca van.
Egyik a múltamból mereng felém,
másik a jelenből, a jelenemből.
Két arc, de egy élet.
S ha arca kettő is,
az élete örökre egy marad.
Nem ifjú, ám nem is öreg.
Nem sima, és nem is barázdás.
Nem nevető, de nem is könnyes.
Nem régi és nem új.
Anyám arca:
Az Édesanya Örök Arca,
mely mindig egy marad:
változón, mégis változatlanul.
Anyám ma ötven éves.
Amíg csak él, anyám marad,
s amíg csak élek, az marad,
örökre az marad!

Angyalföld, 1960.

VIGASZTALÓ SZONETT APÁMNAK

Hírt, gazdagságot, dicsfényt, nagy nevet
nem adott neked ez az élet,
s tudom, ezeket nem is kérted
soha. Leélted hatvan évedet

mégis. És nem kell szégyenkezned.
Tiszta maradt a kezed és szíved.
A táalentumod nyugodtan viszed
– akitől sáfárságra nyerted –

az Úr elé. Van jó, hű asszonyod,
mögötted áll öt hívő gyermek.
Ha néha súlyos lesz a terhed,

azt továbbvinni hat pár kéz segít.
Tekints csak folyton Istenedre. Hidd,
ki védőn szent karjára felvett,

Tőle örök részed is megkapod.

Angyalföld, 1960.

MA KEZDŐDÖM ÉN

Most elindulok végre a Tengeren.
Ne féltsétek kagylóhéjnak tetsző,
kicsiny, törékeny bárkám: az életem.
Én, a küzdésre szánt apró lélekvesztő
visszafogott-mosolyú kormányosa:
nyugodt vagyok.
A viharok legnagyobbjára is felkészültem.
Üvölthet az orkán teletorokkal,
a mennykő mellémvághat milliószor,
nekem hivatásom van,
amit míg el nem végzek
józanul s kitartva végig,

addig kagyló-bárkám el nem merülhet,
s a vihar ki nem tépheti
egyetlen hajamszálát.
Most elindulok, ilyen biztos reménnyel.
Mögöttem tavak, nagy folyók,
miket már megtapasztaltam,
úgy is, mint a hullámok ura,
és úgy is, mint legyőzött.
Ott edződött s vált merésszé
nagyot akaró szívem,
ott izmosodott kemény edzéseken
virtusos agyvelőm,
és ott tanultam meg
– a kisebb jelentőségű és mégis sokat jelentő
vizeken – gúzsbakötni a testemet
– ha kellett – mint rabot,
vagy rakétaként kiröppenteni,
neki akár a gyémántfalnak is.
Most elindulok,
s az életem itt kezdődik.
Életkörülményeim méhe
most vet világra engem,
és én örömmel születem bele
a magával tusába hívó világba.
Mint egy jól megszerkesztett úrhajó,
belevágok a titkok végtelenjébe,
s ha néha csupán „bib-bib”-jeleket
hallatok magamról, akkor is
vagyok,
s leszek;
Én élni fogok mindörökké.

Angyalföld, 1960.

EGYRE FÖLJEBB

Az ember-erdőben fának születtem,
nem rossz bokornak,
de mord lombok terpeszkednek fölöttem
és eltakarnak;

már napsugár alig hatol szemembe...
Beásom mélyen
magam a földbe, gyökeret eresztve,
hogy bármi tépjén,

és marjon felnövekvő sudaramba,
mert rázna széjjel,
mozdíthatatlanul álljak, dacolva
ezer veszéllyel.

Az ember-erdőben fának születtem,
és nem bokornak.
Sokak szemében gyötrő szálka lettem,
s vadul morognak,

de lombjaim a vihart átéresztik,
megizmosodva.
Sudaram az árnyakon átverekszik,
föl, a magasba.

Én nem leszek a zúgó ember-erdő
rossz, satnya bokra.
Az őstalajból hízó lelkem felnő
a lomb-habokra,

mert nekem kell a napsugár. Enélkül
nem tudok élni.
Ha fölöttem a végtelenség kékül,
hiába tépi

vihar a törzsem. Békémet kibontom.
Nyugodtan állom.
A zúgó erdő fülébe rikoltom
nagy kacagásom.

Angyalföld, 1960.

ÉS MÉGSEM SZABAD MEGÁLLNOM

Ráuntam önmagamra...
Sok fals, fanyar mosolygás,
gyakran megjátszott, szürke pózok,
félszeg okoskodások garmadája,
tettetett, álszent nyugalom,
rosszul leplezett bűnök,
félig-fékezett indulatok,
csüggedve-nagyot-akarások
s akarva sok szánandó csüggedés...!
– Ez vagyok én.
Én más szerettem volna lenni,
de vágyaim hajótörést szenvedtek
a tettek tengerén.
Most – korccsá satnyult önmagamra
ráuntam. Rá, halálosan!

A vágyam ez volt:
Lenni béke a háborgók között,
lenni a megtestesült becsület
s őszinteség,
lenni kedély és jellem: vas, szilárd,
lenni a bölcsesség maga
szavakkal és a józan hittel,
lenni ajándék mindenkinek

személyválogatás nélkül,
lenni akarás, előretörés
és a szavak után sok büszke tett,
lenni felemelt fő
a porbahullottak között,
lenni suhanó nyíl
a sárbahulló göröngyök fölött,
lenni erős jelen s biztos jövőendő,
lenni téglá a falban
és fal újabb téglákat tartani,
lenni láncszem a láncszemek között
és lenni lánc, ki összeköt serényen
egymással százakat és ezreket,
hogy legyen béke ezen a világon...
Nem tudtam lenni semmi más,
csak semmi. Mászt akartam én.
S hogy mégis semmivé zsugorodtam,
halálosan meguntam magamat.
Fényévekkel mérünk ma már,
én meg tipegve járok. Szégyenemben
szeretnék elrejtőzni mindörökké.
Ezt tenném, ha tehetném, s hogyha tettem
megoldást hozna. Ám tudom jól,
hogy sok hibámat csak tetézném
gyáván-futásom szégyenével.
Inkább odaállok hát megint
a hivatásom tágas mezejére.
Elindulok, török előre bátran
s hittel, hogy mégse, mégse lesz hiába.

Angyalföld, 1960.

BETEGÁGY MELLETT

Ilyenek lehettek hajdan
az istenközelben szikkadttá aszott,
fakó aszkéták.

Nagy, csontos arca úgy komorlott
elém, mint mogorva, moh-borostás szikla.
A hangja reccsent, akárcsak régen,
s hogy hahotázó jókedvvel beléptem
hozzá, kemény vonásai
mosolyba rándultak. De tudtam, ott belül,
a mélyben pusztító vihar dühöng.
Beszélgettünk aztán.

Beloptam hozzá a várost,
a fényeket, a régi arcokat,
bohó emlékeinknek táborát,
a pezsdülő jelent s a bontakozó,
derűs jövőendő nagy ígéletét.

Itta szavaimat,
mint homok a vizet.

Én is kérdeztem tőle:

Hogy vagy? És fáj-e még?

Meddig tart? Gyógyulsz? Nem hiányzik semmi?

Megnyugtató: Nehéz, de tűrhető.

Hogy meddig tart? Ki tudja? Egyik orvos
azt mondta, súlyos, sőt veszélyes.

Ha most nem lesz javulás,
két-három év, s elmúlik végleg.

Elmúlik, s véle én is...

Úgy érzem, én kissé könnyelműen
éltem eddig. Halál és Elmúlás
olyan távoli fogalmaknak tűntek,

hogy tán soha nem vettem komolyan
őket. De most, mikor tapintható
közelről néztem szembe a hűvös,
hatalmas Rémmel, megborzongtam.
Vak pince mélyén érezhet így az ember,
amikor hallja, hogy mögötte
dörrenve becsapódik a vasajtó.
S beteg barátom, Béni, oly nyugodtan
említi ijesztő esélyét,
hogy meghökkent vele.
És most méginkább úgy tűnik,
hogy aszkétának látom őt,
a megkínzottat, mártírrá aszottat,
bús, régi szentnek,
kinek feje körül glóriás körben
tündökölnék hitének lángjai.
Alakja úgy nő, tornyosul fölém,
mint roppant súlyú óriási szikla.

Angyalföld, 1960.

GELLÉRT-HEGYI TAVASZ

Virágos, zöld hegyoldal,
Április és Tavasz.
Viháncos buksi lányka,
szerelmes kis kamasz.

Rigópár szökkenése.
Csikorgó, friss kavics.
Turbékoló galambok.
Verébang: vics, tra-vics.

Lenn lágyan és szelíden
hömpölygő mély Duna.
Fönn estre váró, méla,
varázsos, vén Luna.

Piros pad. Csokolóznak.
Itt senki nem zavar...
Egy gyermek önfeledten
gajdol, kacag, hadar.

Kis kőpadon merengő
ifjú. Ez én vagyok.
Olvasztgatom szívemből
a téli zord fagyot.

Arcom a napsugárban
kacagva fürdetem.
A szent tavaszt csodálom
virágos, zöld hegyen.

Angyalföld, 1960.

HARC A BOLDOGSÁGÉRT

Hiába futsz, én újból utánad indulok,
és követlek konokul, bár elérhetetlennek látszol.
Hiába menekülsz s várod végső, fulladó alélásom,
el nem szakadhatsz tőlem soha, soha, soha.
Már megtanultam vérem hullásáig markolni
tíz körömmel is azt, amit egyszer megragadtam.
Gyáva kezemből ezer érték kihullott,
mielőtt még az enyém lett volna.
Ez volt a tandíj.

És mostmár a fillér-csodákat is görbülő,
görcsösen szorító karvaly-ujjakkal ölelem
magamhoz, magamnak, magamba, magamért.
Kell, kell, kell! – ez immáron az én ígém.
Kell a fényugár, és kell olykor-olykor az árnyék,
kell a betű, kell a kék égbolt, a nő,
kell a gyermek, kellene a friss földi csodák,
kell halló fülem, néző szemem, beszélő szám,
kell Isten, kellene az emberek, kell a föld,
kell, kell, kell a világ s a világmindenség,
és kellesz te is, te mindig futó, mindig másé,
te, szebb jövőm, boldogabb holnapom, derűm,
s ha futsz is, én újból meg újból utánad indulok,
és követlek konokul, még akkor is, hogyha
nagyon-nagyon elérhetetlennek látszol.
Hiába menekülsz s lesed utolsó, alélt fulladásom,
el nem szakadsz már tőlem soha, soha, soha.
Enyém leszel, te boldog holnap, vidító öröm,
emésztő boldogság, bolondító, megdicsőült jövődő.

Budapest, 1960.

MUNKA KÖZBEN, TAVASSZAL

Mint egy-egy jól összetákolt robotgép,
Úgy dolgozunk mi déltől éjszakáig.
Lankadni, elfáradni nem szabad még,
De agyunkra ül a robaj és kábít.

Markolgatjuk a szerszámot napestig,
pedig nehéz s kemény, akár az élet.
A gondok arcunkat sötétre festik,
bár ünnepenként kitárjuk a fénynek.

De tavaszodik, és ilyenkor könnyebb.
Könnyebb a vas és könnyebbek a gondok.
Szemünk sarkából eltűnnek a könnyek,
Lelkünkben zengnek a remény-harangok.

Ránkhull a napsugár, mint fűzbokorra,
És előcsalja bimbós rügyeinket.
Szavunkat szépen szedjük friss csokorba,
Szemünk a zöldülő dombra tekintget.

Kezünk serényebben lódul robotra,
S ha dolgozunk is déltől éjszakáig,
Nem lankadunk, és arcunk sem mogorva.
Szemünkből tavasz-napsugár világít.

Angyalföld, 1960.

TAVASZI MONOLÓG

Te mindig eljössz közénk,
ha olykor végtelennek tűnik is a tél,
s törvényed már a sokféle ajándék,
amellyel meglepsz minket,
mint gazdag nagynéni
az elszegényedett rokonokat.
Varázserőd csodákat tesz velünk.
Arcunkon kivirítanak a derű piros rózsái.
Jobban megértjük egymást,
és néha azon kapjuk magunkat,
hogy egyik-másik embertársunkat
még tán szeretjük is.
Ajkunkat őszintébb csókokra igazítod
és őszintébb beszédre.

Az utcán tágranyílt szemekkel
megcsodáljuk a nőket.
Mohó étvágygal robbanunk be otthonunkba,
hol meleg étel vár ránk...
Te mindig eljössz közénk,
bár gyakran talán nem is várunk,
nem is gondolunk rád,
úgy holttá dermeszt tengernyi aggodalmunk.
Néha félünk is nagyon,
hogy utoljára látunk most talán,
olyan iszonyú súllyal nehezedik
hamar csüggedő lelkünkre
a háború hírének roppant terhe.
S ha menni készülsz majd,
sután, elkésve kapkodunk utánad,
mint kalapunk után, ha pajkosan
lelopja fejünkről a szél...
És pocsolyába kergeti mégis.

Angyalföld, 1961.

CSÖNDES VALLOMÁS

Egyszerű voltál akár egy kisgyermek
mikor ma reggel a kertbe léptél
arcod körül dicsfényként
örömed lebegett s az enyém
hódoló Ave-mat szőnyegként terítettem eléd
azon libegtél felém
könnyedén mint egy álom
és mégis mint a legigazibb valóság
sugarait csóválva
hízeltedőn körüldorombolt a fény

házunk sarkig tárult ajtóval
csodálkozott utánad
jöttödre fejet hajtottak kacagva
a virágos barackágak
rózsaszín szirmokban a méhek
tiszteletedre mézet gyűjtöttek szorgosan
bokád köré hangtalan tisztelgéssel
tulipánlevelek térdeltek mint a hívők
lombos hajad körül illatok röpködtek
kurrogó galambraj
füledben fészket kerestek a dallamok
kutatták tavaszfényű szemedet a látványok
hogy gyönyörködjél bennük
mutogatta fűvét a föld
rügyét a gally
csöndes növésüket a kerti bokrok
meglátta mosolyod a tüskés rózsaaág
szégyenkezve bevonta karmait mint a macska
megláttam mosolyodat én
s könyvemet magam mellé eresztve
elfogultan
ujjongó csendben dobáltam feléd
szívemnek büszke dobbanásait
mondani akartam akkor hogy szeretlek
te vártad is talán
megnémultam de mondom most kiáltom
szeretlek
légy olyan mindig amilyen akkor voltál

Angyalföld, 1961.

MONOTON KERINGŐ

Rág rág rág
rágógumit morzsol
rág
bűzös korhadó fogsor
rág
rágógumit engem
rág
mohón monoton majszol
rág
csontomról harapja az izmot
rág
lelkemből kiszopja az ízeket
rág
gyúr lapít tép roncsol
rág
nincs kímélet nincs könyörület
rág
egyszer majd kiköp a sírba
rág
ott rajtam millió féreg
rág
otromba véres fogsor
rág rág rág
gyár gyár gyár
gyár gyár
gyár

Budapest, 1961.

GONDOLATOK A BÉKÉRŐL

A béke nem a csend.
Néha a csend is béke.
A csend inkább a halál.
A béke az élet.
Az élet ritkán csend.
A béke: munkazaj,
karok ütemes lendülése,
lábak robogó dobbanása,
szerszámok ropogó csörrenése,
agyvelők zsibongó élete.
A béke: józan építés,
otthon, gyár, iskola,
út, jármű, pénz, ruha,
étel és élet,
boldog jelen s jövő.
A béke: fölemelkedés,
nagyívű száguldás
a földről föl az égig.

Kispest, 1961.

HULLÓCSILLAG

Szeretek éjjel égre nézni, csöndben
figyelné mozdulatlan csillogását
az ezer szemű fénynek, hosszan várni,
mikor suhan át szédítő iramban
egy-egy hullócsillag. Félőn tekintek
magamra, csöppnyi hullócsillagára
e vak világ sötét, nagy éjjelének.

Egy villanás, halovány fénybarázda,
önemésztő, vad, hangtalan futása
kutató lelkeknek, börtönbe zárva.
Test-cellámban, rabként, sikoltozással
társ-csillagot keresek. Mindhiába.
Reménytelen rohanás át az űrön.
Elégek öntüzemben. Százak-ezrek
halott-hidegben hideg holtta válnak.
Honnan, minő titokból, s a jövő
milyen titkába? – Nincs válasz. Örökké
titok marad a csillagbámulóknak.
Hullócsillag, kérdőjel, életemnek
villanó lángja, zúgj, vágts, te izzó,
vakító szikra! Hullj alá, ha úgy kell,
bús meteorként Isten szent ölébe...

Kispest, 1962.

ANYÁM IMÁJA

Sok vad vihar vonult el már fölöttem.
Mindből kivezetett az Úr. Nem értem,
hogy? s miért? De jól tudom, hogy közben
Anyám imádkozik.

Kifente nyelvtörét sok ellenségem,
hogy belémdöfje. Most megszegyenülten
vonulnak félre. Nem tudják, hogy értem
Anyám imádkozik.

Hányszor hevertem Illés-keserűen
a kétség fenyőlombja csalfa húsén!
Most mégis ujjongok. De otthon csöndben
Anyám imádkozik.

Az élet útja nem mindig derűs. Én
gyakran jártam az árnyak sűrű mélyét.
Hogy mégis fényben élek? Csöndben? Békén?
Anyám imádkozik.

Jöhet – míg élek – bármi, én a félést
nem ismerem. Megyek előre bátran.
Legyőzöm lelkem minden ellenségét...
Anyám imádkozik.

Kispest, 1962.

ZSOLTOM

Vidám, erős fickó a kisfiam.
Naiv, beszédes, csontos, nagyfejű,
eszes legény. Fél éve óvodás.
Esténként együtt játszunk harsogó
kacajjal. Harmadfű vad kiscsikó.
Ficáncol, tapsol, tombol, féktelen.
Nagyot fürdik, lefektetem. Meséltet.
Aztán elalszik. Csendesen szuszog.
Elnézem hosszan. Arcomon derű.
Boldog melegség árad bennem el.
A fiam! Erős, csendes kis legény.

Kispest, 1962.

X

VERSEM VIRÁG

Kertemben zöld a pázsit,
mint bennem a remény.
Kesergő, vak Tamás-hit,
átalkodott, kemény

kétkedés, ki véled!
Zöldell a kert. Hiszek!
A lelkem újjáéled.
Számat betölti szent

nevednek dús zamatja,
Uram. Versem virág.
Mély hódolatom adja.
Fogadd el illatát.

Kispest, 1962.

HALK SZAVÚ AGGODALOM

Félek az ősztől.
Magsárgulnak a falevelek,
azután lehullanak a sárba.
Utána olyan hosszú a néma várakozás
tavaszi rügyfakadásig...
S vajon megérjük-e?
Háborodott agyak boszorkánykonyhái
gyűlölet-mérget kotyvasztanak röhögve,
hogy háború legyen.
Tébolytól megszállott agyvelőkben
főnek a borzasztó ördögi tervek:
miféle eszközökkel lehetne leggyorsabban
a legtöbb ember életét kioltani.

Amennyire tőlük telik,
természetesen fájdalom nélkül,
vagy lehetőleg nem túl nagy fájdalommal.
Ennyire humánusak ők is...
Füvek, fák, bokrok és minden, ami zöld,
és minden, ami élő!
Aggódok értetek nagyon.
Természetesen az sem utolsó kérdés,
hogyan velem tavaszig mi lesz.

Kispest, 1962.

KIS TAVASZI KACAJ

Tavaszodik. A téren éjjelente
már zöldet álmodnak a barna bokrok.
A háztetőn szerelmes szürke gerle
kurrog kitartón. Nem messze kibomlott

egy gesztenyefa. Sok-sok pici bomba:
rügyek robbannak, zöld levél hunyorgat
a fényre. Csendes, dűnnyögő dalomba
rigófütty rikkant frissen. Földre-horgadt

fejem fölemelem. Orrom kitágul:
földillatot hordoz a szellő. Ásna.
Éled a kert. Most minden moccanásnak

értelme van. Az éjjel szerenádot
adott egy kajla kandúr kiscicánknak.
Tavasz. Március tizenhét. Vasárnap.

Kispest, 1962.

KERTEMBEN RÓZSA NYÍLIK

Miből lettél, te ringó rózsaszál?
Honnét e tiszta, tündöklő piros?
És andalító, édes illatod
nagy, titkos, szent varázsa, mondd, miben?
Dús-szövevényű hajsza-ereid
hogyan, miként kutatják ki a föld
jó ízeit, melyekből illat lesz?
És fűrész-csipkés zöld levélkéid
minő vegykonyhák, hogy a fényből színt,
megfesthetetlen árnyalatokat
hoznak elő?
És mondd, miként van az,
hogy szirmaidnak színe, illata
kimossák szívemből a gondokat
és agyamból a bánatok sarát?
Rózsá, kacagó, vérvörös ajak!
Fogadd el hódoló tekintetem
heves-szerelmű, izzó csókjait!

Kispest, 1962.

VILLAMOSON

A villamos: dübörgő sárga állat,
benne apró állatkák. Emberek.
Ülnek bénán, vagy dühös kedvvel állnak.
A villamos robog.

Kalauz. Csetteg kezében a szerszám.
Jegyet ad, kezel. Átszálló. Vonal.
Futó emberek mindenütt ezerszám.
A villamos robog.

Az Élet is: dübörgő sárga állat,
mint a villamos. Olykor meg-megáll,
élőket fölszed, kidobál hullákat.

A villamos robog.

A kalauzunk: Jézus. Jegyet kínál,
vonalat, átszállót. Kinek mi kell.
A vén kocsi agyvelőt rázva himbál.

A villamos robog.

Nekem nem kell vonal. Végállomásom
nem a halál. Én átszállót veszek.
Célom Isten. Őhózzá jutni vágyom.

Szívem felé robog.

Kispest, 1962.

ESŐTLEN HETEK UTÁN

Megterhelt, szürke felhők vonulnak
nagy csapatokban észak-kelet felé.
Mennyi esővíz hullámszik
e messze szálló fellegekben!
Utcáinkon fojtó porgomolyok hömpölyögnek,
vékony, fehér fátylat borítva
a fák rozsdállni kezdő, aszott leveleire,
a háztetőkre, a dugóhúzóvá zsugorodott,
csenevész fűszálakra,
és már-már a lelkünkre is.
Szinte kioltja reménykedésünk pislogó
paraszát.

Esőre várunk,
zúgó záporokért epekedünk
egyetemes, nagy tikkadással.
Bár jönne már, ha másképp nem, akkor
vad viharral,
 eget-földet rázó orkán kíséretében.
Elepedünk e gyötrő szárazságban.
Jöjj, zúgj, zuhogj alá a fellegekből,
te kéjesen doromboló nagy puha macska:
eső...

Kispest, 1962.

TAVASZ-HÍVOGATÓ

Hull, hull, hull a hó,
Csúf, rút, hulla hó.

Hol vagy, szép Tavasz?
Még, még mért havaz?

Nap, fény, hív a föld.
Nagy fény, vár a völgy.

Ág, rügy didereg,
Bús kín-könny perereg.

Kru, kru – gerle búg.
Langy szél merre zúg?

Nincs, nincs soha már
Dús kincs: illatár?

Fuss, fuss, fuss tova,
Zord Tél, ostoba!

Szánd sok hívedet,
Jöjj, szent Kikelet!

Kispest, 1962.

ESTÉNKÉNT

Esténként halkan könnyű pára
Ül már bokorra, fűre, fára.

Esténként zizegő, bús permet:
Hulló lomb lepi el a kertet.

Esténként, hogyha harang csendül,
Szívemre súlyos, barna csend ül.

Esténként fullasztó köd: bánat
Hull rám... búcsút intek a nyárnak.

Esténként sötét hajamszála
Ezüstfehér lesz éjszakára.

Esténként csöndesen megállok,
Valami nagy vigaszra várok.

Kispest, 1962.

LEFEKVÉS ELŐTT

Az este ismét felfalt egy napot.
Az égen holdsarló s a csillagok.
Pár házzal arrébb ijedt eb csahol.
Messze egy mozdony sikkant valahol.
A téren sétál két szikkadt kokott.
Kispesti este. Unott, megszokott,
olyan, mint máskor. Csukjuk a kaput.
Munkájából mindenki hazafut,
siet pihenni. Holnap újra nap!
A munkahely holnap megint bekap
bennünket, újra rág rajtunk kicsit.
Nem bánja azt se, ha lelkünk sikít
a féktelen hajszától. Ez korunk
tempója. Nem megyünk, hanem futunk...
Most vár az ágy. De jó, hogy alhatunk,
s rohanás közben néha meghalunk.
Rövid halál, hosszú feltámadás,
és egyszer majd bús, rokkant ballagás
a puha, mély, nagy, nyirkos ágy felé.
Valaki súgja majd: „Feküdj belé
s pihenj. Ezt vártad. Lám, hosszú utad
ideért. Minden jel arra mutat:
itt végtelen lesz nyugalmad, hacsak
nem harsan ébresztőt, hatalmasat
valami angyaltrombita”. Ma még
este van csak, és holnap vár a gép,
szerszám vagy más, amivel dolgozunk...
Aludjunk hát! Tán szépet álmodunk.

Kispest, 1962.

HAGYJATOK!

Fojtó a csend. Magam vagyok,
csendben magamba hallgatok.
Zokognak bennem bánatok,
siralmak, fájdalma, nagyok.
De kell ez néha. Hagyjatok!
Kell néha számadás, ha sok
bennem a bús, keserves ok
panaszra, jajra elhagyott,
űzött szívemben. Hallgatod,
Uram? Lásd, én nem adhatok
mást, csak tépett, megfáradott
magamat. Ó, de várnak ott,
tenálad titkok, szárnyasok,
s szárnyat adók. Szavadra gond,
köd oszlik, és hideg, halott
lelkem életre támadott
élő lélekké lesz legott.
Itt vagyok. A tied vagyok!

Kispest, 1962.

TESTVÉRI BESZÉLGETÉS UTÁN

Mint langy zuhany szitáló permete
aláfut izmos testemen,
s kimossa milliárdnyi pórusom,
– józan beszéded úgy hatott
szívemre, mely – hál' Isten – nem beteg.
Mi távolságot az Idő közénk vetett
(egy évtized csupán),
közös hitünk feloldta ma.

Barátságunknak szent gyümölcsét
a Kegyelem hatalmas verőfénye
testvériséggé érlelte.

Nagy szavak
buzgására nem alkalmas az ajkam,
kicsikre nem méltó,
középszerűnek lenni pedig fájna.
Hallgatok hát...
Csupán annyit:
örültem a találkozásnak
szívem szerint.

Kispest, 1962.

LELKIISMERET

Ó, hogy gyűlöllek néha, lelkemen
kacéran tespedő kegyetlen zsarnok!
Hányszor lapulva meghunyászkodom!
S a szívem kufárzajos, kerge csarnok,

ha metsző hangon belesziszeged
vértelen ajkad ítélő igéit.
Utállak és megöllek, mert megölsz!
Árgus szemed halálos ronccsá rémít.

Bárcsak megtudhatnám, vajon vagy-e
valóban, vagy csak én szüllek magamnak
csapongó agyvelőmmel, s gyermekem,
naiv hiszékenységgel... Megtagadlak!

Halj meg hát, hogyha nem vagy, hogyha vagy
úgy kétszer halj!... Szabadság, drága kincsem,
enyém vagy, várva-várt vendég! Enyém!
De jaj, ő újra itt van, hogy megintsen...

Kispest, 1962.

EBÉD

Körúti étterem, afféle magyar csárda.
Csendes, ízléses hely. Nem túlságosan drága.
Magamfajtnak éppen megfelelő. Menüt
rendelek. Nézem a falat. Majdnem mindenütt
mázás bögrék, kancsók, színes tányérok tarkán,
mint csöpp tájmúzeum. A pincér csontos arcán
magyaros, jó mosoly. Levest hoz, párologva
sárgálló húslevest. Az utcáról goromba
zaj hallatszik, de csönd lesz. Néha csörren egy-egy
tányér, pohár vagy pénz. A távozók fizetnek.
A második fogás székelygulyás, leöntve
tejföllel. Ízlelem. Finom, erős. Örökre
derül arcom. Eszem. És arra gondolok: lám,
az élet szép. Lehet, hogy néha több a reklám,
mint maga a való. Mégis. Érvek helyett most
hadd mondok el: Apám zselléreként kezdte. Mert ott
az istálló dohos szalmáján álmodozva
gondolni arra, hogy három évtized múlva
a fia egy szolid körúti étteremben
fogyasztja el remek ebédjét? És ez rendben
van így. Ha a fiam harminc év múlva délben
átugrik úrhajón a Holdba, hogy szerényen
megebédeljen, ez természetes lesz akkor...
Végül diós metélt. Fizetek. Asztalomtól
felállva jóllakott mosollyal biccentek. Köszönnek.
A sarokban öreg paraszt iszik. Bajuszt törölget.

Kispest, 1962.

HARMINC FELÉ

Izmos testem és jó erős szívem
a harminc felé közeleg.
Sok dühös harc után most szelíden
élek, és gyáva könnyemet

mind elsírtam már régen. Arcomon
erős béke és lágy szigor.
Eltűnnek bántó éleim. Fonom
kötéllé múltamat – kis száliból

az éjjel-nappaloknak. Én ezen
ereszkedem jövőmbe hős
kutatóként, s előre élvezem
a millió csodát. Erős

vagyok a birokra, hogyha még kell,
vagy munkára, ha harcaim
mind megvítam az árnyékkal, fénnel.
Pajzsom, kardom a szó, a rím.

Mostmár ezekkel harcolok. Oda-
áldozom magam teljesen
az élni vágyóknak. Éltem soha
ez oltárról le nem veszem.

Kispest, 1962.

TAVASZODIK

Már hóvirágok nyílnak s ibolyák
lelkemnek napsütötte tájain,
és a békesség barkás bokrai
mind kivirultak benne. Hóhegyek
helyén zöld szigetek pompáznak szent,
sürgős növéssel. Hosszú volt a tél,
sietni kell.

A megújulás nagy, diadalmas kikeletét
ünnepli boldogságtól zakatoló,
isten-szerelemtől boldog-bolonddá bomlott
bősz szívem...

Emberek!

Testvéreim, kiket szeretek,
s kik közé követként küldött Isten;
könyörögve kiáltok fületekbe:
Álljatok meg, csupán egy percre,
és nézzetek körül látni akaró szívvel.
Íme, tavasz van újra!

A szennyes hódombok eltűntek mind,
a föld fagya lassan kienged,
ismét termővé lesz a rög,
a kertek és mezők, erdők
már nagy nekifohászkodással zöldellni kezdenek,
megéled minden a nap forró csókjaitól.

Testvéreim,
mikor minden örömmel újul,
hát csak ti maradnátok mereven hidegek,
szívben kemények, mint a jég?

Hát nem lágyul ütni kész öklötök
lágy simogatássá, kenyéradó segítésé,
látván e nyüzsgő tavaszi csodát?
Nem pirul arcotok e vak tunyaság miatt,
hogy lusta közönnyel vártok a csodára,
az újulás szándéka nélkül...?

Kispest, 1963.

ÍRNI

Ide a tollamat!
Áldott, nagy pillanat:
újra élek, írok...
Hétepcsétes sírok,
nyíljatok föl bennem.
Éltető Szentszellem,
segíts továbblépnem
utamon merészen.
Titok-lesve hallgass,
szívem, a hatalmas
Isten-súgta Szóra.
Versem híradója
lesz a tiszta mennynek.
Add, Uram, hogy menjek
szüntelen utánad.
Nevezzen Urának
hültéig az ajkam.
Tartsd hű szemed rajtam.

Kispest, 1963.

NAPFÉNY – TAVASSZAL

A napfény újra győzött!
Tegnap még hóbuckák csúf,
piszkos dombjai között
keresgéltük az utakat,
és fáztunk, és reménytelenül
tekintgettünk egymásra és a jövőbe,
hogy vajon lesz-e újra drága, zöld tavasz.
Ma eljött a várva várt.
Hó már csak itt-ott lapul szégyenkezve,
kerítés tövén, fénytelen, mérges zugokban,
aztán az is eltűnik végleg,
és holnap itt minden zöld lesz.
A zöld azt mondja: bízzál és remélj!
Aggódni oktalanság.
A napfény mindig győz.
Jöhet harmincfokos hideg és
méteres hótakaró és hónapokig tartó,
szíjas, kemény zimankó,
a napfény minden tavasszal
diadalt arat.
A napfényt nem lehet legyőzni!

Kispest, 1963.

KIS KÖNYÖRGÉS

Új héthez kérek új erőt.
Segíts, Uram, úgy élni,
hogy szüntelen színed előtt
tudjam magam. Ha kéri

szívem s kezem a bűn, ne hagyj
vétkezni. Minden percem
legyen szent. Ha te benne vagy,
az lesz. Ne legyen merszem

megszegni szent törvényedet.
Vezess, erősíts hitben,
hogy el ne essem, míg megyek
feléd, jóságos Isten!

Kispest, 1963.

HALLD CSAK...

Halld csak, hangzik Jézus hívó hangja:
„Ki jön még ma szent aratásomba?
Fehér a táj, vár az aratókra;
Ki lesz, ki a sok kévét behordja?”

Hangosan szól, téged hív a Mester.
Fogadd el, s a leggazdagabb ember
Leszel, csak mondd boldogan, örömmel:
„Itt vagyok én, Uram, engem küldj el!”

Kispest, 1963.

ŐSZI GONDOLATOK

Harmincadik esztendőmnek
ősze éri ősülő fejem.
Elmúlt a nyár. Vizsgálatom:
hozott-e gyümölcsöt életem?

Halkan hangzik a bús „talán”.
Nyugtalanság marja lelkemet.
Szándékaim jaj, de sokszor
nyargaló, esőtlen fellegek.

Ősz van megint. A lomb lehull,
s a könnyem is pereg csöndesen.
Visszanézve, elveszített
lehetőségeim keresem.

Ha jön a tél, Uram, a fagy
ne érjen el tépett szívemig.
Hadd higgyem még, hogy az időm
kihasználni kegyelmed segít.

Ne múljék el se nyár, se tél
életemben terméketlenül.
Csak akkor álljak meg, ha majd
elhaló testem hidegre hűl.

Addig munkálkodnom segélj,
adj, ó, adj erőt, kegyelmes Úr,
hogy lelkem – őszi lomb – ha hívsz,
hulljon nyugodtan: – kezedbe hull.

Kispest, 1963.

IMAHARC

Harcunk, melyet Krisztusért viselünk:
az imádságunk.
Áldott és szent küzdelem ez,
csak át kell adnunk öneki
szívünket teljesen.

Mi, asszonyok, törekedjünk arra,
hogy szeretettel, türelemmel és hittel
munkálkodjunk együtt.

Nyerjük meg otthonunkat Istennek,
Megváltónk végtelen szeretete által!

Hittel győzni fogunk,
az Úr igazol majd minket.
Szeretetében mindig együtt,
törjünk előre bátorsággal!
Az evangélium isteni fényét
terjesszük ki mindenfelé.
Keressük meg közösen az elveszetteket,
s vezessük őket szelíden
az Istenhez vivő útra.
E harc nemes és tiszta,
folytassuk hát bátran,
haladjunk szüntelen előre,
a dicsőséges boldogságig!

Kispest, 1964.

JÓL SÁFÁRKODNI!

Mért is adtál, Uram,
nekem ennyi kincset!
Mit kezdjek vele?
Hű sáfárnak lenni
szinte lehetetlen.
Roskadok bele,
ahogy rámnehezül
a nagy felelősség.
Elég a fele!
Segíts, Uram, Jézus!

Erővel, vigasszal
szívem töltsd tele.
Lehellj rám tüzedből,
igézz meg egészen,
Szentlélek Szele!
– Sok-sok drága kincsem
kezd már gyarapodni.
Sátán sok csele
meghiúsul rajtam.
Győzők jó Urammal.
Életem Dele
rámveti sugarát.
Eljutok Atyámhoz.
Csöndben hív: Gyere!

Kispest, 1964.

KÉPTELENSÉG (?)

Ha élek, holt vagyok,
s élek, ha holt leszek...
Legyek hát elveszett,
ha „lenni” akarok?

Ijesztő, paradox
kusza igék ezek,
miket nem érthetek,
oly mélyek és nagyok.

De bármit mondjatok,
mégis ekként teszek.
Még halok, elveszek.
– Én „lenni” akarok!

Kispest, 1964.

SZÉL

Hú! Hú!

Süvít a szél, fú, fú.

Bukfencet hány a háztetőn.

Birokra kél a füsttel.

Gyötri, tepergeti.

Menedzsere az a bohókás

ugri-bugri Április.

Süvít a szél, fú, fú.

Huuu! Huuu!

Kispest, 1964.

BESZÉLGETÉS PÁR SZÁL IBOLYÁVAL

Rokonnak érzek ma este téged,
oly egy a sorsunk, gyöngé kis növény,
s mert titkunk nem mondjuk el senkinek sem,
hadd mondja el e röpke költemény...

Előbb még díszes asztalunkon álltál,
s e hely számodra jobb volt – gondolod.
De oly kevés vagy: messze voltál tőlem,
nem ért el hozzám gyöngé illatod,

ezért kimozdítottalak helyedből,
s e szürke polc lett újabb otthonod.
Te most töltöd be hűen hivatásod,
mert szívemet tavaszra hangolod.

Az Alkotó most így tesz vélem, érzem:
mély szenvedések árán von közel.
Jól látja ő is: vétkes szunnyadásom
miatt én tőle messze estem el.

Megértettem ma este végre én is,
ilyen gyengétől mért vár illatot;
mert ebből látja, nem volt az hiába,
hogy értem egykor sok vért hullatott.

Jövök hát hálás szívvel őt szolgálni.
Ő elfogadja megtért gyermekét.
Életem célja: néha felvidíteni
ez illattal Megváltóm hú szívét.

Kispest, 1964.

TEMETÉS KÖZBEN

A halottakat el kell temetni.
Nagyon sokan halnak meg mostanában.
Miért van annyi temetetlen halott közöttünk?
...Igen, tudom, tudom. Nehéz a búcsú.
Sajnáljuk őket, de főként magunkat.
Önzők vagyunk még a fájdalomunkban is.
Minden halottunk arca egy kicsit a miénk is,
és félünk a ránkbámuló üres helyektől,
meg a munkától, amit helyettük
nekünk kell majd bevégeznünk.
És mégis!
El kell temetni a halottakat.
Az a mi nagy tragédiánk,
hogy itt nyüzsögnek köztünk évekig,

évtizedekig a bűzös, bomlasztó,
temetetlen hullák.
Sajnáljuk őket átadni az enyészetnek.
Ó, mi, kis humánus emberkék!
De jók is vagyunk! De sok szép szeretet
szorult belénk!
...Mi csak ölünk.
De akiket megöltünk, azokat
aztán nagyon szeretjük, szánjuk.
És nem temetjük el őket soká.
Kegyetlen kegyelet.
Csak bűzlenek köztünk, szegények,
és nem bírunk élni tőlük. Nem bírunk!
...Figyeljetek rám végre:
temessük el a holtakat!
Vagy találjuk föl a csoda-csodaszert,
hogy feltámadjanak, ha kellenek.
Ha meg nem, úgy tűnjenek el örökre
az élők s élni akarók közül.

Kispest, 1964.

„URAM, NINCS EMBEREM!”

Barátaim
jobban mondva emberek
akik szívesen neveznek barátjuknak

nagynéha egymáshoz sodródunk
mint szeszélyes vihar
elcsigázott hajótöröttei
öleljük elszántan
széthullott életünk reves
elázott deszkadarabjait
kiki a magáét

s keressük a másikban a társat
hátha segíthetne rajtunk
valamiképpen

az én szívem olyan
hogy nehezen melegszik
s nekem a hallgatás
beszédnél is beszédesebb
ha igaz társra lel szívem

nektek nincsenek gátlásaitok
fuldokolva öklendezitek magatokból
az élet sós hínáros pocsolyáját
én hallgatok rezignált-csöndesen
marcangoló magányomat takarva
panaszaitok árja elborít
s látom legott könnyebb lesz szívetek
és bízva indultok tovább
vissza se nézve

én meg
maradok újra egyedül
egyedül kínjaim vad falkájával
nincs emberem
jaj nincs aki segítne

engem még nem faggatott szeretettel
senki soha hogy van-e bánatom
terhem fájdalom
ez végzetem
örökre társ nélkül bolyongani
eltékozolni ostobán
szegényes vigasz-fillérkéimet
kivert ebként vonítani holtomig

Kispest, 1965.

VÁROK...

Szemem látását fény segíti
és két okos üveg
mely jó irányba tereli a sugárt
így vár agyam is
látni vágyva és néha
s ma már gyakorta
látva
várok
állok
nem moccanástalan
állok
ez a szellemerkölcsi szilárdság
definíciója bennem
ám közben szédületes iramban
süvöltve száguldok céloom felé
várok
ez a célbajutás izzó reménye
s minden gyöngyszem verejték
nyomjelző hosszú utamon
s minden piciny
haszonra felszabadított energia
bizonyíték
zálog
hogy jól futok
hogy nem futok hiába
hogy célba érek bizonyosan
előre hát

Kispest, 1965.

LÁTSZAT-KEGYESSÉG

Isten! Ma este azt mondtad: Utálat
szemedben a kegyesség látszata.
Utálod, hogyha van. Inkább ne lenne.
De mit csinálsz, ha nincs? Mert – ugyebár –
a kegyesség elmélet, mely nem látszik.
Mihelyt látszik, vagyis ha testet ölt,
az már mindjárt gyakorlat. Ám ha nincs
gyakorlat, látszat, azt jelenti: Nincs
kegyesség... S ez baj, sőt bűn – mondja Igéd...
Most mit tegyek? Bennem hozzád a hűség
szilárd. Hiszlek, imádlak. Én azonban
utálok minden látszatot. Kegyesség
énbennem nincs. De lám, ez is hiba,
ha nem látszik, mi van. Így úgy tűnik,
hogy semmi sincs. Bolond vagyok? Legyek.
De nem kegyeskedem. Lehetsz kegyetlen
hozzám ezért. Nem bánom. Elvem ez:
Inkább ne lássa senki, hogy: vagyok,
de legyek, bárha láthatatlanul;
s a látható kegyesség is legyen
bennem oly láthatatlan, mint a lég,
mely éltet milliókat, ám soha
nem jut eszébe senkinek köszönni
a levegőt, mely élteti. Ez az!
Ilyen legyek. Ehhez segíts, Uram!

Kispest, 1965.

ORGONA

Az asztalon három szál orgona
pompázik, mint egy kis csokor Tavasz.
Rettentőt vétkezel, ha ennyi szépség
látán is fanyar, búskomor maradsz.

Az asztalon három szál orgona.
Ma szívem barna vázájában is
elhelyezem a kedvnek drága csokrát.
Három szál orgona, élni taníts!

Az asztalon három szál orgona.
Illatát mohón issza kis szobám...
A „ház”-ban, hová hivatásom rendelt,
Krisztus illatját bár így ontanám!

Az asztalon három szál orgona.
Tavasz van. Aztán nyár lesz. A virág
elhervad, lehull... De most illatos.
Míg ver szívem, terjesszen illatárt!

Kispest, 1965.

LÁTOGATÁS UTÁN

Modern harakiri
szikével metszette
egy gumikesztyűs kéz
megfontolt és hideg
könyörtelen marok

Apám arcod viasz
fáradt sovány öreg
négynapos borosta
mögött próbálgatod
a kényszerű mosolyt

Mindig szerettelek
egész életedben
keveset beszéltél
alig tudok rólad
valami keveset

Műtét után laza
hajdan izmos tested
s lelked is kikezdte
a sebészkes éle
meggyógyulsz valaha?

Kispest, 1965.

ÉDESANYÁMNAK

Úr Jézusom, köszönöm
az Édesanyámat,
aki értem szüntelen
olyan sokat fárad.

Köszönöm, hogy úgy szeret,
mint e földön senki...
Segíts meg, hogy tudjam őt
én is így szeretni.

Kispest, 1965.

JAPÁN LEPRÁSOK VERSEI

Shinja:

Hallom
az őrlő malomnak
őrlését
amint megőrli lábamat
látom
Krisztust keresztjén függeni

Mumei:

Mint kohóban izzított acél,
olyan a lélek;
a ráhulló csapások alatt
mindig keményebb.

*

Apró fűzfa-ágon
halvány, új ruha, opálos.
Körülötte szellő szálldos
simogatni vágyón.

*

Midőn így akartam könyörögni:
„Uram, vedd el kínzó tövisemet” –
világosan élém rajzolódott
egy megrendítő látvány: a Kereszt.

*

Azt akarom,
hogy bejussak végre
az én kis házamba,
s bezárva az ajtót,
egyedül éljek ott,
mint a kicsi kagyló.

*

A tengerpart fölött fenyőfa áll
a lankás dombon.
Odajárok én
imádkozni. Egy kis fülemile
minden hajnalban már ott énekel.

*

Ódon templom áll a kertben,
a burjánzó bozótban.
Ni, mennyi nyüzsgő, csöpp rovar ciripel
és énekel még éjjel is!

*

A halál kapuin túl
boldogság vár
és sok-sok derűs hajlék.
Csak ne féljek a kintől,
mely megszűnik...
De vajon meddig tart még?

*

A két kezem béna, foszló,
vak vagyok.
Sem tapintani, sem látni nem tudok.

*

Kis ibolyás cserepem, jaj
mit tegyek?
Apró szirmok, ti drágák, ti
édesek!
Lehajolva rátok csókot
csókolok.

*

A tépő, hűvös szélben
a hangjuk fázva megre meg;
néhány madár – nem ismerem –
énekel a sárga sás között.

*

Állandóan gyötör,
már soha nem szűnik a kínom,
csupán ha leszáll az álom...
De újból visszatér,
mikor a dombot ugrándo zva járom.

Nagata:

Az esti tenger tükre az arany dombokat
ringatja. Száll a légben az ősz lehellete.
Sajkád tűnődve nézzük, suhan lágyan tova...
Őrző Urunkhoz érted ajkunk imát rebeg.

*

Boldogság találkozni kora reggel
a tengerparton Urammal. Szeret;
szeretem én is őt. Igét veszek
kezembe, s futok hozzá terheimmel.

*

Én nem félek, bár nem látom, hogy utam,
melyen járok, hová vezet;
véd és vezet annak hatalmas karja,
ki engem egyedül szeret.

*

Az én Uram bennem otthont talált,
s őbenne én is. Ó, dicső e kegy:
temploma lettem. Kín, keserv ha bánt,
erejében boldogan győzhetek.

*

Áldott kereszt! hogyan dicsérhetlek
méltóképpen?
Te vagy a meleg a téli napok hidegében.

*

Csodás hófödte táj, mesteri munka:
fehér a föld és hallgatag ragyog.
Istenhez új imádság száll szívemből:
„Tisztíts, Uram, hogy hófehér legyek!”

*

Az őszi holdnak fénye
a messze égen szétterül.
Fönn a dombtetőn
magányos szikla ül.
Alatta
egy jó barát, akit nagyon szerettem.
És én... egyedül... egyedül.
Csirr, csirr – szól a tücsök éles hangja,
s a szívem lassú könnyeit hullatja.

*

Az illatozó bokrok, madarak éneke,
a viruló virágok a hegyek pázsitján,
a hallgató léleknek minden kis suttogás
ezt mondja: Isten erre járt!
A tenger minden kincse, mezőn minden
gyümölcs
róla beszél. A falvak kanyargó füstje száll
az ég felé, mint oszlop, egyre emelkedőn,
és zengi: Isten, áldva légy!

*

Uram, bár tudhatnám, miként véded
tisztá fényét szellemed tükrének?!

Miyoshi:

Ó, pompás reggelek! Térdem imára hajt-
tom.

Undok, vak testemet egészen elfelejtem.
Ajtómat bezárom.

Magam vagyok, a gondolataimmal
egyedül. Körülvesz az édes hajnal.

*

Magányos, bágyadt, bús melódia
visszhangja kél szívemben.

Úgy hull alá e fájó jajgatás,
hogy megremeg a lelkem.

A vadludak kiáltoznak felém:

„Vénülsz, vénülsz, öreg vagy!”

A bösz viharban egy madárfiók eltéved,
árván megfagy.

Míg hallgatózva dermedek
a hosszú, néma csendben,
minden hang, minden suttogás
visszhangot ver szívemben.

Yamaguchi:

Kicsinyke verandámon üldögélek;

ott időzöm, míg melenget a nap.

Egy barátom jön, mellém áll; szép csokrot
hozott: illatozó virágokat!

Walter Fancutt:

Szabad vagyok, mint hálóból kiröppent
szabad madár.

Enyém a vigasz. Ajkamról az ének
ujjongva száll.

Yamagata:

Ó, drága szeretet, megváltatásom ára!
Izzó tüzed e jéghidegre dermedt,
szegény, vak szívemet mindig tágabbra
tárja.

Hayashi:

A testem gyalázat és pusztulás,
utálat, kínlódás és gyötrelem;
de lelkem nagy békével telve fut tovább.
Oltalomként a kereszt jár velem.

Miyauchi:

Amint igyekszem föl, oda
a Kereszthez, lágyan felém hajol;
nem a Kereszt, a Korona!

Yamamoto:

A rádióban távolról s közelről
zeng a karácsonyi dicsének.
Amint hallgatjuk, úgy érezzük, egyik
vagyunk mindannyian: testvérek.

Kanda:

Kegyelmed drága; én eltérni attól
nem akarok egy pillantásra sem.
Nagy gyengeségemben is menni vágyom
előre, rádbízva nyomorúságom
minden terhét. Uram, maradj velem!

Utsonomiya:

Ó, tedd oly csendessé, nyugodttá szívem,
amikor elmélyülök imádságra,
hogy halljam, amint szétfoszlik a légben
a fehér köd-koszorú glóriája.

Shirano:

Másoknak boldogság
a hosszú nap;
de én –
én várom szeretőmet,
a hosszú
Halált!

Takamoto:

Töreksem tovább
a hit útján előre!
Másnak a pénz az élet. Énnekem
az imádság
mindhalálíg.

Kida:

A töltésen
egy paraszt üldögél.
Csámcsogva rágja szűkös, egyszerű
étkét a vad-krizanténok között.

Ozaki:

Drága Mester!
Világosságod
hadd ragyogjon most fölöttem
úgy, ahogy egykor tündökölt
a pásztorok fölött,
amint vigyáztak nyájaikra
az éjszakában!

Nagata:

Barátaim, akiknek elveszett vagyok,
fennhangon énekeljétek, ujjongjatok:
nem veszem el. Egek Egébe értem át,
hol egyre tisztábban hallom Uram szavát.

Handa:

Sétáltam imádság után
a kertben.
Egy apró méhike sután
táncolt
a hófehér ázáleán.

Kispest, 1965.

IDŐ

Törvény,
hogy álmunk és vágyaink jövője
egyszerű, szerény jelenné alázódik,
jelenünk
– mint vízbe hullatott kavics –
megcsobban halkan, alig hallhatóan,
aztán lassan a múlt kútjába süllyed.
Közben
félve simítjuk homlokunk redőit,
melyek mögött gondjaink settenkednek,
csontjaink pedig
nyögve jelzik az időváltozást.
Egyszóval: megöregszünk.
Eltávozik tőlünk az ifjúság, mint rossz,
hűtlen barát,
s néha
– de mindegyre gyakrabban –
átsuhan rajtunk
az elmúlás fagyos szele.

Kispest, 1966.

FORMÁLTATÁS

Azok az emberek,
akiket közös ismerőseink
ellenségeimként tartanak számon,
tulajdonképpen – az én barátaim.
Az ellenség ugyanis egyik fő feladatának tartja,
hogy kiszemelt áldozatának minden titkos bűnét
kifürkéssze, majd pellengérré állítsa.
Közben teljes erejével azon van,
hogy nevetségessé tegye egyúttal.
Tudja jól:
akit kinevetnek a háta mögött,
az már félig-meddig legyőzöttnek számít.
No már most –
az a bizonyos ellenség azáltal,
hogy hibáimra specializálja magát,
két igen fontos vonást
formáltat ki bennem, velem, akarva-akaratlan.
Egyrészt azon fogok fáradozni,
hogy teljes őszinteségben éljek.
És ez igen fontos dolog
és nagyon is a ma igényét szolgáló
szent, igaz törekvés.
Másképp az ő kutató-vesező tekintete
kimunkálja bennem azt a készséget,
hogy legyek igen óvatos és bölcs
és tudjak hallgatni becsületesen.
Nem is gondolják némelyek,
micsoda rendkívüli erőfeszítésbe kerül időnként,
hogy az ember valamit ne mondjon ki,
s hogy éppen azt ne mondja ki,
amivel akkor hallgatnia kell.
Van persze olyan hallgatás is,
mely mérhetetlen ostobaságot takar.
Nem erre gondolok most...

Ily módon úgynevezett ellenségeim
barátaimmá szelídülnek.

S miközben én is ezt teszem velük,
amit ők énvelem,
egymásnak lassacskán afféle cinkosai leszünk,
s ha társaságban valamikor szembetalálkozunk,
talán egyszer majd – hogy senki ne lássa –
egymásra kacsintunk barátságosan.

Kispest, 1966.

HALÁL

Jön jön lép a HALÁL
tompán robban e hang
csontos lába ha lép
félőn rebben a csönd
jajdul moccan a vér
sajgón dobban a szív
némán lázad a hús
sír és csattog a száj
vív és tombol az ész
aztán szürkül az ég
lassan elhal a fény
jön jön jön a HALÁL
öl öl öl a HALÁL
megy visz lép a HALÁL
tam tam tam ta ta tam
tam tam
tam
ta ta
tam

Kispest, 1966.

KÍSÉRTÉS

Jó reggelt, Ördög úr! Ave! – köszöntlek.
Látom, megint jössz ésszel és erővel,
hogy megvívjunk egymással. Itt vagyok.
Egy új nappalnak új porondja vár.
Előre hát, kezdődjék új tusa
közöttünk. A tét: élet – vagy halál...
Hetykén, megvetve kérdeŕs fintorogva,
ki vagyok én, hogy véled ujjat húzni
van bátorsága szívemnek... Figyelj!
Hallottál ama Dávidról, ki hajdan,
úgy háromezer éve, ōsödet,
a gyalázkodó Gáthi Góliátot
a porba döntötte egy kis kavicssal
s a Seregek Urának szent nevével?!
Én Dávid sarja vagyok. Ősapám
és lelkesítō példaképem ō.
Parittyám: hitem. S ugyanaz az Úr,
kinek nevében ōsöm célozott,
az én karomnak is győzelmet ad.
Szívemben reszketō félsz nem lakik,
bátran eléd sietek, Ördög úr!
Én porba döntöm dōlyfős homlokod
ma és holnap és mindhalálíg! Abban
hiszek, ki mindörökké győztes Úr,
Seregek Ura mennyen és a földön.

Kispest, 1966.

PESSZIMISTA SOROK

Miként a megbolydult egekből
a fényugarat sikoltó magányos csillag
a semmibe sodródik társtalan,
úgy száguld zokogó szívem
egyedül
a „senki-se-tudja-hova”,
a Semmibe,
a Mindenbe.

De ez
nagyobb távlatok logikája szerint
egészen mindegy szinte...
Nem tudom, honnét jöttem,
titok előttem, hogy miért vagyok,
s az utamat is vak homály takarja.
Élek, de nem magam akaratából.
Megyek, de lábam nem én mozgatom,
és szívemet és agyamat sem én.
Törvény...

Ha néha mégis lázadok,
talán az is megírt dolog,
kiszabott rendje hitvány életemnek.
Mint régen a bölcs Prédikátor,
kimondom én is csüggedőn:
„Hiábavalóság minden e földön.”
Még ez is hiábavalóság, lehet,
hogy ezt kimondom...

Kispest, 1966.

VÁROM ÓT

Szenteste hogyha újra eljön, én is
csatlakozom a csordapásztorokhoz,
s a térdemen ha Betlehembe érek,
tudom, Jézusom vétkemből feloldoz.

És bárány lesz a szívem, tiszta gyapjas,
fehér, szelíd bárány. Karomba véve,
megcsókolom majd, ujjongó örömmel,
és rábízom örökre szent kezére.

Kispest, 1966.

GYERMEK-IMA

Édes Jézus, hallgasd meg
gyermeki imámat,
kérlek, áldd meg gazdagon
az Édesanyámat.

Értem égő hű szívét
bánat sose érje,
a te szemed vigyázzon
minden lépésére.

Adj neki sok türelmet,
soha ne csüggedjen,
hogyha néha rossz vagyok,
akkor is szeressen.

Próbák között új erőt
nyerjen mindig nálad...
Áldd meg, édes Jézusom,
az Édesanyámat!

Rákospalota, 1967.

HARANGOZOK

Ha hull a hó és zúg a harang bronza,
hogy tudtuladja Jézus születését,
az én szívem is nagy haraggá válik,
a sok pásztorot hogy Betlehembe vonzza.

Rákospalota 1967.

JÓ LENNE...

Karácsonyeste vándorútra indul
szívem, mint akkor ott a pásztorok
a betlehemi kopár legelőkön,
midőn Isten emberré változott,

és elmegyek, hogy találkozzam véle,
s jászola előtt csöndben leboruljak,
s az alázatos szívű szent szülőktől
örülni, hinni, szeretni tanuljak.

Rákospalota, 1967.

SEMMI

hónapok óta semmi nem történik
velem
amit érdemes volna följegyezni
élek
de ez se biztos
vegetálok
méghez a tavaszi intenzitással
jómódban
a múzsa messze elkerül
felém se néz
néha
már-már viharért imádkozom
kellene
valami szívós kemény ellenség
időnként gyötrő kín se ártana
sőt
olykor mennykőért könyörgök
hogy felrázna egykedvű nyugalmamból
unom az unalmat
nem szeretek nem élni
történnie kell
valaminek
hamarosan
velem
kell!!!

Rákospalota, 1968.

MÉLTATLANUL

Már mindent elbeszéltem. Titkaimból
kiforgattál. Jogod van rá, hogy elvesz.
Kiszáradt ajkam reménykedve így szól:
Bűnös vagyok... Ó, légy hozzám kegyelmes!

Rákospalota, 1968.

BESZÉLGETÉSEK

- Szeretsz?
 - Igen.
 - Nagyon?
 - Halálosan!
- Meddig?
 - Mindig.
 - Kevés!
 - Amíg csak élsz.
- Így sem elég!
 - Szeretlek, míg csak élek!
- Mondd ismét!
 - Tiéd leszek mindörökké!
- Nem fogsz becsapni?
 - Én? Soha!
 - S ha mégis?!
- Bízzál bennem!
 - Lehetséges?
 - Talán...

* * *

...Csodálatos, megdöbbentő szavak!
„Halálosan... Örökké... Mindhalálíg...
Soha... Míg élek... Mindig... Míg csak élsz...”

* * *

– Ki adhat súlyt a szónak, hogy erős,
igaz legyen? Ki biztosít felőle,
hogy megvalósul, amit ajkad ígér?
– Hány mondatunk oly könnyű, mint a polyva!
Ajánlatunk törékeny, mint a nádszál...

* * *

– Ki adhat súlyt a szónak? Mondd, miként
lehet elhinnem azt, mit most kimondtál?

* * *

Magunkban bízunk balga könnyelműség;
hitünk törékeny, mint cserépedény;
reménységünk szétfoszlik, mint a köd;
bizalmunk hervad, mint tépett virág;
szavunk kavicsként hull alá fejünkre;
ígéretünk füstként a légbe illan...

* * *

...ha nem takar be Isten szent szerelme...
...ha nincs szívünkben Ő, a VÁLTOZATLAN...

* * *

Istenben minden szónak súlya van!
Őbenne érték lesz a „mindhalálíg”,
hisz ő is így szeret – esendő gyermekét.
Őáltala megáll a „mindörökké”,
mert ő a hűség és a tiszta jószág.
Ővéle mindig szent a szív s a lélek.

* * *

Induljatok Istennel! – Célbajut
e két élet, mely benne eggyé válik.

Rákospalota, 1968.

REMÉNYTELEN

Várlak, Uram, de néha félelem
sűrű ködét borítja rám a bűn.
Tüzes, dühös, nagy, szent ígéretetek
hevítnek olykor. Aztán szürke por
borít be mindent bennem. Bánatok
hullnak reám és csúzos csüggedés,
és vágyak, mélyek, olthatatlanok,
majd kerge nyugtalanság. Ösztönöknek
vonító falkája terít a porba,
de tört reménnyel feléd indulok és
szent lábadoz rogyok remegve.
S hogy éledek, támad megint a Sátán,
és kezdődik előlről újra minden...
„Én nyomorult ember! Ki szabadít meg
ebből a halálra ítélt testből!?”

Rákospalota 1969.

FELVÉTELI

Kissé esetlenül mozgok közöttetek.
Nem mondhatnám ugyan,
hogy nyomasztó kisebbségi érzés gyötör.
Annyira szerény nem vagyok.
Szokatlan inkább ez a levegő.
Valami üres kongás hallik itt,
e nagyszerű márványos termék
hideg falai közt.
Kissé riaszt,
amint keményen koppan
cipőm vasa a fénylő keramit
csörgő kockáin.
Fordulnék vissza szívesen,
holott nem úgy ismertem meg magam,
mint aki gyáva
s vacogva megfut saját árnyékától.

Restellném szörnyen
– önnön ítélőszékem előtt főképp –,
ha itt ma én csak a kezdősebesség
miatt állnék sorba.
Mindezek után
én valóban dolgozni akarok,
tenni valami hasznosat,
valami nagyszerűt és egyszerűt,
olyan felejthetlent,
amit észre kell venni mindenképpen.
S még az se baj,
ha engem érte túl nagy tisztesség nem ér.

Várom nyugodtan
Csaknem fatalista lelkülettel
mondom:

ez az út az enyém,
ki gátolhatna az előbbjutásban?!
Megyek!

Rákospalota, 1969.

MIÉRT FÁJ?

Dühöd nyilát testembe lőtte
Ítéletednek íja, Istenem...
Elmém merész tervet ha szőne,
Leint egy harcos, égi intelem.

Nyakam nem hajlik, csakazértse! –
Sziszegném csikorgó fogak között,
De éltem már annyit, hogy értse
Szívem, miként lehet jó eszközöd.

Megadom magam. Nem kiáltok
Ellened. Csöndben, békén maradok.
Alázkodom kezed alatt. Az átok
Oldódik. Követlek. Tied vagyok.

Rákospalota, 1971.

UJJGYAKORLAT

Zord tél jött, hó hull, jég nő, győz a fagy.
Csak sír a szív, hogy: Hol van még a nyár?!
A fák, mint egy-egy holt. És zúg az agy,
Ha fúj a szél és éj jön s fény se vár.

Jaj, kín dúl itt bent, s mint sírt zár a kő,
Úgy ül rám most a bú. S így szól e szív,
Mely itt bent döng és zeng: mért ment el ő,
A jó, hű társ, a nyár? Jöjj, mély vágy hív!

Rákospalota, 1971.

PANASZ

Mért köti gúzsba
jóra törekvő készségünket
segíteni akaró lendületünket
a tehetetlenség
az eszközök szörnyű hiánya
börtönfal zsugorítja
gazdag szép szívünket
véresre verjük öklünket
a nincs jéghideg páncélajtaján
mindennap megpróbálunk kitörni
egyre kisebb eséllyel
egyre kevesebb bizakodással
olykor álmosan végigzuhanunk
sorsunk könyörtelen fekhelyén
lesz erőnk kimenni
ha kinyílik az ajtó?

Rákospalota, 1971.

A MENYASSZONY DALA

Feladom sikeres szomorú magányom:
Elhagyom anyámat, bárhog is sajnálom;
Búcsúzom apámtól, bármennyire fáj is...
Szerelem csillaga, utamon világíts!

Ahová te indulsz, oda megyek immár...
De mit tegyek, hogyha Istentől elhívnál?...
Néped az én népem, mondom a szép Igét;
De így hadd folytassam: Istenem a tiéd!

Utamat mostantól nem egyedül járom...
Bárcsak megtalálnám tiszta boldogságom!
Reménység lámpása, utamon világolj!
Hitemnek parazsa, oltáromon lángolj!

Vasból vert bűn-béklyóm Krisztus rég leverte,
Szeretet igáját rakta rám helyette.
Szolgálni óhajtom őt, amíg csak élek...
Induljunk hát együtt – egy test és egy lélek.

Áldjon és őrizzen minket az Úr Isten,
Csodatévő karja védjen és segítsen!
Kísérjen az úton szeretet, imádság,
Meg ne rontsa senki frigyünk boldogságát.

Jól tudom: itt minden, de minden hiába,
Ha az Úr a házat nem őrzi-vigyázza...
De ki benne bízik, megmarad mindvégig,
Annak életében Isten arca fénylik.

Rákospalota, 1975.

ZSOLTÁROS KÖSZÖNTŐ

Az Úr legyen megőrző Pásztorod!
Nem látsz hiányt soha, míg őt szolgálod.
Kik benne bíznak, mind-mind boldogok!
Ő legyen néked üdvöd, boldogságod!

Ha szomorú lesz szíved, ő bezörget
Hozzád, és megújítja hitedet.
Megsokasítja elfogyó erődöt;
Az Igazság szent ösvényén vezet.

Ő akkor is oltalmad, őriződ,
Ha rádborulna a Halál árnyéka...
Élj igaz szívvel Istened előtt;
A hűségben csak így lehetsz te példa.

Csordultig lesz a szíved boldogsággal,
Hisz égi irgalom, jóság vezet.
Az Úr házában lelked égbe szárnyal...
Örökké őrzi, áldja éltedet.

Rákospalota, 1976.

VEZESS

Tanácsolással most kell, hogy vezess,
Nagy Istenem! – Most öntsd ki rám Szentlelked!
Szólítlak, s hangod hallhatón felelget.
Nélküled indulnom nem érdemes...

Bölcsességed most kell nekem nagyon.
Fényed sugára pásztázza az útam!

Ne hagyj elesnem kínos-nyomorultan...
Úgy járj velem, mint őrző angyalom!

Erőm – tudom – kevés. – Tiéd elég!
Induljunk együtt! – Téphet sok „hatalmas”,
Veled nem bír soha, te, hős Vezér!

Karom kitárom, Jézusom, feléd.
Ha szólítlak, felelj, kérlek; ne hallgass!
Veled haladni mindennel felér...

Rákospalota, 1977.

IMHOL VAGYOK

„Kit küldjek el?” – Ma újra hallom hangod,
Tündöklő trónon ülő Égi Felség!
És pártos szívem megremeg szavadtól,
Mert jól tudom, hogy nincs jogom maradni.
Már azt se mondhatom – Jeremiással –,
Hogy ifjú voltom miatt nincsen merszem.
És ajkam sem dadog. Homlokom ércből.
Elmémet Igéd tiszta fényessége
Egész betölti. Szilárd bizonyosság
Köt hozzád. Küldetésem rendületlen.
Most mégis – engedetlen szolga módján –
A Jónás útján indulnék, mogorván,
S megalkudván, semmint hogy Ninivébe,
A nagy városba, mely oly ismeretlen,
Miként a holnap rejtett, barna titka.
...Segíts, Uram, kimondanom a választ:
Imhol vagyok. Megyek. Ó, küldj el engem!

Rákospalota, 1977.

EGY FENNHÉJÁZÓ IMÁDKOZÓNAK

Úgy mondd, hogy időnként azt hiszem,
Önmagadat imádod, nem az Istent.
Hogy hallja-é? – Neked az mit se számít.
Elég, hogy hallom én. Más vágyad nincsen.

Te énnekem imádkozol magadról.
Neked az Isten „pertu-jóbarátod”.
Hogy mit tegyen veled, mikor s hogyan,
Fölsorolod, sőt, meg is magyarázod.

Olyan kicsinek érzem most magam
Melletted én! – Vagy ez is volt a célod?
Kis törpe vámszedő! – mondja a szád...
S gratulálsz magadnak az új babérhoz.

Templomba indultam, hol Ő lakik,
Atyánk, az Úr. De lám, ez a te házad,
Hol olcsó lényed fényed szétragyog...
Neked nem ismerős e szó: Alázat?

Gyógyulni jöttem. Ám, hogy elmegyek,
A szívemben még rémítőbb a kétség.
– Légy irgalommal hozzám, Istenem!
Csak szólj egy szót, és oszlik a sötétség.

Pécs, 1978.

KÜLDETÉS

Aki a sötétben indul,
Lámpást vigyen magával.
Erős legyen annak szíve,
Ki küldetést ma vállal.

Kevés a szó. A tett se sok.
Kell hát a teljes élet.
Mit ér a sok haszontalan,
Elillanó ígéret!

Ki másnak is adni akar,
Legyen gazdag szívében.
Fusson, aki látja a célt,
Hátra soha ne nézzen.

A láng ellobban hirtelen,
De a parázs felizzik,
Ha fúj a szél... Az életed
Legyen tűz mindhalálíg!

Ha a tömeg közé indulsz,
Békét vigyél magaddal,
és tiszta, mély szeretetet.
Szívvel szeress, ne szájjal.

Légy ízes mindig, mint a só.
Világíts, mint a mécses.
Igazodj formáló Urad
Baráti, jó kezéhez.

Pécs, 1978.

MEA CULPA!

Félek tőled, Uram...
Ilyenkor szinte hinni se akarlak,
Hogy azt hihessem, nem kell félnem tőled.
De akkor meg magamra révedek,
S magányom réme dönt új rettegésbe.

...Akarlak most nagyon!
Az nem lehet, hogy hűtlenségemért
Elfordítsd tőlem te is arcodat.
Te nem tudsz nem szeretni...
És – emlékszel, Uram? –
A bocsánatról magad mondtad egyszer:
Nem hétszer, de hetvenszer hétszer is!

Kérlek, bocsáss meg!
Lázadtam ellened.
Csupán dühöm mondatta: szívtelen vagy!
És: néha igazságod is hibázik...
Szorongó szívvel keresem kezed.
Most nyújtsd felém. Ne menj el szóttlanul!
Kacagjunk együtt sokáig megint!

Pécs, 1978.

TEMETÜNK

Hosszú fekete sor kanyarog
a fekete kocsi mögött
itt vannak mind a barátai
de az eilenség képviselte

szintén megtalálható
most látszik igazán
mennyire értelmetlen dolog
a gyűlölet
s hogy a szeretet is mennyire
esendő és véges
majdhogynem értelmetlen ez is
amikor oly közel jár hozzánk a halál
hogy komor köpenyének szárnya
szinte súrolja arcunkat
és mégis kell szeretnünk
valami összetartás szükséges
az elmúlással szemben
az összetartozók széthullásának
halálos kényszerével szemben
hogy a tovább élők szívében
hegedő sebként
itt maradjanak mégis az eltávozottak
gyűlölnünk is szükségszerű talán
s hogy gyűlölet égeti húsunkat
így nagyobb a vonzása annak
ami valahol túl
a talán-ok mögött vár reánk
ahol majd minden elsimul

ballagok lehajtott fejjel
néha úgy érzem
a saját koporsóm után lépdelek
s elgondolom
hogy én ott a deszkák mögött
érett mosollyal hallgatom
az értetlen szipákolást

Pécs, 1978.

VÁLTÓ

Letettem, Uram, nevet, címet, rangot,
Mert szívemben meghallottam a hangod.

Megutáltam a fellegjáró utat,
Hogy lábadnál alázatot tanuljak.

Körülvettek az irigyek, kajánok...
Igaz barátira most alig találok.

De nincs is már szükség ily irgalomra;
Elég, ha hullok megtartó karodba.

Igéd parancsa visszhangzik szívemben,
Hogy csüggedt karom újra fölemeljem,

S megfáradt lábam egyenesen járjon...
Elindulok. Szent parancsszavad várom.

Pécs, 1978.

KÉT „...-TELEN”

Van két komor szavunk. Szigorú ítélet mind a kettő. Elmarasztaló, megvető kifejezések. „Istentelen” – az egyik; „embertelen” – a másik. A két szó érdekes összefüggésben van egymással. Aki ember-telen, egészen bizonyos, hogy istentelen is egyúttal. Nincs kivétel. Ez mindig együtt jár. Akkor is, ha az embertelen ember egyébként nagyon „istenes”. – Másrészt az istentelen ember többnyire embertelen is, illetve az elembertelenedés útján halad. Lefelé! –

mondom én. Ő viszont úgy érzi: fölfelé! Mert az istentelen – minél embertelenebbé válik, annál magasabbra törhet.

A két fosztóképző mit is jelent ezúttal? Istentelen az olyan ember, akinek nincs Istene. Akinek nincs más istene – önmagán kívül. Embertelen – itt viszont az értelem bukfenchezik egyet, mert az embertelen ember nem azért embertelen, mivel tán nincs embere. Inkább azért, mert ő nem tud soha senkinek az „emere” lenni. Bibliái értelemben embere. Ezért van zsúfolásig telve Bethesda mind az öt csarnoka olyan emberekkel, akik talán harmincnyolc éve, vagy ki tudja mióta, állandóan így nyöszörögnek, kínoztól aléltan: „Uram, mincs emberem!”

Bennem viszont fölvetődik a kérdés: az istentelen és embertelen ember vajon ember-e még egyáltalán?

Locarno, 1978.

MADONNA DEL SASSO

(Ez egy kis templom Locarnóban)

Középkori hangulatot idéző kert.

Ódon klastromok levegője leng körül.

Gömbölyded kövekkel kirakott, merész-meredeken emelkedő utak, romantikus fordulók, csodálatos stációk.

Hány évszázadot láttatok már, s hány évszázad taposhat még rajtatok!

Ebben a sziklás szakadék-völgyben mindig zajong a sebesen iramló víz, egyszer játékosan bukdácsol lefelé, máskor mérgesen zuhog alá.

Ó-öreg gesztenyefák hullatják egykedvűen szelíd termésüket az avarral borított, nedves földre.

A tuskék haragos manókra emlékeztetnek, de a tükörsima bőrrű, barna félgömbök szelíd lélekről árulkodnak.

Bandukolok fölfelé a meredélyen, homlokomon a fáradtság jótékony harmatával.

Nézek magam elé önfeledten.

Rámeredek az öklömnyi bazaltkövek szabálytalan rendjére.

Gyűjtöm fülembe a neszeket, az ittfelejtett őszi madarak kapkodó csipogását, a patak acsarkodásait.

Mögöttem most mintha lépések hallatszanának...

Csoszsanó léptek, de koppanó léptek is egyúttal Fapapucsban közeledik valaki.

Utolér, de észre sem vesz.

Ki lehet ő ilyen kései órában, ezen az elhagyatott sétányon?

Nahát!

De hisz ez Bonifácusz páter, a Madonna del Sasso csuhás gyermekei közül!

Igen, a látomások Bonifácusza.

Ártatlan szemének kékjében naiv mennyország fényei lobognak.

Hosszú derékkötőjének lelógó bojtja jobbra-balra hintáz, amint ráérősen, dűnnyögve döcög fölfelé a lihegtető kaptatón.

Időnként megáll, merengve fölnez a csupán számára látható feszületre, komótosan keresztet vet, majd folytatja esti meditációját, csoszsanva, koppantva, a gránit-köveken.

Bal kezében kopott vászonzsákocská, amelybe olykor belevet egy-egy mosolygó gesztenyét.

Ilyenkor ő is mindig mosolyog.

...

Irigylésre méltó barátom, te, ki-tudja-mikor-élt barát!

De szívfájdítóan egyszerű, tiszta, problémátlan, békességes, örömteli létről hoztál hírt ma énnekem!

Nekem, aki azért járom most ezeket az ösvényeket, mert a röhögve rámrontó gondpribékek kegyetlen korbácsa cafatokra tépte a szívemet, és mert a Mammon imádata elfeledtette velem, mekkora gyönyörűség egy-egy fejlett, egészséges szelídgesztenyét tarisznyába emelni a fanyar illatú avar közül...

Locarno, 1978.

ASCONA-I UNATKOZÓK

Arcukról unalom csepeg.

A bőrük alatt sok „mani”.

– „Uram, vigyázzon! Nábob ön...”

Az orrot följebb tartani!”

Nem is csoda, bizony nem ám!,
hogy néha itt-ott reng a föld,
s a mélyben morgó indulat
egy-egy megúnt trónt földre dönt.

Idegen földön idegen,
járok, kóborlok egyedül.
A dölyfös Mammon trónusa
szívemben újra összedül.

A mindenség enyém lehet;
ha békém nincs, semmit nem ér...
Légy békességem, Istenem!
Légy étkem, Jézus, szent Kenyér!

Locarno, 1978.

TÓPARTON

A tóra halott-halvány köd borul.
... A Tóra halvány ködöt terít reám.

A túlsó partvonal épp hogy csak látszik.
... Igen, Uram; sőt, el is tűnik néha.

Locarno, 1978.

LELKI BÉKE

Ha Jézustól nyerted békéd,
Vigyázz rá, ne tékozzol;
Örök időt álló érték,
Üdvöt rejt, boldogságot.

Békés lesz a szíved, házad,
Békében él a család;
Jézus a béke királya
Megtartja a szavát.

Ha égi mérlegen mérték,
Naponként próbálják bár,

Állandó lesz mégis békéd,
Nem érhet tartósan kár.

Békés lesz a szíved, házad,
Békében él a család;
Jézus a béke királya
Megtartja a szavát.

Pécs, 1978.

ANYÁKNAPJÁN

Nincs szebb a boldog asszony-arcnál,
Míg nézi gyermekét;
S ha ráragyog a tiszta szempár,
Nem adná kincsekért...
Nincs jobb a hű édesanyánál!
Ha csöndes, halk fohásza felszáll,
Kitárul akkor fönn az Ég,
S a Menny a Földdel összeér,
Az égi üdv a Földre ér.

Ma néktek szól a boldog ének,
Ti, drága, jó anyák!
Mind zengjük áldó Istenünknek
a hála himnuszát!
Szent béke, boldogság kísérjen
Titeket itt e földi létben!
Megáldom lábatok nyomát...
Ma néktek nyílik a virág,
Ma rátok gondol a világ.

Pécs, 1978.

TŰNŐDÉS

„Egy embernek volt két fia...”

Volt... Igen... Kettő...

Nálunk előbb az idősebbik mondta:

Viszem a rám eső részt. Elmegyek!

– S az apa szíve meghasadhatott,

S könnyét az anya hasztalan hullatta,

A fiú elment, vissza sem tekintve...

Magával vitte húsz év álmait.

Nem jött haza azóta se...

Most hirtelen a fiatalabb mondja:

Nincs maradásom többé! Hív az út,

A szabadság és tágasság világa.

Nincs levegőm elég. Nincs horizont.

Jó itthon is. De jobb lesz idegenben.

– És elment ő is. Elment, hogy kimondta...

Állok a kapuban. Verdes szívem.

Kétségbeesve kutatom a távot.

Két arc mosódik egybe, mint két álom.

És köntösömet megszagatva kérdem:

– Hová lett két fiam?

– Talán nem jól szerettem?

Pécs, 1979.

ÉBRED AZ ERDŐ

(Az „Angyalok nyelvén...” dallamára)

Ébred az erdő, zöldül a rét,

Zeng a madárka égi zenét.

Májusi kedves, szép üzenet:

Énekeljünk! – Anyáknapja
Elérkezett!

Sok kicsi gyermek hozza velünk
Illatos csokrást. Énekelünk.
Szólja a szívünk, mondja a szánk:
Köszöntünk nagy szeretettel,
Édesanyánk!

Most megígérjük, jók maradunk,
Kérj csak akármit, szótfogadunk.
Tőled a szívünk adni tanul.
Édesanyánk, drága Csillag,
Áldjon az Úr!

Pécs, 1979.

MARTIN LUTHER KING ÉNEKE

Jézus Krisztus jár velem,
Nem bánt engem félelem;
Minden bajban, vészben
Őv a kegyelem.
Nyújtja kezét,
Irgalma véd;
Áldom az ő szent nevét!

Hogyha bánat terhe nyom,
Kereszt súlya vállamon,
Nem hagy soha engem
Drága Jézusom.
Hű karja véd;
Vár rám az Ég...
Áldom az Ő szent nevét!

Pécs, 1979.

JERTEK ORSZÁGOMBA!

Ha az Emberfia eljön,
Trónol fönn egy fényes felhőn.
Odarendel minden népet,
Elkezdődik az ítélet.

Úgy tesz akkor, mint a pásztor,
Mikor kecskét s juhot számol:
Balra indul mind a kecske,
A juhok meg jobbra tőle.

Szava zeng és karja mozdul,
Minden vétek fényre tárul.
Aki hajlott itt a bűnre,
Távozik az örök tűzre.

De ki szent volt, kegyelemből
Drága hangot hall a mennyből:
Országomba, jertek, várlak
Áldottai az Atyának!

Pécs, 1980.

VÁRSZ-E RÁ?

Ó, mondd, mit tudsz róla? Ó, mondd,
ki ő neked?

Az ég és föld Ura?
Az ő nagy kegyelmét ha még nem ismered,
Siess és jöjj haza!

Csodás ez irgalom! Szívből magasztalom!
Ó, milyen csodás! Ó, milyen csodás!
Meváltónk földre szállt!
Áldom dicső nevét, mentő szeretetét;
Kegyelme rámtalált.

Ő érted is meghalt, ő téged is szeret,
Lemossa bűneid.
Ha vész törne reád, ha retteg a szíved,
Hozzád lép, megsegít.

Csodás ez irgalom! Szívből magasztalom!
Ó, milyen csodás! Ó, milyen csodás!
Meváltónk földre szállt!
Áldom dicső nevét, mentő szeretetét;
Kegyelme rámtalált.

Még most tárd ki szíved, még most fogadd be őt,
S mindvégig néki élj!
Ha kísért a világ, ha elhagy az erőd,
Csak benne higgy, remélj!

Csodás ez irgalom! Szívből magasztalom!
Ó, milyen csodás! Ó, milyen csodás!
Meváltónk földre szállt!
Áldom dicső nevét, mentő szeretetét;
Kegyelme rámtalált.

Majd váratlanul eljön az ég felhőiben...
Te készen vársz-e rá?
A gyors idő rohan. Eljön! – Ő így üzen.
Lehet, hogy nemsoká.

Csodás ez irgalom! Szívből magasztalom!
Ó, milyen csodás! Ó, milyen csodás!
Meváltónk földre szállt!
Áldom dicső nevét, mentő szeretetét;
Kegyelme rámtalált.

Pécs, 1980.

BÖLCSÓDAL

Kinn a város szélén,
Kicsi barlang mélyén
Szalma-ágyon fekszik Ő,
Jézus, a Megmentő.

Ragyogj rá, csillagfény,
Múlják a hosszú éj!
Földünk már nem szegény.

Anyja lágy ölében
Nyugszik szép csendesen:
Közeljött benne az ég,
Itt van az üdvösség!

Sűrű éj tovaszáll,
Itt a Béke-Király!

Nyitva áll az ajtó,
És a dal biztató:
Lehetsz pásztor vagy király,
Jézus mindenkit vár!

Drága éj, tiszta éj,
Nincs, ó, nincs szebb ennél!

Pécs, 1980.

AZ ÚR HÁZA

Megkondul a harang
Azt zengi az érchang
Jöjj, vár az Úr háza.

Ma örvendjünk együtt
Az Úr napja eljött
Bú, gond és baj múljék.

Szent Igéje szólít
Szelíd szava gyógyít
Jöjj, dicsérjük, áldjuk!

Pécs, 1980.

INDULJ!

Indulj el akkor is, ha utad
Mélységbe fut s homályba vész.
A „fönt” s a „lent” csupán fogalmak.
Lépj bátran, és előre nézz!

Indulj el akkor is, ha társad
Nem volna más már, csak az Úr.
A tőle kapott hivatásod
Hűen végezd s hibátlanul!

Indulj el akkor is, ha csapdát
Sejdít az úton ösztönöd.
Bizalmad meg ne törjön csalfa
Júdások s Péterek között!

Indulj el akkor is, ha hangos
Farkas-falkák vesznek körül.
Vesd koncul inkább dölyfös éned,
Minthogy hited hagyd hűtlenül!

Indulj el akkor is, ha holló
Kering már Golgotád felett.
Lényed nem lesz enyészet étke;
Szent Húsvétod elérkezett!

Indulj csak bátran! Messiásod
Győzött halálon s poklokon.
Emeld a homlokod magasra.
Hív a napfényes hegyorom!

Pécs, 1981.

MEGMENTETT!

Jöjj az áldás Kútfejéhez,
Hangolódj fel, én szívem!
Golgotáról drága forrás
Csörgedez: a Kegyelem.
Szent örömmel zengi ajkam
Tüzes nyelvek énekét:
Drága Jézus, Üdvözítőm
Értem adta életét.

Messze jártam, bűnben éltem,
Ám kegyelme rámtalált.
Szakadékban, nagy mélységben
Hallottam hívó szavát.
Szomjat oltó szent szerelme
Most az áldott Hegyre hív.
Békességét kiárasztja,
Áldott hangja boldogít.

Mérhetetlen adósságom
Hogy törlesszem, Jézusom?
Életem nagy tartozását
Mégfizetni nem tudom.
Köss magadhoz, drága Pásztor,
Tiéd már az életem.
Irgalmadnak szent pecsétje
Égjen mindig szívemen.

Pécs, 1981.

JÖJJ, URUNK!

Jöjj, drága Hajnal!
Meváltónk, jöjj!
Törd át a felhőt,
Várjuk, hogy jöjj.
Nem fél a szívünk;
Vár rád a nyáj,
Isten szent Fia,
Áldott Király!

Lásd, ég a lámpánk;
Meváltónk, jöjj!
Mind föltekintünk,
Várjuk, hogy jöjj.
Ha zeng a szózat,
Szívedre zárj,
Isten szent Fia,
Áldott Király!

Pécs, 1981.

ÁLDOTT LÉGY!

Hú Uram, erős Kősziklám!
Ne fordulj el most tőlem!
Jöjj, kérlek, siess énhozzám:
Tebenned bízik szívem.
Ne számlálj a gonosz néphez,
Ártó terved ne vidd véghez;
Te légy az üdvösségem!

Áldott légy, mert meghallgattál,
És őrző pajzsom lettél!
Fénylőbb vagy a kelő napnál; –
A mélyből kivezettél.
Hatalmas Úr, erős, áldott,
Meváltottad a világot;
Nagyobb vagy mindeneknél!

Pécs, 1981.

TAVASZI HÁLADAL

Te áldott, angyali, szép Tavasz, eljöttél,
Magadra öltve zöld ruhád! –
Mégváltó Jézusom, szállj le a szívemre,
hozz tavaszt, tégy csodát!
Oly hosszú volt ez a tél!
Az ajkam esengve kér:
Mégváltó Jézusom, szállj le a szívemre,
Hozz tavaszt, tégy csodát!

Az égből fény csorog, és üde hangokkal
Vidáman zeng a sok madár...
Megtelt a lelkem is égi kegyelmeddel;
Imám csak Téged áld!
Mehajlok színed előtt,
Az áldott béke betölt.
Megtelt a lelkem is égi kegyelmeddel;
Imám csak Téged áld!

Pécs, 1981.

ÚTMUTATÓD HADD LEGYEK!

Szelíd útmutatód hadd legyek,
Égjen szívemben szeretet.
Szólja ajkam a békességet,
Kezem kötözzön be sok sebet.
Légy ebben kegyelemmel segítségem.
Áldj meg, hogy ezt tegyem!

Pécs, 1981.

KRISZTUS HÉT SZAVA A KERESZTEN

„ATYÁM, BOCSÁSS MEG NEKIK!”

Ő mindig mindenkinek megbocsátott,
annyira jó volt.

Csupán a hipokritákat utálta.

A „bűnösök barátja” gúnynevet
akasztották nyakába, táblaként.

Egy leprás koldus jött hozzá remegve,
s ő érintette varázsos kezével,
és meggyógyult a halálra ítélt.

Bement a bűnösökhöz,
ha otthonukba hívták,
s a paráznák között is hatalommal
hirdette a kegyelem, megbocsátás
örök ígét.

Ádáz ellenei hitványkodását
ő soha föl sem vette. – Megbocsátott.

Nem tudott nem szeretni,
és nem várt érte semmit...

Amit kapott: keresztje volt.

Rávolták durván a komisz pribécek.

Ott virított lábán-kezén

az Isten-vér szent, vörös rózsaszirma.

Leköpték, gúnyolták és összezúzták.

A homlokára szép királytövisből
koronát tettek „ékesség” gyanánt.

Röhögve hajbókoltak

a Kristálytisza Szent előtt: Üdvözlégy!

És mielőtt átjárta nagy szívét

az acélhegyű lándzsa, ezt susogta:

„Bocsáss, bocsáss meg nekik, ég Ura,
mert nem tudják, hogy mit tesznek szegények!”

Jézus! A szívem telve gyűlölettel.
Én nem bírok felejteni,
és néha olyan kegyetlen vagyok
azokhoz is, akik engem szeretnek.
Tekints rám! Add bocsánatod,
és taníts irgalomra,
hogy őszinte szívvel tudjak szeretni!

Pécs, 1982.

„MÉG MA VELEM LESZEL”

Tegnap még ott volt lent,
a dühöngők között.
Nem ismert korlátot, törvényt, kegyelmet.
A terve megbukott.
Az ítélet: halál.
Itt vége minden útnak. Nincs tovább.
Megsemmisül az ember. Elfelejtik.
A széltől fölkavart parányi porszem
lebegve visszahull
az áldott anyaföldbe...
Mellette még két gyötrődő alak.
Az egyik arc gonoszságtól sötétlik.
A másik arc világít, bár a vér
alvadt patakjai
szánalmassá teszik.
Néhány mondat csupán,
mit két elítélt vált egymás között,
s ki azt gondolta, minden elveszett,
megnyílik fölötte az égi ajtó,
és elhangzik a drága biztatás:
Ott, fönt, velem leszel...
Boldogságod még ma beteljesül.

Uram, készíts számomra is helyet.
Hiszek benned. Te vagy az én Megváltóm.
Már itt, e földön is a mennyben élek!

Pécs, 1982.

„MIÉRT HAGYTÁL EL?”

Ezrek vették körül,
mert kenyeret tört, ízes halat osztott,
tanította a tévelygő tudatlant.
Keresték, mikor elvonult,
hogy erőt gyűjtsön magányos imában.
Ő mindenkinek mindene lett – szívből,
egyszerűen és igazán.
Megértette az esendőt, a balgát.
Tanítványai közt apánál is több volt.
Csüngtek az ajkán.
Az éltette, hogy társa lehetett
a társtalannak, magára hagyottnak...
S most felsikolt a „mindenki barátja”:
„Jaj! Egyedül vagyok! Én Istenem,
még te is elhagysz! Eltávozol tőlem!
Ahol Te nem vagy, ott a kárhozat.
Egyedül vagyok! – és ez a pokol!
Miért hagytál el?! – Válaszolj! Ne hallgass!”
...De csönd van fent az égben,
és zűrzavar a földön,
és nincs se fönt, se lent
senkije annak,
ki azért jött e földre, hogy kiváltsa
magányából a bús, magányos embert.

Ha senki nem szeretne,
ha üvöltének kínomban, mert nincs szív,
amely megértene, maradj velem.
Ígérem, én sem hagylak el soha,
míg dobban szívem.

Pécs, 1982.

„FIAD... ANYÁD”

Áldassál, gondoskodó Szeretet,
te, önzetlenség szelíd, szép Csodája!
Testedről vér és verejték csorog.
A homlokodon töviskorona.
Egész lényed egyetlen fájdalom.
Vonaglik minden izmod. Halni készülsz.
S megtört szemmel lenézel Máriára,
majd Jánosra esik tekinteted...
Helyetted más fiat kap
a gyötrődő és zokogó anya,
János pedig hú gyermekként fogadja
a rábízott, magányos Máriát...

Kimozdít önzésedből áldott példád!
– Én annyiszor csak magammal törődöm!
Fájdalmaim közt elhomályosul
előttem mások arca.
Sokat aggódok holnapom miatt...
Bár meglágyulna kőkemény szívem
e drága mondásodtól:
„Íme, fiad... anyád!”
Hogy önzetlen szívvel tudjak szeretni,
a tűzzel érkező Szentlélek által
ezért alkottál gyülekezetet.

Pécs, 1982.

„SZOMJAS VAGYOK”

A Kenyér megéhezett,
és szomjazik a Víz.
Az Út leroskadt már háromszor is.
Talán a kereszt a végállomása?
Ki önmagát Világosságnak mondta,
abban az élet égi lángja
éppen hogy csak lobog...
„Szomjas vagyok!” – rebegi fönt a Forrás.
Pár pillanat, és elapad talán.
Ecetet adtak neki a pribékek,
pedig ő megértésre szomjazott.
Néhány csepp szeretet olthatta volna
e szomjúságot...
De senkiben nem ébredt szánalom.

Ő szomjazik ma is.
Ha rádköszön az ínség és a kín,
meg a magány
valakiben, ki semmivel sem több,
csak embertárs, csupán felebarát;
adj innia egy pohár friss vizet,
adj egy jó szót, nyújtsd kezed, kenyered...
Ott fönt, az égben jegyzi Valaki
az irgalomnak minden csöpp vizét.

Pécs, 1982.

„ATYÁM, KEZEDBE TESZEM LE”

Ott volt ő eddig is
az Atya szent kezében,
és embereknek hatalmuk fölötté
nem volt soha...
De most eljött az óra,
és végetér a lélek szárnyalása.
A Háromságnak titkos, szent mélyéből
kilépett Ige készül visszatérni
az örökkévalóság műhelyébe.
Az emberi leválik, ittmarad.
De minek nem volt kezdete, sem vége
nem lesz soha, az visszaszáll az égi
szférákba, tisztán, büntelen, ragyogva...
„Kezedbe teszem, Atyám, lelkemet” –
hangzik a megbékélt Fiú imája.

Nem tudhatom, mikor lesz érkezése
végórámnak, Uram. De arra vágyom,
hogy együtt mondhassam akkor veled:
Meváltott lelkemet, Atyám, fogadd!
Én örökre a kezedre bízom...

Pécs, 1982.

„ELVÉGEZTETETT!”

Az Univerzumot megmozgató,
csodás mű készen áll, hisz „Elvégeztetett!”
S hogy közben megszakadt
a Mester drága szíve –
ez a tény éppen senkit nem zavar...

Nem azért jött, hogy mint orvost imádják,
nem csodatévő szentként járt esengő
és „jel”-re váró emberek között.
Nem életpéldát adni érkezett le,
közénk, szánandó bűnösök közé.
Ereje – persze – erre is futotta!
Ő megváltást hozott!
Győzelme megpecsételi
a Bűn és a Halál ádáz hatalmát.
Egekig érő keresztjének árnya
nem fődheti a győztes harmadik nap
ragyogó fényeit. Feltámadása
aláhúzza majd utolsó szavát,
hogy „Elvégeztetett”.
Nincs már erő, mely mérkőzhetnék véle.
Ő győztes Úr, a Királyok Királya.

Elvégezted Uram...
Én reszketően megállok
borzalmas, áldott kereszted tövénél,
Elgondolom: Ha épp most hangzanék
a hívó szó, hogy itt be kell fejeznem,
mondhatnám-e, hogy: „Atyám bevégeztem?!”
– Vagy szégyenkezve suttognám: Bocsáss meg,
csupán abbahagytam. (?)

Pécs, 1982.

LEGDRÁGÁBB JÉZUS

Istennek Fia,
Mindenek Királya,
Az ég és föld Ura, Megváltó!
Szívembe zárlak,
Téged imádlak;
Most minden ének rólad szól!

Oly szép az erdő
És a tarka a mező,
A rügyező tavasz pompája!
Jézusnál nincs szebb,
Hisz ő a szívet
Víg énekszóra hangolja.

Nincs szebb a napnál
És a sápadt holdnál;
Kedves a tündöklő csillagfény.
Ám Jézus vonzóbb;
Egy foltja sem volt.
Nincs nála tisztább, szentebb lény!

Szent Üdvözítő,
Hatalmas Megmentő,
A hódolat legyen az övé!
Nagy neve áldva,
Lénye imádvá
Legyen most és mindörökké!

Pécs, 1982.

KÉT SZÍV

Nincs boldogabb, mint két szív,
Ha egymásra talál...
Erős e tiszta hűség,
Miként a szép Halál.

„Tegy engem, mint pecsétet
Szívedre, Kedvesem!” –
És szóljon szép ígérlet:
„Tiéd az életem!”

Az Úr vezérel téged,
Hű karja oltalom...
Ha benne lesz reményed,
Megőriz utadon.

Pécs, 1982.

KÉSZEN VAGY-E?

Boldogan élsz, mert fiatal vagy,
Jársz és futsz és pihened sose kell;
Kész lesz-e majd szíved,
Amikor menni kell?

Gyűjtöd a kincset, nő a vagyon,
Telve a tested ifjú erővel;
Kész lesz-e majd szíved,
Amikor menni kell?

Szállnak az évek, fut az idő,
Most az ajkad vidáman énekel;
Kész lesz-e majd szíved,
Amikor menni kell?

Oly hamar eljön, leszáll az est,
Ballagsz csöndes, szomorú lélekkel;
Kész lesz-e majd szíved,
Amikor menni kell?

Pécs, 1982.

ÜZENET

mindenkinek
kihez pokolraszállásom híre eljutott
barátaimnak
annak az egynéhánynak
aki irigység nélkül tudott rámgondolni
amíg egészséges voltam és erős
s talán egy kissé sikeres is
testvéreimnek
a számtalannak
akik számára nem vagyok egyéb
mint reggelenként egy-egy üzenet
pár sornyi megszólítás
a „mindennapi ige” továbbító eszköze
üzenem nektek testvérek barátok
az Úr karja hatalmas
fölémelt
a mélyből kihozott
meghallgatta könyörgésetek szavát
az én imám úgy verdesett

mint sérült pillangó szárnya
hitem lángja is épp csak hogy ki nem húnyt
fáradt ujjaim kezdték elengedni
az értem munkáló Kezet
köszönöm hogy gondoltatok rám
szívetek tiszta melegéért
hála legyen érettetek
még itt maradhatok
valameddig
igen csupán érettetek
segíts Uram lemondani magamról
másokért élni amíg élhetek

Pécs, 1983.

ERŐTLEN KIÁLTÁS

A szenvedés tavába hulltam.
A piszkos lé már számig ér.
Fent komor gyászfelhő kísér.
Csak csapkodok bús-elvakultan.

Ti, boldog élők, kint a parton!
Tegyetek értem valamit!
Elapad szívemben a hit.
Erőtlen kezemet feltartom.

Magamról én immár lemondtam.
Csak várok, félve, csüggedőn.
Elillan minden csöpp erőm.
Sodródok a szennyes habokban.

Pécs, 1983.

MINDENKI TÉGED KERES

Becsöngetett egy imbolygó alak.
Téged keresett, gondolom.
Tudják ezek, kitől remélhető
Néhány forintnyi irgalom.

Rászóltam hetykén: Kívül tágasabb!
Jézus e házban nem lakik!
Lesunyt fejjel, dühödten távozott.
Szétdúltam olcsó álmait.

A szívem görcsbe rándult hirtelen.
Nem itt lakik! – mondtam bután.
Így kiapadt bennem a szeretet
Éltem harmadik harmadán?!

Uram, hívlak, kereslek. Jöjj hamar!
Lásd, üres így az otthonom.
Ne legyen több hasonló vádolóm
azon a szörnyű-szép napon!

Pécs, 1983.

ROHANÁS KÖZBEN

Ketten futottunk. János megelőzött.
Tüdeje-szíve jobban bírja. Ifjú.
De nem volt mersze, hogy sírodba lépjen.

Mikor a fehér lepleket megláttam,
Villám hasított szívembe, agyamba:
A rablók, lám, most újra elraboltak!

De angyal szólt szelíden: Kit kerestek?
Holtak között élő miként lehetne?!
Siessetek! A hegyen vár reátok.

Irgalmas Jézus! Neved megtagadtam.
Mint gyáva eb, nyüsztítve szűkölt lelkem.
Lehet még nálad irgalom számomra?

Fogadkoznom mit érne? Térdre hullok
Előtted, áldott, égi Üdvözítőm!
Szikla leszek? – Te légy örök Kőszálam!

Azt hitték, eltemettek. Ám a kőtömb
Elhengerült. Te győztesen kijöttél.
Nincs hatalom, amely Téged legyőzhet!

Pécs, 1983.

ARIMÁTHIAI JÓZSEF

Ily forró szerelemmel
Azok tudnak szeretni
Kiket egy égi láng fűt

Meghaltál értem önként
Vonaglott drága tested
A véred földre csordult

Homály borult az égre
A kősírok kinyíltak
Ámult a kétkedő szív

Nekem tested jutott csak
Véres törött bús torzó
Síromban elhelyezlek

Megőrizlek magamnak
Mindenki átka voltál
Mostantól én szeretlek

De sírod zárja porlad
A hajnal-fény betódul
Nem vagy sehol te Győztes

És forró szerelemmel
Foglak mindig szeretni
Feltámadott Királyom

Pécs, 1983.

KARÁCSONYI KÁNON

Ős Kelet mágusa, csillagok látnoka
Indul a fény után; hallgat az éj.
Lép, lép, nem remeg, útján bármi veszély.
Ott a Király, őreá vár; vonja és hívja a cél.

Betlehem pásztora szendereg, hallgat a
Csöndes éj lágy ölén; nyugszik a nyáj.
Angyal hangja szól. Égi glória száll.
Jöjj, siess már, jászolán vár Jézus, a drága Király!

Halk szavú Mária dúdol és szent Fia
Szendereg édesen. Őrzi az Úr.
Ő a Messiás. Bűnök láncá lehull.
Áldd a Királyt, mert a világ általa megszabadul!

Pécs, 1983.

MÉLY VÁGY

Ó, Május, édes hónap,
A fáknak lombot adj,
És hús partján a tónak
Szép bimbók nyíljanak!
Egy szál virágot nyiss csak,
Úgy boldog leszek én...
Ó, Május, édes hónap,
Kell, kell a játszi fény!
Jöjj, Május, jöjj, te drága,
És pattanj, zsenge zöld!
Nézd, mennyi gyermek várja,
Hogy ébredjen a föld!
A kék ibolyát küldd el,
Oly régen láttuk őt.
Hozz harmatot a fűre,
Adj csöndes, langy időt!
Megújulás csodája,
Ma téged vár a szív.
Boldog, szent ébredésre
E szép tavasz tanít.
Míg fagy borítja lelkem,
Nem tud szeretni sem,
De újra lángragyújthat
Az égi Kegyelem!

Pécs, 1984.

KÖSZÖNTŐ

Drága bátyám: Gábor!
Leszek olyan bátor,
Írok egy kis verset,
Naivat és nyersét.
Hála, hogy megérted
Ezt a nyolcvan évet!
Mindig derűs voltál,
Hát élve maradtál...
Szeretted a szépet:
Vettél feleséget.
Dallamot szerettél:
Lányokat neveltél.
Múzsza ébredt benned:
Vonós zene zengett.
Hallgattál a „hang”-ra:
Szólt a „rezes banda”.
Úr szolgája voltál,
Vitézül harcoltál.
Szóltad az igéket;
Alvók szíve ébredt.
Nem éltél hiába.
Átléptél a mába.
Elmúltat idézel,
Holnap felé nézel.
Apám – jó barátod –
Fia: gratulálok!
Tartson meg az Isten,
Óvjon és segítsen!

Pécs, 1984.

HULLÓFÉLBN

Mint tört tollú madár
Orv ólom szárnysegettje
Kerengve hull alá
Lelkem a vonzó mély vizekbe

Ki mindig fényben élt
S nem félt a Napba nézni
Énem most éjbe fúl
Föltámadását nem reméli

Elúsznak mint a hab
A vágyak célok álmok
És itt settenkedik
Ágyam körül az Ősi Álnok

Pécs, 1984.

JÖJJ, SZENTLÉLEK!

Szólít a dallam, jöjj, égi Tűz!
Hintsd ránk a fényt, ami bűnt elűz.
Úgy kell ma nekünk a drága Láng!
Bajverte híveid szánva-szánd.
Jöjj, drága Szentlélek, adj új erőt,
Nélküled bús és szegény a föld.

Szólít az ének, szállj, szent Galamb!
Elnémul most minden földi hang.
Tárt szívvel várunk, költözz belénk,
Add vissza nekünk a szép reményt.
Tenélküled létünk a porba hull.
Általad győzünk. Te légy az Úr!

Pécs, 1984.

HÁLAADÓ VERS

Adjunk hálát Istenünknek
Ezen a szép ünnepen,
Hiszen kezünknek munkáját
Megáldotta kegyesen.

Szívünk telve van örömmel,
Hogy házába jöhettünk...
Míg e hajlék így felépült,
Nagy ereje járt velünk.

Új templomunk hív bennünket,
Jöjjünk hát mind lelkesen!
Az oltáron az áldozat
Hálás életünk legyen!

Pécs, 1984.

ÖRÖMÉNEK

Ma örömkönnyet hullat mind a két szemünk.
Ma igaz boldogság e házba belépnünk.
Felöltöztetjük szépen ünneplő szívünk;
Énekszó, imádság áldja hű Vezérünk.

Urunk, te jó Megváltó Krisztusunk!
Szent hódolattal mind teeléd járulunk.
Te légy az Igazságunk, Életünk, Utunk!
Pásztorolj, tanácsolj, áldott, szent Királyunk!

Az ajtókat kitarjuk mindenki előtt,
És szeretettel hívjuk a bűnben élőt.
Ha bocsánatod, Jézus, szíveket betölt,
Örömtől derül majd szerte az egész föld.

Urunk, te jó Megváltó Krisztusunk!
Szent hódolattal mind teeléd járulunk.
Te légy az Igazságunk, Életünk, Utunk!
Pásztorolj, tanácsolj, áldott, szent Királyunk!

Pécs, 1984.

LÉGY NÉKEM AZ ERŐ

Megtaláltam Jézus útját,
Meváltása már enyém.
Bizalommal futok hozzá,
Szeretettel lép felém.
Áldott égi Világosság,
Utamon te légy a Fény!
Szívem boldog menedéke,
Üdvösséges szép remény!
Megtaláltam Jézus útját,
Meváltása már enyém.

Fogd a kezem, drága Jézus,
Te légy nékem az erő.
Csüggedésben siess hozzám,
Bűneimért szenvedő!
Töltsd reám most drága Lelked,
Hulljon rám a Tűzeső,
Igédnek adj győzedelmet,
Mert eljön a végidő.
Fogd a kezem, drága Jézus,
Te légy nékem az erő!

Pécs, 1984.

HA ELHAGY A KEDV

Ha elhagy a kedv, s tovaszáll az öröm,
Ha csügged és retteg a szív,
Ha érzed a bűn kötelét magadon,
És nincs aki megszabadít,
Ó, jöjj ide, jöjj, íme, áll a kereszt,
Itt szűnik és oszlik a kétség.
Betölti a szívedet égi öröm,
Megújul a régi reménység.

Elfárad a hős, megerőtelenül,
Meglankad az ifjú erő,
A kar lehanyatlik és roskad a térd,
A szíved örömtemető,
De hogyha bizalmad az Úrba veted,
Sasszárnyakon száll föl a lelked,
Megőriz az Úr, keze megszabadít,
Kitárul előtted az élet.

Pécs, 1984.

ÖREG HARCOSOK

Mögöttetek már hosszú út kanyarlik.
Elöttetek csak köd van, szürke köd.
A hit radarja látja tán a célt is,
De ráng a szív a vén Hajós előtt.

Ha visszanéztek, múlt időt idézve.
E távolból a gyötrő kín se fáj.
Felvillannak a régi, hősi évek.
Aranyba von mindent az esthomály.

Kemény csaták s csendes csodák emlékét
Idézi lázas, szomjas lelketek.
Jó volna újra izzó tűzzel égni,
De tudjátok: már többé nem lehet.

Szelíden száll a békességes alkony.
A fej lehajlik csendes-megadón,
És mély, szent sóhaj száll. Imát rebegtek:
Jövel, Uram! – Tiéd egész valóm...

Pécs, 1985.

VÁRAKOZÓK

Mint nagy várószobában
ajtó előtt ülök,
figyelitek feszülten
a múltó, gyors időt.

Lesitek, hogyha nyílik
az ajtó, s szól a hang:
kinek nevét kondítja
a halk lélek-harang.

Közületek jövőről
tervet már egy se sző...
Csak egy nyomasztó gond ég:
„Ki a következő?!”

Pécs, 1985.

ÖTSOROS

Járom a mélyeket
Áldom az éjeket
Szánom a vétkeket
Várom a fényeket
Látom a lényeket

Pécs, 1985.

AZ „ÉNEKLŐMESTERNEK”

„A fűzfára” – Sándor zsoltára

Tóth Gábor bácsinak 80. születésnapjára

Nem égi „lény”, csupán valódi „ember”;
Nem arkangyal, de „Isten embere” –.
Ez voltál mindig. S ha netán magasztal
E rövid zsoltár, célom az vele,

Hogy Isten nagy neve dicsőíttessék
Abban, ami általad végbement.
Csak egyedül övé legyen a hála,
Tiéd pedig a jó szó, köszönet!

Áldjuk nevét a kincsekért, amelyek
Hű sáfár-kézben voltak. Ő adott
Talentumot az énekre, zenére;
Őtőle volt, mit szíved alkotott.

A hit a Magasságos ajándéka. –
Dicsérjük őt töretlen hitedért,
Mit megőriztél, és ami megtartott.
E hit táplálta benned a reményt,

Így munkád, amit Istenért végeztél,
Nem volt hiába. Gyümölcsöt terem
A fiakban, s további nemzedékek
Örülnek majd e gazdag kincseken.

Megérted hát a bibliai kornak
Felső határát! Nyolc szép évtized
Hátad mögött. De tovább visz az útat.
Hisszük, hogy megtart az Úr és vezet:

Előre, a csöndes, derűs öregkor
Szép tájaira. Áldjuk hát nevét!
– Gábor, Gábrriel: Istenünk hatalmas!
Magasztaljuk az erő Istenét!

Pécs, 1985.

SZABADÍTÓ

Értünk halt hű Megváltónk;
Kiszenedett a fán... ártatlan Bárány.
Őbenne nyert a szív egy drága Megtartót.
Erősebb, mint a bűn, halál és Sátán.
Nincs hatalmasabb nála.
Dicső Szabadító, ég és föld Királya.
Általa szállt a földre megbocsátás;
Miénk az üdv már, miénk minden áldás!

Pécs, 1985.

IMA A SZENTLÉLEKHEZ

Földre szállt a Vigasztaló Szentlélek –
Nagy erővel, égi tőzzel.
Jeruzsálem népe csodálkozva nézte
Vihar közeledtét, Lélek érkezését.
Szív rezdült, hang zendült,
Gyülekezet született.
Piros pünkösd ünnepén
Földre érkezett a Fény!

Jöjj közénk hát, Vigasztaló Szentlélek!
Téged hívunk, terád várunk.
Nélküled nem élünk, csüggedezve félünk,
De ha közénk szálltál, ellenség meghátrál.
Szent tőzzel győznünk kell.
Ígéretnek Lelke, jöjj,
Hitünk tőled lángra gyúl,
Veled köztünk van az Úr.

El ne hagyj, ó, Vigasztaló Szentlélek!
Esdve kérünk, maradj velünk!
Meváltónkra várunk, eljön, mint Királyunk.
Segíts készen lenni, el ne vesszen senki.
Minden szív téged hív.
Hit-szemünk előre néz;
Érkezik a Vólegény!
El ne hagyj, ó, égi Fény!

Pécs, 1985.

VIRÁGVASÁRNAPI ÉNEK

Uram, te ritkán kaphattál virágot...
Meg is lepett talán nagyon,
hogy „akkor” mégis szírom-szőnyegen
vonulhattál az ősi fővárosba.
Virágok testén lépdelt bólogatva
a szorgalmas patás, a kis számár is.
Talán lehajolt olykor,
hogy egy-egy ízesebbnek látszó üde lombot
fölcshipentsen magának,
és elmajszolja boldogan.

Uram, te nem igényelted soha,
hogy bárki bárhol virággal fogadjon.
Úgy ismerted az emberszíveket,
mint senki más. Jól tudtad, mi lakik
ott bent, a titkok csöndes rejtekében.

Harsány tömeg kísért szép utadon.
Csilingelő gyermekkacaj gyöngyözte
lábnyomod.

Örömmel ujjongó, víg asszonyok,
nagyhangú férfiak szórták eléd
ajkuk virágait,
a hullámozó hozsannát;
szívük virágait,
hogy „áldott, aki jön!”;
lelkük virágait, hogy te vagy, akit vártak,
a trónra méltó „Dávidnak Fia”!

Uram, talán mosoly volt arcodon,
hiszen szeretve lenni jó dolog.
A szemed is csilloghatott,
de úgy sejtem, a könny miatt talán,
mely megjelent látó tekintetedben,
mert jól tudtad, hogy milyenek vagyunk.

Hozsannázunk a virághintés napján,
és öt nap múlva „feszítsd meg!”-et ordít
átoktól rángó nyelvünk.
És így történt... Jaj! Megtörtént, Uram!...

Most itt jársz, városunkban,
a mi utcánk követ tapossa lábod.
Lépdelsz az úton, s én eléd sietve,
egy szál virágot hozok: versemet.
Kérlek, fogadd el, és ne hullass könnyet.
Mély alázattal ígérem: ötödnap
én nem vonlak – jó Megváltóm! – keresztre.
Szeretni foglak nagypénteken is.
Igen, akkor is szeretni akarlak,
ha sötétség borul reánk.
és megrendül a bús föld körülöttünk.

Uram, kérlek, higgyél nekem...
Lázás kezemtől fonnyadó virágom
a lábadhoz teszem. Nem baj ha rálépsz,
csak fogadd el.
És kérlek, ne vond meg tőlem bizalmad.

Pécs, 1986.

REZIGNÁCIÓ

Mikor a gesztenyék
rozsdás lombjukat földre terítik,
fájni kezd a mulandóság.

Szaladtam sokat,
s manapság a bandukolás
jellemzi közlekedéseimet az őszben.

Apránként lehullajtom
lelkem takaróját,
a kellemesen hangzó szó-lombokat.
Kezdek olyannak látszani,
amilyen vagyok.

Ez így talán sokkal tisztességesebb.
Csakhogy az ember
lényegesen elviselhetlenebbé válik,
ha elfelejt viselkedni.

Gyűjtöttem eddig.
Ám egyre többször megtörténik velem,
hogy kacatjaimat rendezgetem.
Sokmindent kidobálok.
Lehet,
a végén úgyis minden
itt marad ezen a parton...

Pécs, 1986.

OLDOTTAN

Analízisem végső kicsengése
Barna köd a fehér nárciszok fölött
Erőtlen csillogású gondolatok
Lebegnek csüggedőn puhán
Nem kívánok lezárni semmit
Csak tőled függ a színharmónia
Nálam nincs már sehol talány
Sivatagok homokja nehezíti
Futásaim pazar lendületét
Kíváncsi Hold pislog az ágak között
Lecsöppen jókedvem forró buborékja
Veled száguldanék örökre
De nincs elég közünk egymáshoz
Tartózkodó ölelések csüggesztenek
Lehet hogy minden perc ölében
Ott ring a vágyott gyönyör

Pécs, 1986.

AZ ORVOS IMÁJA (1.)

Mindenségnek Alkotója!
Hálatelten hódolunk,
Mert Fiad lejött e földre,
Lett Megváltónk és Urunk.

Köszönjük az áldott Lelket!
Ő ad értelmet nekünk,
Hogy végezzük hivatásunk
Tiszta szívvel, Istenünk.

Öntsd derűdet életünkbe,
Mert sok ember vár vigaszt.
Állíts talpra, hogyha néha
Bú, nyomor, baj megriaszt.

Óvj az önző indulattól,
Szent békéddel járj velünk.
Adj kegyelmet: meghajolnunk
S másokat megértenünk.

Hasson át a szent ígéret
Minden szívet, mely remél:
Jézus eljön! – Bűn uralma
Itt a földön végetér.

Országában nem lesz bánat,
Szenvedés és könny-özön.
Meghal a Halál hatalma,
Krisztus hogyha visszajön!

Pécs, 1986.

AZ ORVOS IMÁJA (2.)

Élet, egészség szent Ura, Isten!
Áldunk szent Fiadért! Orvosok Orvosa Ő.

Hogyha kiárad tőled a Lélek,
S orcád fénye ragyog, bölccsé lesz a szívünk.

Légy örömünk, hogy vigaszadóvá
Válhassunk, Te csodás! – Bú és baj tovaszáll.

Óvj meg az önző ambícióktól.
Adj jóindulatot. Helytállnunk te segíts.

Add a Keresztnek drága hatalmát,
Mert pusztít a Gonosz; kórok mérge riaszt.

Töltse a lelkünk tiszta reménység:
Jön már, eljön az Úr, s nem lesz bűn, se halál!

Pécs, 1986.

KÖSZÖNTŐ VERS

Áldjuk érted Istenünket,
Mert tanítónk voltál.
Az Igéből – Lelke által –
Jóra tanítottál.

Az Ő áldása kísérjen
Egész életedben,
Bármerre visz életutad,
Mindig Ő vezessen.

Legyél só és világosság,
Ízesítve fénykedj.
Mint a Krisztus hű vitéze,
Hintsd a jó igéket.

Nagyon szeressétek egymást,
Éljetek vidáman,
Bízzatok Jézus nevében,
Higgyetek szavában.

Sorsotokat bízátok az
Élet szent Urára!
Elkísér és támogat e
Kis csapat imája.

Pécs, 1986.

AKIT SZERETSZ...

Akit szeretsz, ajándékként fogadd
Az Úr kezéből, s légy hálás e kincsért!
Nem érdemed, hogy tiszta, szép, eszes;
Érette Isten áldott nevét dicsérd!

Akit szeretsz, szeresd szerelmesen,
Becézséds szépmívű, gyöngéd szavakkal!
Ha jönnek is a szürke köznapok,
Leyen virággal díszített az asztal.

Akit szeretsz, szeresd imádkozón;
Hordozd erőtlenségeit szelíden.
Állj érte naponként az Úr előtt;
Kegyelméből javadra fordul minden.

Akit szeretsz, szeresd örvendezőn.
Ne verjen sátrat nálatok a bánat!
Harsanjon kacaj! Jókedvű beszéd,
Vidám énekszó lengje át a házad.

Akit szeretsz, szeresd hűségesen.
Cserben ne hagyd soha. Légy hű halálíg!
Boldog, ki társát boldoggá teszi,
Kinek az Ige szent fénye világít.

Pécs, 1986.

KARÁCSONY KÜSZÖBÉN

Hiába hoznék most megint
szagos mirhát, illatos áloét.
Buzgalmamon már arany sem segít.

Te engem vársz. A szívemet.
Enélkül még a minden is kevés.
Emészt a vágy: találkoznom veled.

De bennem vétkes vágy lapul.
Szép szívedhez számító érdek űz.
Szenvedek szörnyen, bús áldatlanul...

Ledobtam álságom mezét.
Pőre lélekkel jöttem jászladig.
Eléd omol e mindig büszke térd.

Nem kell egyéb, csak lássalak.
Gyötrött lelkembe vésem képedet.
Távoznom tőled másként nem szabad.

Pécs, 1986.

NÉZZ ÉS BESZÉLJ!

Uram!...

Kell, hogy a szemed
és kell, hogy a szád...
Ezért is futok
repesve hozzád.

Ügyelj rám nagyon,
szavaddal vezess...
Reszketek érted,
hogy mást is szeretsz.

Súgd meg a titkot,
el ne hagyj soha.
Édes szülőm légy,
ne szép mostoha.

Mikor büszkeség
emeli fejem,
maradj szelíden
akkor is velem.

Kell, hogy a szemed
és kell, hogy a szád...
Engedd, hogy hittel
érintsem ruhád!

Pécs, 1986.

TESTVÉREK

Egy nemes sarjadéknak három ága.
Hajlékukban szent békesség lakik.
Ha fáradtan betér Betániába,
A Mesternek is otthont adnak itt.

Mária ólomkristály-váza szíve
A Napnak tiszta fényét tükrözi.
És boldog, mert a jobb részt választotta.
Ezt tőle senki el nem veheti.

Nővére – Márta – lelkes szorgalommal
Serénykedik az Istenemberért.
Két keze nyomán rend lesz, tiszta otthon,
Friss forrásvíz meg illatos kenyér.

Lázár – a csendes – halkan útnak indul,
Kitárt karral siet az Úr elé.
Nemes Barátja által már övé lett
A halál titka és az életé.

Három boldog szív dobban egy ütemre:
Három szempár egy Üdvösségre néz.
– Hol Jézus Úr, kiteljesül az élet.
Dicső szerelme édes, mint a méz.

Pécs, 1986.

A KENYÉROSZTÁS CSODÁJA

És szólt: Anyám, az öt kenyér enyém volt!
Sütött a nap és tündöklött az égbolt.

Az emberek mind fáradtan ledőltek,
S nem voltak már búsak és elgyötörtek.

Őt hallgatták, az ács fiát, egész nap.
Azt mondják, ő az, kit régóta vártak.

Zengett a hangja. Szeme tűzben izzott.
Boldog, ki éhezik! – A Mester így szólt.

Igaz, mert jóllakhat kenyérrel, hallal...
És még maradt is tizenkét kosárral.

Először körülnézett nagy szemével,
Majd rámtekintett. Éreztem, hogy kérlel.

Egy perc se telt, és ott álltam előtte.
Halam, kenyerem átadtam kezébe.

Fohászzkodott, és megtörte szelíden.
Nagy lett a csend. És csodát tett az Isten.

Mindeki jóllakott. Pedig sokezren
Ülték körül ámulva, meglepetten.

Sütött a nap és tündöklött az égbolt...
Boldog vagyok! Az öt kenyér enyém volt!

Pécs, 1986.

A KISGYERMEK PÉLDÁJA

Neves sztárokhoz hasonlónak lenni!
Vonzóbb e célnél nem is lehet semmi.

– Így vélekedsz... És Jézus nem neheztel,
Csak játszik csöndesen a gyermekekkel.

Majd föltekint, majd egyet ott kiválaszt,
És megadja a mélyértelmű választ.

Ki lesz nagyobb a mennyek országában?
Te is lehetsz – kicsiny gyermekké váltan!

Alázat, tisztesség és egyszerűség –
Az életedet ezek ékesítsék!

Ki hajlékát egy gyermekkel megosztja,
Otthonába a Megváltót fogadta.

Ki önmagát őszintén megalázza,
Csak az mehet a mennyek országába.

Bízd Atyádra az élted, mint a gyermek,
Így nyerhetsz tőle majd örök kegyelmet!

Pécs, 1986.

A LEGNAGYOBB CSALÁD

Ismertem egy kínzott embert.
Árva volt szegény.
Evezőjét vesztett bárka
A lét tengerén.

Édesanya nem ölelte,
Nem féltette őt.
Apai szív nem sugárzott
Szívébe erőt.

Úzött vadként kóborolt, mint
Egy halálra szánt,
Míg egy csöndes estelen egy
Ház előtt megállt.

Apró otthon ablakából
Ének hangja szólt,
Megragadta ott az úton
Búsan baktatót.

Majd behívta és bevonta.
Félve engedett.
Ige mellett volt együtt egy
Kis gyülekezet.

Fájó szívét megragadta
Isten szent szava.
Üdvösségben részesült ott
Akkor éjszaka.

És ki addig hontalan volt,
Otthonra talált.
Anyja helyett anyát kapott,
Testvért és apát.

Mert család az Úrnak népe,
Szent és drága nép:
Földre szállott szép menyország,
Üdvös menedék!

Pécs, 1986.

A NÖVEKVŐ JÉZUS

Jézus, te is voltál síró kisgyerek.
Ha seb esett rajtad, fájón vérezett.

Bizonyára féltél, ha jött a sötét:
Siettél megfogni anyácskád kezét.

Tanítód téged is számonkérhetett,
S ha volt ellenséged, durván bánt veled.

Mikor ifjú lettél, várt a munkapad.
Napi kenyeredhez verejték tapadt.

Ugye, neked is volt lüktető szíved?
Véred a tavasztól áttüzesedett...

Téged is kísértett pénz, rang és tudás,
Lelkedet is érte bűnös támadás.

Mária és József boldog volt veled:
Szeretted s becsülte a szüleidet.

Növekedett tested, lelked gazdagult,
Szent életre rendelt a mennyei múlt.

Legfőbb Urad volt a mennyei Atyád;
Mindig megtartottad szent parancsszavát.

Megszentelt személyed most előmbe lép,
Názáreti Jézus, áldott példakép!

Pécs, 1986.

AZ ÉLET ÉS HALÁL URA

Sötét éjszakánál feketébb a gyászom.
Egyedül maradtam... Én is halni vágyom.

Megsebzett szívemet van-e, aki szánja?
Jó gyermekem meghalt. Üres lett az ágya.

Ó, hogy takargattam remegő kezemmel!
Ó, hogy marasztaltam! – Akkor miért ment el?!

Koporsóba tettük őt s a boldogságom...
Nem lehet már többé szép orcáját látnom.

Szemem száraz gödre nem fakaszt több könnyet.
Nincs értelme lenni... – Menni volna könnyebb.

Valami fehérség közelít az úton.
Most valaki rám néz. Nem lehet elfutnom.

Keze megérinti a rémes koporsót,
Ajka pedig széthint néhány balzsamos szót:

Bús özvegy, ne sírjál! Én vagyok az Élet!
Drága egyszülötted, szép fiad megéled.

Hideggé hűlt ifjú! Kelj föl! Neked szólok.
– Asszony, vidd magaddal, és légy újra boldog.

Áldassék az Isten, neve legyen áldott,
Meggyötört népéhez aki most leszállott!

Jézus Krisztusunkban nagy próféta támadt.
Ura az életnek, Ura a halálnak!

Pécs, 1986.

BETLEHEM

Már megtelt minden hajlék
És minden istálló.
Ember és jószág reszket.
Pihenni volna jó.

József aggódva baktat,
Mária sírdogál.
Ajtó és szív bezárult,
S a Gyermekek jönne már...

Az égen fényes csillag,
A földön vak sötét.
Kik Messiást remélnék,
Idéznek ős Igét.

Mikeás így tanítja:
– Te, kicsiny Betlehem,
Belőled származik majd,
Ki Úr Izráelen.

S mikor minden zaj elhal,
Csak halk szellő suhan,
Király születik nekünk
Egy rozzant jászolban.

Csupán néhányan sejtik,
(Ó, áldott, szent csoda!)
Aki e földre szállott,
A mindenség Ura.

Én a szívem ajánlom
Szerény szállásodul...
Légy annak is lakója,
Jézus, te drága Úr!

Pécs, 1986.

EGY ÉDESANYA AZ ORVOSNÁL

Az asszony kánaáni.
Szidónból érkezett.
Jézus után kiáltoz.
A kislánya beteg.

A gonosz lélek gyötri
A szenvedő leányt...
– El sem tudom képzelni,
Uram, hogy meg ne szánd...

A tanítványok durván
Rászólnak: Menj tovább!
Méltatlanul ne zaklasd
A zsidók Krisztusát!

De az asszony nem hátrál.
Jézus elé borul.
Hitét próbára tenni
Így szól hozzá az Úr:

Miként vehetném én el
A fiak kenyerét,
Hogy azt ebeknek szórjam?
– Majd kliensére néz.

A kánaáni nőben
Fellángol a remény.
A gyermekéért harcol.
Szemében tiszta fény.

Úgy van, Uram! De lásd csak,
Az eb sem éhezik,
Hisz földre hull a morzsa,
A gazda míg eszik.

Elámul Üdvözítőnk.
Meghatja őt e hit.
Gonoszt verő hatalma
Győzelmesen segít.

Az asszony útnak indul.
Fény villan homlokán,
Mert abban az órában
Meggyógyult a leány.

De nem méltóság díja
E megrázó csoda...
– A hit hatalma győzött,
S az élet Krisztusa!

Pécs, 1986.

ELŐSZÖR A TEMPLOMBAN

„Jó emberek, segítetek keresni!
A gyermekünk nincs velünk. Elveszett!
Tizenkét éves, kék szemű, sudár, szép.
Érdekli minden... Nem volt köztetek?

Először jött velünk a szent Sionra.
A nagy utat vállalta boldogan.
Itta szemével a sok tarka látványt.
Jóságáért megkedvelték sokan.

Elvégeztük, mit előírt a törvény.
Szívünkbe szent békesség költözött.
Hazaindultunk, azt gondolva balgán,
Hogy jön velünk az úti nép között.

De nem találjuk sehol. – Drága Kincsem!
Hová tűntél? Mi lett veled, fiam?!
– Menjünk sietve, vissza a városba;
Keressük őt. Talán nagy bajban van...”

Elcsöndesült a város. Templomában
Az ősi csarnokokban félhomály.
Egyik teremben hangosan beszélnek.
Kérdez a gyermek, és válaszra vár.

Középen Jézus áll. Körötte tisztas
Papok, írástudók, főemberek.
Velük vitáznak. Gazdag szelleméből
Bölcsesség árad, istenismeret.

Belép Mária. Félszegen megtorpan.
Kérdő szemekkel fiára tekint.
A gyermek arca tündőklőn sugárzik.
Beszélni kezd, s a hangja csöndre int:

– Miért kerestek? Vajon nem tudjátok,
Hogy itt a helyem? Így természetes.
Nekem Atyámnak házában kell lennem.
Boldog, ki itt az ő munkása lesz...

Ámul a pap, és hallgatnak a vének.
Csodálkozón mereng a két szülő.
Jézus pedig csak fejet hajt szelíden,
S halad tovább a megtorpant idő.

Pécs, 1986.

A MEGHAJLÁSRÓL

Úgy gondolom
nem sokat hajbókoltam
életem során
ha mégis
resteltem kegyetlenül

ahogy idősödöm
mind nehezebben sikerül
meghajolni

csak egy valaki van
ki előtt mindig
ezután is
földig
készségesen

akit szeret az ember
arra nagyon vigyáz
gyönyör az áldozat
kéjes a megbocsátás

Uram
jó volna túlélni
együtt a halált
ha lehetséges

Pécs, 1986.

VISSZA AZ ÉLETBE

Az édesanya mondja:

De hamar kilobbant reménységem lángja!
Megsebzett, bús szívem a halált kívánja...
Elment kicsi lányom, elhagyott örökre,
Nem fordul bánatom már soha örökre.
Tizenkét tavaszát a tél letarolta...
Ki hoz újra napfényt fekete gyászomra?!

Az édesapa mondja:

Lábad elé hullva, Uram, hozzád futok.
Hogy mi az én bajom, te azt jobban tudod.
Haláltusát vív most egyetlen leányom.
Jaj, csak rá ne hulljon az utolsó álom!
– Szolgáim jelentik: jó gyermekem halott...
Most már minden késő! Reményem elhagyott...

Jézus mondja:

Csendesüljön szíved! Ne félj, csak higgy, remélj!
Minden lehetséges az erős Istennél.
Leányod elaludt, de én fölébreszttem.
Jairus, ne csüggedj! Ne sírj! Bízzál bennem!
Akinek nincs hite, csak gúnyosan nevet,
De aki bennem hisz, nyerhet új életet.

A leány mondja:

Mély álom borult rám, de most fölébredtem.
– Miféle fényesség tündöklék fölöttem?
Ki az, aki fogja halovány kezemet?
Ki az, aki újra a napfényre vezet,
– Dicsőség Jézusnak! Ajkam csak őt áldja!
Ő az én megmentőm, életem Királya!

Pécs, 1986.

ÖNÁTADÁS

Énekszóval áldom Jézust;
Értem földre szállt le Ő!
Minden vétkem átkát hordta,
Szenvedett a Megmentő.

Itt a szívem, drága Jézus,
Hódolattal átadom...
Téged nézlek, míg csak élek,
Hűen járok utadon.

Boldog hittel vallom Jézust:
Ő az Út és ő a Fény.
Míg csak szóra nyílhat ajkam,
Dalt csak róla zengek én.

Tőled engem, drága Jézus,
El nem téphet senki már.
Légy a lelkem biztos vára,
Mindörökké Úr, Király!

Pécs, 1986.

LÉGY MINDIG VELEM!
(Ich sitse oder stehe)

Ha ülök, vagy ha állok,
Ha fekszem, vagy ha járok,
Te rajtam tartod tekinteted.
Így minden utam látod
És minden szavam hallod;
Tetőled semmit nem rejthetek.

Légy áldott, Isten,
Hogy őrző Uram vagy.
Tebenned bízok lelkem,
Örömmel imádlak!

Ha néha bajba jutok,
Te sorsom ott is tudod;
Hű, őrző szemed rajtam megpihen.
És akármerre mennék
És bármit is tehetnék,
Jó Atyám, mindig te vagy velem.

Légy áldott Isten,
Hogy őrző Uram vagy.
Tebenned bízok lelkem,
Örömmel imádlak!

Ismered egész életem,
Mit adtál, Uram, nékem;
Jól tudod, hányszor megbántottalak.
És mégis nagyon szeretsz...
Ó, továbbra is vezess!
Megteszem minden parancsodat.

Légy áldott, Isten,
Hogy őrző Uram vagy.
Tebenned bízok lelkem,
Örömmel imádlak!

Pécs, 1986.

BIZALOMTELJES KÖNYÖRGÉS

Atyám, benned bízom.
Nincs más reményem.
Te vagy erős váram,
Kősziklám nékem.
Egyszülött Fiadban,
Drága Megváltómban
Küldj segítséget.
Halld meg szívem szavát,
Ó, adj szabadulást,
Bűnömből tisztulást,
Mint megígérted.

Atyám, benned bízom,
Áldom szent neved.
A bűn hogyha kísért,
Én győzök veled.
Sátán hogyha támad,
Nekem mitsem árthat,
Hú karod megvéd.
Meváltott népeddel,
Szentek seregével
Ujjongó örömmel
Áldlak üdvömért.

Atyám, benned bízom,
Vezess utamon.
Ha néha fáradok,
Te légy támaszom.
Melletted nem félek,
Szüntelen rád nézek,
Tudom, hogy szeretsz.

És bár a halálnak
Bús völgyében járjak,
Én ott is imádlak,
Mert mennybe vezetsz.

(Cseh szöveg alapján)

Pécs, 1987.

APOKALIPSZIS

Járok járhatatlan,
Égig érő szirteken,
Lépek lankadatlan,
S mennyed ízét érzem.

Hívlak, s nem tagadsz meg,
Földre hajló Végtelen.
Táruj titkaiddal,
Fényeskedj a szívemen!

Nézlek és csodállak,
Ámul lelkem, szellemem.
Lakjam mindig nálad!
Örökké maradj velem!

Pécs, 1987.

KÖSZÖNTŐ

Emlékezzünk kilenc szép évtizedre!
Hatalmas kéz vezette itt e népet.
Meváltottait Krisztus úgy szerette:
Erős támasza lett sok gyermekének.
Most szívből áldjuk őt, és üdvözljük
Azokat, akik immár hatvan éve
Járják a keskeny útat, és közöttünk
Jó példaként szolgálnak. Mennyi kéve
Gyült össze már a hosszú aratásban,
Az Úr tudja csupán! – Velük köszöntjük
A fél százada megtért hű szolgálakat.
Megőrző karját kitarta felettük
Jézus. Szemük sok csodatettet láthat,
Mit ő vitt véghez értük, hatalmával. –
Dicsőség a Királynak mindörökké!
Zengjen az ének! Szent örömmel áldjuk
A Megváltót. A bűnnek nincs már többé
Hatalma rajtunk. Jövel, Urunk, várunk!

Pécs, 1987.

KÉT KIS KÖSZÖNTŐ

Minket Isten ajándékol
Édesanyánknak adott,
Most azonban e két kincset
Vele együtt te kapod.

Téged mi már befogadtunk
Boldogan a szívünkbe;
Fogadj te is szeretettel
Örökre a tiedbe.

Legyünk mindig jóbarátok,
Egymást ne bántsuk soha,
Házunk, szívünk így lehet csak
A békesség otthona.

*

Szelídség és türelem –
Két oly drága érték,
Hogy ezekben nem lehet,
Csak Krisztus a mérték.

Mindig, amikor tanítasz
Vagy nevelsz bennünket,
Szelídséggel formálgasd
Nyíló értelmünket.

És ha fogyna türelmed,
Csöndesen fohászkodj...
Boldog lesz az életünk,
Boldog lesz, meglátod.

Pécs, 1987.

ÍGY SZERETNÉM

Csillagos ma az ég.
Egy felhő se látszik.
Ugat a komondor.
Újabb vendég jár itt.
Nő ül egy számaron.
Bandukol egy vándor.
Nincs több üres fekhely,
csak egy ódon jászol.

– Kelj fel, asszony, tüstént.
Süss pár meleg lángost!
Hol az öreg pokróc?
Hűvös idő jár most.
Fektesd az ágyunkba
ezt a gyöngé lelkét.
Férje meg a lócán
nyughat, megpihenhet.
Nekünk jó lesz kint is,
a zizegő almon...
Szálljon ránk az álom
szelíd angyalszárnyon.

Pécs, 1987.

NÉZD, JÖN FELÉD!

Nézd, jön feléd Megváltód!
Kopogtat ő; még bebocsáthatod.
Ha szívedet kitárod,
Ő lesz a Szabadítód.

Az élet gyorsan elszáll,
És rádborul az éj...
E földön bárki voltál,
Ő téged is megítél!

Jöjj, jöjj sietve hozzá!
Teérted halt a Golgota hegyén.
Ott eltörölte bűnöd;
Győz szíved ellenségén.

E földön nincs örök cél,
Itt véges minden út...
Ha benne Útra leltél,
Csak őt kövessed: Jézust!

Pécs, 1987.

NEM FÉL A SZÍVEM

Soha nem félt már a szívem,
Soha nem félt már a szívem,
Soha nem félt már a szívem,
Mert velem van az Úr!

Nem volt nélküle boldogságom,
Ám most életem véle járom.
Kézenfogva vezet Megváltóm,
Róla ezért zeng dalom.

Soha nem félt már a szívem,
Soha nem félt már a szívem,
Soha nem félt már a szívem,
Mert velem van az Úr!

Jöjj hát, add a kezed, testvérem,
Járjunk mind a kereszt fényében,
Éljünk, boldogan, békességben,
Hisz odaát vár a menny!

Soha nem félt már a szívem,
Soha nem félt már a szívem,
Soha nem félt már a szívem,
mert velem van az Úr!

Pécs, 1987.

ÓRÁNK LEJÁR

Nézd, mennyi jel, mennyi fény, mennyi árnyék!
Mind arra int: Jézusunk visszatér.
Bősz harcra kél ellenünk most a Sátán;
Semmit sem ad, bárha mindent ígér.
Hogy reng a föld! Halld, miként zeng az ég!
Vedd hát ma kézbe az áldott Igét!
Nincs messze már. – Óránk lejár.
Légy hű halálig, s a szívére zár!

Várd, mint a hű szolga, Jézust, a Gazdát!
Bár késni látszik, te virrasztva várd.
Tedd szorgosan, mit reád bíz a Lélek.
Ünnepre készülve őrizd ruhád!
Csak nézz az Úrra és semmit se félj.
Fönn égi hon vár rád, mennyei cél.
Nincs messze már. – Óránk lejár.
Légy hű halálig, s a szívére zár!

Pécs, 1987.

GYERMEKBEMUTATÁSRA

Harmatos, törékeny rózsabimbó!
Remegő szárnyú, könnyű lepke!
Pihetollak között szunnyadó, kicsiny fióka!
Isten legdrágább műve: tiszta élet!
...Úton voltál még felénk,
De már elkészült köztünk a helyed.
És most megtörtént a csoda:
Egyszerre több szív is telve van veled.

Csordultig tölti boldogsággal
Csodás lényed a lelkünket.
Egész valód az Alkotó szent műve.
Befogadtunk, izgatott örömök között.
De íme, máris odahelyezzük
Csöppnyi testedet,
Parányi lelkedet,
Kisded szellemedet
Annak a tenyerébe,
Aki nekünk ajándékozott.
Zárja szerelme oltalmába
Tiszta életedet!
Fohászaink kísérnek,
Mint hófehér tollú galambraj.
Konok bolygónk mohó sárkányai
Kitátják torkukat feléd.
Ám az Úr
„Elküldi angyalait hozzád,
Hogy védelmezzenek minden utadon.
A kezükön hordoznak majd téged,
Nehogy kőbe botoljék a lábad”.

Pécs, 1988.

KÁNA

Prédikációra készülök
húzom a vizet a kútból
öntöm a kővedrekbe nagy serényen
egybe-egybe két-három métrétát
ahogy dukál
hisz ismerem régóta már
mit ír erről az evangélium

szépen kérlek barátaim
most reggelig már ne zavarjatok
a csönd méhében csodamagzat
készül születni
s ha végbemegy a szent misztérium
holnap a násznagy-nép
a gyülekezet néz nagyot
cuppant is tán a szent gyönyörtől
mert jó bort merít füle
beszédem öblös mélyéből
igen Uram
akarom így legyen
akard te is hogy így legyen
lendüljön lába táncra mindazoknak
kik megízlelik menyegzőm borát
menjünk Kánába
ha a Mester is ott időz
boldog napunk lesz igazán.

Rákospalota, 1988.

MENNI KELL!

Átrobogott rajtam
a változások tankja
gorombán belepréselt
az áldott anyaföldbe
de összetörni nem tudott
acélból vagyok ugyanis
egy idő óta már
megrázom magam
mint aki elszenderült
és élek

hála érte
beszédem csendesebb lett
a szívem kicsit gyorsabb
két lábam döngve járja még
a járt utat
s a járatlan ösvényeket
mámorok
nem ködösítik agyamat már
hálistennek
és sajnos
a gőgös régi fenevad
lihegve kap bokám után
de lassan lemarad talán
nem tervezek sokat
mostanában inkább
a tervek hömpölygetnek magukkal
hagyom magam
s álmomban néha már
mosolyra húzódik a szám

Rákospalota, 1988.

NEM ÉRTEM

A láthatár alá bukott
Harmadszor is a vörös tűzkorong
Letette szép fátylát a fény
Megözvegyült a hangulat
Magányosan gubbaszt a csend
Ölében szörnyű hallgatás
Nem értem én a hősoket
Kik most csatát veszítenek
Fegyver zuhan s halál hörög
A ködben szétmálló sikoly

Velőig ható borzadály
Araszol lent a mély úton
Lehetnél hozzám bármilyen
Nem tölthetem meg serlegem
Kiáltoz bennem már a vér
Ordítva dermeszt a sötét
Nemes vitézként törbe dől
A porba sújtott indulat

1988.

LENT

Kattognak a kerekek
Átrobogott fölöttem a Végzet
Becsvágyam a sínek között maradt

Bozontos felhők húznak át fölöttem
Sirálycsapat csapong visongat
Megérinti arcomat
A tenger sós lehellete

Régi átkokat próbálgatok kiköpni
csikorgó fogaim közül
De a baljós szavak
Megszelídülve sorakoznak elő
Tisztuló lelkem kitárt kapujából

Értelmem távcsövét
Ráállítom a ködbe vesző csúcsra
Fényt vélek látni
Talán az is
Csak tisztulnia kell
Lelkemben is a homálynak

Fogjátok meg a kezemet
Erő árad belétek abból
Lehet
Nekem is szükségem lesz még rátok

Pécs, 1988.

MÉGIS

Vállamra hajtja
Fürtös fejét a fűz
Tavasról suttog
– Engem el nem kerülsz

A tűz kihúnyhat
Új szél szítja megint
Ne hidd magadról
Már semmi sem hevít

Ledülök halni
Villámsújtott farönk
Előre lépnék
S a vihar hátra dönt

De bármilyen mély
A kétség mocsara
Utolér a hang
A lelkesek szava

Acsaroghatnak
Vad rémek ellenem
Szólít a holnap
S én azt mondom: Igen

Keleten virrad
Menekül a homály
Az élni vágyók
Vidám csapatja vár

Pécs, 1988.

ÁLDOTT SZAVAD ÁLTAL

Áldott szavad által,
Uram, eltölt a remény.
Kapu tárul a jövőmre,
Bennem élsz s benned én.

Áldott szavad által,
Uram, békéd száll reám;
Győzedelmes Jézus Krisztus,
Megtartóm, Kősziklám!

Áldott szavad által,
Uram, eggyé lesz a Föld,
Szeretetben, békeességben
Téged áld, égi Hőst.

Áldott szavad által,
Uram, néped már nem fél.
Kapu tárul, hív a holnap,
Közel van már a cél.

Pécs, 1988.

JÉZUS VISSZATÉR

Jézus e világba visszatér;
– Mi lesz, ha most jön el?
Közelg, mint győzelmes, nagy Király;
– Mi lesz, ha így visz el?
Elviszi hű Menyasszonyát
Magához, föl, a légen át.
Téged is égbe átemel;
– Mi lesz, ha most visz el?!

Áldás, áldás, dicsőség! Eljön Ő!
Áldás, áldás, övé az üdv, erő!
Áldás, áldás, közelg a nagy Király,
Áldás, áldás! Kegyelme ránk talál!

A Sátán uralma megtörik;
– Bárcsak most lenne már!
Fájdalom és sóhaj megszűnik;
– Bárcsak ma lenne már!
Feltámad mind, ki benne élt,
Meglátja őt, ki hitt, remélt;
Érted is jön a szent Király.
– Bárcsak most jönne már!

Áldás, áldás, dicsőség! Eljön Ő!
Áldás, áldás, övé az üdv, erő!
Áldás, áldás, közelg a nagy Király,
Áldás, áldás! Kegyelme ránk talál!

Áldott, ki mindvégig hű marad!
– Bárcsak most jönne el!
Örömet, békét és üdvöt ad.
– Bárcsak most vinne el!

Róla szól földi s égi jel,
A boldog sáfár rá figyel.
Ragyogva kél a Napsugár;
Bárcsak most jönne már!

Áldás, áldás, dicsőség! Eljön Ő!
Áldás, áldás, övé az üdv, erő!
Áldás, áldás, közelg a nagy Király,
Áldás, áldás! Kegyelme ránk talál!

Pécs, 1988.

ÁLDD MEG!

Áldd meg, Isten, népedet,
Jézus Krisztus nyáját!
Küldj reánk a mennyekből
Bőven minden áldást.
Maradj mindig megtartónk,
Legyen köztünk békesség.
Adj erőt, hogy örömmel
Hirdessük szent Igéd.

Áldd meg, Isten, népedet,
Félelmünket úzd el.
Néked szentelt szívünket
Töltsd meg égi tüzsel.
Urunk, hozd el országod,
Hozzád térjen minden nép,
Győzedelmes nevedet
Zengje föld és az ég.

Pécs, 1988.

AZ „IGAZI”

„Én vagyok az IGAZI...”

mondja Jézus.

Vannak ugyanis

– voltak mindig, s maradnak is –
hamis próféták,
álszent papok
és hűtlen pásztorok.

Vannak ugyanis

vezetők, akik félre vezetnek,
utak, amelyek nem visznek sehova
és igazságok, melyekről kiderül,
hogy szemenszedett gaszágok.

Vannak ugyanis

ajtók – s mögöttük mély szakadék tátong;
kezdetek – és soha sincs folytatás;
kenyerek – s bennük a halál mérge lapít;
szólótókéék – s rajtuk nincs egyéb virágnál.

Van ugyanis

Alfa, amelytől a mondat
soha nem jut el a záró Omegáig.
Élet, amelyből nem fakadhat élet,
mert soha meg nem ízlelte
a meghalás üdvösséges kegyelmét.
Lámpa, amelynek fénye
felvillan élesen,
hogy aztán annál sötétebb legyen
a feketeség mindenfelé.

Jöjj hát közénk, te áldott IGAZI!

Alakítsd át hamis énünket,
hogy az „enyém”-et mielőbb
felválthassa a „mindenkié”!

Add, hogy a míves szavak helyét
elfoglalják az egyszerű
cselekedetek.

A nyavalygó érzelgősség helyére
áradjon valódi szeretet.
A sárral s mésszel falnak álcázott
palánk helyén hadd álljon kőfal,
mely oltalom és bizonyosság.
Igazi Jézus,
hozzám is jöjj közel,
lépj be az ajtómon,
hadd legyek én is
igazi gyermeked,
valódi keresztyén követed,
ki minden kétség nélkül
égi üdvösségednek is részese lehet!

Rákospalota, 1989.

ÁT A PUSZTÁN

Mögöttem a puszta
Harminchároméves vándorút
Azóta is kísér a manna
S nem unja még a lelkem
E régi eledelt
Amáleket levertem
De újra szembejön velem
Harcunk lesz egymással
Tudom
Még holnap is meg azután
Átkeltem már néhány folyón
Egy-két tengerszoros sötét vizén
De elcsitult a vad moraj
Ott jár elől a felhő és a tűz
Az Úr vezérel szüntelen
A cél

Ki tudja hol
Időnként mint a délibáb
Villog a ködben hívogat
Aztán közellebeg
Mintha csak karnyújtásnyira
Enyém leszél szent Kánaán

Rákospalota, 1989.

REFORM

Divat sokat beszélni róla,
S hogy ezt tehetjük, lám, ez is reform.
Ám hirtelen mégis gégemre forr,
Mivel csupán divat e szócska.

Mi régen ezt csak egyszerűen
Így mondtuk: megtérés, megújulás.
Ki az Igében elég mélyre ás,
Újjá lesz Isten kegyelmében.

A szép szavaktól meg ne szédülj!
S ha ellenállnod nincs már semmi mód,
Akarj és élj át reformációt,
S az életed boldoggá szépül.

Alternatív megoldás nincsen.
Az tudja csak, a reform mit jelent,
Akit a kegyelem újjá teremt.
Az egyetlen segítség: Isten!

Rákospalota, 1989.

Ó-KEDVEMBEN ÍRTAM

Élek, de mégse hetvenkedhetek,
Hisz épp elhagytam az ötvenhetet.

Elértük hát a demokráciát!
De hogy hozzuk be a restanciát?

Csodás találmány: emberi jogok!
Veletek kezdeni én mit fogok?

Magyar hazám szabad lett végre már,
De ránk a kínos böjtök éve vár.

Mesés vallásszabadság tört reánk,
Ám most sátán s Mammon is sárba ránt.

Kezdünk békében élni s emberül,
– S a háború vad réme ránkvetül.

Szelíd reménnyel biztatjuk magunk,
De búsak, vadak s csüggedők vagyunk.

Ó-évünk – irgalom! – immár letűnt.
– Lépj mellénk, védj meg, édes Istenünk!

Rákospalota, 1990.

JUHOK CSAPATJÁBA VÁGYVA...

Ma „nyelvet kérni” nagy divat
– Bizonyos „új hullám” miatt.

Ettől én mégse szédülök.
Nem vágyom lenni „szél-ütött”.

Beszélni mindig emberül!
– A lelkem ettől felhevül.

Meghallani, ha sír a jaj!
– A szívem ilyen „jót” akar.

Én gyógyítani sem tudok.
Nekem e kincsből nem jutott.

De követként ha küld az Úr,
Hulljon szavam hús balzsamul!

Ha látok éhes senyvedőt,
Vagy szomjast szikkadt kút előtt,

Hangom legyen víz és kenyér
S két kezem könny-törő tenyér!

Ha köröttem rablánc csörög,
S a fény sok szemben megtörött,

Bilincs-oldó Igét vigyek
Börtön mélyére bárkinek!

...Az ég és föld ha elmúlik,
S minden szem báván bámul itt,

Ha szólnak harsány harsonák,
S hallom a Bíró szózatát;

Bár azt mondhatná: Gyermekem!
Lakozz örökké énvelem!

Ki hű volt, részt osztok neki.
Szent lesz e rész, mert isteni.

Mert bármit tettél s bárkinek,
Velem tetted. – Az üdv tied!

Rákospalota, 1991.

IMÁDSÁG SZENT EGYSÉGÉRT

Széthull keserűn a világ.
Megbomlik a hajdanvolt harmónia.
Különválnak az egymáshoz tartozók.
Pusztul a gyönyörű Teljesség.
Irtózva darabokra esik az Egész.
Beleborzongok a tagozódásba...

Jaj, Uram, félek!
Tönkretettük a Tökéleteset,
A kezdet kezdetén kezünkre bízott
Szépséges Kincset,
Földünket, ezt a csodálatos Édent...
– És mi valamennyien, akik
Egy vérből valók volnánk:
Egy vér oltalma alá gyűjtött
Szánandó gyermekeid –
Szélesebesen távolodunk egymástól.
Mintha szétrobbant volna a szeretet,
S most összetörik a szívünk is vele.

Megváltó Krisztusom!
Kétezer éve elkezdted te már
A szelíd, szép könyörgést,
Hogy „EGYEK LEGYENEK!”
Egyek, igen, főként azok,
Kik szent nevedről nevezik magukat.
A kegyelemből élő kegyesek.
A „krisztiánoszok”.
S hogy egyek legyünk valamennyien,
Kiket embernek hívnak
Talán még fönn a mennyben is...

Miként lehetne egyé a sokféle?
A sokszázféle ágazat
Összeforraszt-e egyetlen irányzattá?
Megerthesi-e valaha is egymást
Az ezerféle nyelvű s véleményű
Ötmilliárd?

Krisztus, Megváltóm!
Én hiszek az imában!
Főképpen és elsősorban
A te erőtől izzó könyörgéseidben.
Hiszek győzelmes, közbenjáró,
Minden megígért csodát kieszköző
Imádságodnak hatalmában!

Tekints alá irgalmasan
Balsors-verte nemzetünkre,
És itt most a te megváltottaidra,
Közösségünknek rád tekintő,
Benned reménykedő népére!
Rontsd le a falakat, Uram,
Miket gyanakvásokból emeltünk!

Tördelje ki karod
Az irgalmatlanság hitvány karóit
A köztünk burjánzó sövények közül!
Segíts megtalálni az ösvényt
Lélektől lélekig!

Jó lenne megragadni újra
S el nem engedni többé egymás kezét!
De szép is volna ismét
Együtt menetelni derűsen,
Szabad szívvel és énekelve!

Mikor telik meg végre
Életünk megtisztult cserépedénye
A szeretet túlcserélő mézével?
Látjuk-e még s átéljük-e vidáman
A házad tornácaiba igyekvő
S az otthonai felé hömpölygő szent sereg
Önfeledt vonulását?

Tégy csodát velünk, Urunk!
Áraszd reánk szentségednek Lelkét!
hadd lássa ámulattal a világ,
Hogy egyek vagyunk mindnyájan,
Hiszen mindnyájan a tieid vagyunk!

Rákospalota, 1991.

MI TARTJA ÖSSZE?

Állok a hegyfokon,
az ősi várfal szegletén.
Csodálva nézem e roppant kövek
megnyugtató harmóniáját.
Villám villanhat vésszesen,
zápor zuhoghat rémesen,
múlhatnak hosszú századok;
– e kőtömbök szilárdan nyugszanak.
Mintha EGYETLEN volna az egész.
A kötőanyag eggyé vált velük,
s nem volt erő, mely szétszabdálja őket.
Egy régi építész
kigondolta, hogy VÁR legyen a kőből,
s lett VÉDŐFAL és OTTHON,
mely mindig-mindig visszavár.

Nézem az égen húzó vadludak
szelíden hullámzó, nagyívű ékét.
A forma olykor változik,
de az irány – az mindig ugyanaz.
A V-alakú hieroglifának
egyik vagy másik ága
egyszer rövidebb, máskor talán hosszabb,
de együtt a JEL mindig változatlan.
Mi tartja össze őket?
– VALAKI egyszer így rendelkezett,
hogy EGYÜTT MINDIG, egészen a célig!
Amit Ő bölcsen egybeszerkesztett,
bármely erő azt ne válassza széjjel!

Tirátok gondolok ma,
az Úr két idősödő szolgájára.
Ötven esztendő szele-vihara,
vad jégeső vagy fegyverek dúlása
nem tépte szét e szép frigyet.
A kő a kővel egybeforrt örökre.
Áldott legyen, KI így álmodta meg!
S a két élet, mely ék-alakot formál,
szárnyaljon együtt, tovább, MENNY felé!
Szívetek tudja, hol a CÉL.
Hű hitetek az irányt el ne vétse!

Mostmár tudom, mi tartja össze,
hogyan kő a kővel, madár a madárral
maradjon EGY és végig OSZTHATATLAN.
– Az ALKOTÓ iránti szent alázat,
az engedelmesség, a tiszta hűség,
a szeretetnek égi köteléke
s a közös cél: a színről színre látás.

Ő tartson össze Titeket: az Úr,
Szeretteink, Ti Drágák! – mindhalálig!

Rákospalota, 1991.

TARTALOMJEGYZÉK

1951.	Anyáknapjára	9
1952.	Kietlen táj	10
	Búcsú a gimnáziumtól	11
	Ő feltámadott!	12
1954.	Nagyon nehéz	13
1956.	Aranymenyegzőre	14
	A rím kedvéért	14
1957.	Mózes halála	15
1958.	Fiamhoz, aki lesz	16
	Áprilisvégi nekibuzdulás	16
	Keserves ének	17
	Vétkes hallgatás	18
	A mélyből	19
1959.	Új esztendő	20
	B. Ú. É. K.	21
	Keserves fohász	22
	Akácillat	23
	Virágzó szilvafák	23
	Vackor	24
	Kis angyal	25
	Megfáradt testvérnek	26
	Szép kikeletre	27
	Búfelejtető sugár	28
	Vallomás	29
	Kérdések	31
	Panaszos hívás	32
	Őszi szél	33
	Ad astra!	34
	Optimista induló	35
	Születésnapom	36
	Szentesti hangulat	37
1960.	Anyóka	37
	A szabadban	38
	Elindulok megint	39
	Hogy hozzád mentem...	40

	Anyám ma ötven éves	42
	Vigasztaló szonett apámnak	43
	Ma kezdődöm én	44
	Egyre följebb	46
	És mégsem szabad megállnom . . .	47
	Betegágy mellett	49
	Gellért-hegyi tavasz	50
	Harc a boldogságért	51
	Munka közben, tavasszal	52
1961.	Tavaszi monológ	53
	Csendes vallomás	54
	Monoton keringő	56
	Gondolatok a békéről	57
1962.	Hullócsillag	57
	Anyám imája	58
	Zsoltom	59
	Verseim virág	60
	Halk szavú aggodalom	60
	Kis tavaszi kacaj	61
	Kertemben rózsza nyílik	62
	Villamoson	62
	Esőtlen hetek után	63
	Tavasz-hívogató	64
	Esténként	65
	Lefekvés előtt	66
	Hagyjatok!	67
	Testvéri beszélgetés után	67
	Lelkiismeret	68
	Ebéd	69
	Harminc felé	70
1963.	Tavaszodik	71
	Írni	72
	Napfény – tavasszal	73
	Kis könyörgés	73
	Halld csak...	74
	Őszi gondolatok	74
1964.	Imaharc	75

	Jól sáfárkodni!	76
	Képtelenség (?)	77
	Szél	78
	Beszélgetés pár szál ibolyával	78
	Temetés közben	79
1965.	„Uram, nincs emberem!”	80
	Várok...	82
	Látszat-kegyesség	83
	Orgona	84
	Látogatás után	84
	Édesanyámnak	85
	Japán leírások versei	86
1966.	Idő	95
	Formáltatás	96
	Halál	97
	Kísértés	98
	Pesszimista sorok	99
	Várom őt	100
1967.	Gyermek-ima	100
	Harangozok	101
	Jó lenne...	101
1968.	Semmi	102
	Méltatlanul	103
	Beszélgetések	103
1969.	Reménytelen	105
	Felvételi	106
1971.	Miért fáj?	107
	Ujjgyakorlat	107
	Panasz	108
1975.	A menyasszony dala	109
1976.	Zsoltáros köszöntő	110
1977.	Vezess	110
	Imhol vagyok	111
1978.	Egy fennhéjázó imádkozónak	112
	Küldetés	113
	Mea culpa!	114
	Temetünk	114

	Váltó	116
	Két „...-telen”	116
	Madonna del Sasso	117
	Ascona-i unatkozók	119
	Tőparton	120
	Lelki béke	120
	Anyáknapján	121
1979.	Tűnődés	122
	Ébred az erdő	122
	Martin Luther King éneke	123
1980.	Jertek országomba!	124
	Vársz-e rá?	124
	Bölcsődal	126
	Az Úr háza	127
1981.	Indulj!	127
	Megmentett!	128
	Jöjj, Urunk!	129
	Áldott légy!	130
	Tavaszi háladal	131
	Útmutatód hadd legyen!	131
1982.	Krisztus hét szava a kereszten . .	132
	„Atyám, bocsáss meg nekik!”	132
	„Még ma velem leszel”	133
	„Miért hagytál el?”	134
	„Fiad... anyád”	135
	„Szomjas vagyok”	136
	„Atyám, kezedbe teszem le” . .	137
	„Elvégeztetett!”	138
	Legdrágább Jézus	139
	Két szív	140
	Készen vagy-e?	140
1983.	Üzenet	141
	Erőtlen kiáltás	142
	Mindenki téged keres	143
	Rohanás közben	143
	Arimáthiai József	144
	Karácsonyi kánon	145

1984.	Mély vágy	146
	Köszöntő	147
	Hullófélben	148
	Jöjj, Szentlélek!	148
	Hálaadó vers	149
	Örömeinek	149
	Légy nekem az erő	150
	Ha elhagy a kedv	151
1985.	Öreg harcosok	151
	Várakozók	152
	Ötsoros	153
	Az „éneklőmesternek”	153
	Szabadító	154
	Ima a Szentlélekhez	155
1986.	Virágvasárnapi ének	156
	Reznigáció	158
	Oldottan	159
	Az orvos imája (1.)	159
	Az orvos imája (2.)	160
	Köszöntő vers	161
	Akit szeretsz...	162
	Karácsony küszöbén	163
	Nézz és beszélj!	163
	Testvérek	164
	A kenyérsztás csodája	165
	A kisgyermek példája	166
	A legnagyobb család	167
	A növekvő Jézus	168
	Az élet és halál Ura	169
	Betlehem	170
	Egy édesanya az Orvosnál	172
	Először a templomban	173
	A meghajlásról	175
	Vissza az életbe	176
	Önátadás	177
	Légy mindig velem!	177
1987.	Bizalomteljes könyörgés	179

	Apokalipszis	180
	Köszöntő	181
	Két kis köszöntő	181
	Így szeretném	182
	Nézd, jön feléd!	183
	Nem fél a szívem	184
	Óránk lejár	185
1988.	Gyermekbemutatóra	185
	Kána	186
	Menni kell!	187
	Nem értem	188
	Lent	189
	Mégis	190
	Áldott szavad által	191
	Jézus visszatér	192
	Áldd meg!	193
1989.	Az „Igazi”	194
	Át a pusztán	195
	Reform	196
1990.	Ó-kedvemben írtam	197
1991.	Juhok csapatjába vágyva...	198
	Imádság szent egységért	199
	Mi tartja össze?	202
	Tartalomjegyzék	205
	Betűrendes versmutató	211
	FÜGGELÉK	217
	Ajánlás	217
	Önéletrajz	218
	A „Napsugár” Gyermekmentő Alapítvány kiadványai	220
	Megrendelőlap	221

BETŰRENDES VERSMUTATÓ

A kenyérosztás csodája	165
A kisgyermek példája	166
A legnagyobb család	167
A meghajlásról	175
A menyasszony dala	109
A mélyből	19
A növekvő Jézus	168
A rím kedvéért	14
A szabadban	38
Ad astra!	34
Akácillat	23
Akit szeretsz...	162
Anyáknapján	121
Anyáknapjára	9
Anyám imája	58
Anyám ma ötven éves	42
Anyóka	37
Apokalipszis	180
Aranymenyegzőre	14
Arimáthiai József	144
„Atyám, bocsáss meg nekik!”	132
„Atyám, kezedbe teszem le”	137
Ascona-i unatkozók	119
Az élet és halál Ura	169
Az „éneklőmesternek”	153
Az „Igazi”	194
Az orvos imája (1.)	159
Az orvos imája (2.)	160
Az Úr háza	127
Áldd meg!	193
Áldott légy!	130
Áldott szavad által	191
Áprilisvégi nekibuzdulás	16
Át a pusztán	195
B. Ú. É. K.	21

Beszélgetés pár szál ibolyával	78
Beszélgetések	103
Betegágy mellett	49
Betlehem	170
Bizalomteljes könyörgés	179
Bölcsődal	126
Búcsú a gimnáziumtól	11
Búfelejtető sugár	28
Csendes vallomás	54
Ebéd	69
Egy édesanya az Orvosnál	172
Egy fennhéjázó imádkozónak	112
Egyre följebb	46
Elindulok megint	39
Először a templomban	173
„Elvégeztetett!”	138
Erőtlen kiáltás	142
Esténként	65
Esőtlen hetek után	63
Ébred az erdő	122
Édesanyámnak	85
És mégsem szabad megállnom	47
Felvételi	106
„Fiad... anyád”	135
Fiamhoz, aki lesz	16
Formáltatás	96
Gellért-hegyi tavasz	50
Gondolatok a békéről	57
Gyermek-ima	100
Gyermekbemutatóra	185
Ha elhagy a kedv	151
Hagyjatok!	67
Halál	97
Halk szavú aggodalom	60
Halld csak...	74
Harangozok	101
Harc a boldogságért	51

Harminc felé	70
Hálaadó vers	149
Hogy hozzád mentem...	40
Hullócsillag	57
Hullófélben	148
Idő	95
Ima a Szentlélekhez	155
Imaharc	75
Imádság szent egységért	199
Imhol vagyok	111
Indulj!	127
Így szeretném	182
Írni	72
Japán leprások versei	86
Jertek országomba!	124
Jézus visszatér	192
Jó lenne...	101
Jól sáfárkodni!	76
Jöjj, Szentlélek!	148
Jöjj, Urunk!	129
Juhok csapatjába vágyva...	198
Karácsony küszöbén	163
Karácsonyi kánon	145
Kána	186
Kertemben rózsá nyílik	62
Keserves ének	17
Keserves fohász	22
Képtelenség (?)	77
Kérdések	3
Készen vagy-e?	140
Két kis köszöntő	181
Két szív	140
Két „...-telen”	116
Kietlen táj	10
Kis angyal	25
Kis könyörgés	73
Kis tavaszi kacaj	61

Kísértés	98
Köszöntő	147
Köszöntő	181
Köszöntő vers	161
Krisztus hét szava a kereszten	132
Küldetés	113
Látogatás után	84
Látszat-kegyesség	83
Lefekvés előtt	66
Legdrágább Jézus	139
Lelki béke	120
Lelkiismeret	68
Lent	189
Légy mindig velem!	177
Légy nékem az erő	150
Madonna del Sasso	117
Ma kezdődöm én	44
Martin Luther King éneke	123
Mea culpa!	114
Megfáradt testvérnek	26
Megmentett!	128
Menni kell!	187
Mégis	190
„Még ma velem leszel”	133
Méltatlanul	103
Mély vágy	146
Miért fáj?	107
„Miért hagytál el?”	134
Mindenki téged keres	143
Mi tartja össze?	202
Monoton keringő	56
Mózes halála	15
Munka közben, tavasszal	52
Nagyon nehéz	13
Napfény – tavasszal	73
Nem értem	188
Nem fél a szívem	184

Nézd, jön feléd!	183
Nézz és beszélj!	163
Oldottan	159
Optimista induló	35
Orgona	84
Ó-kedvemben írtam	197
Óránk lejár	185
Önátadás	177
Öreg harcosok	151
Örömének	149
Ötsoros	153
Ő feltámadott!	12
Őszi gondolatok	74
Őszi szél	33
Panasz	108
Panaszos hívás	32
Pesszimista sorok	99
Reform	196
Reménytelen	105
Reznáció	158
Rohanás közben	143
Semmi	102
Szabadító	154
Szentesti hangulat	37
Szél	78
Szép kikeletre	27
„Szomjas vagyok”	136
Születésnapom	36
Tavaszhívogató	64
Tavaszi háladal	131
Tavaszi monológ	53
Tavaszdodik	71
Temetés közben	79
Temetünk	114
Testvérek	164
Testvéri beszélgetés után	67
Tőparton	120

Tűnődés	122
Újjgyakorlat	107
„Uram, nincs emberem!”	80
Új esztendő	20
Útmutatód hadd legyek!	131
Üzenet	141
Vackor	24
Vallomás	29
Váltó	116
Várakozók	152
Várok...	82
Várom őt	100
Vársz-e rá?	124
Versem virág	60
Vezess	110
Vétkes hallgatás	18
Vigasztaló szonett apámnak	43
Villamoson	62
Virágvasárnapi ének	156
Virágzó szilvafák	23
Vissza az életbe	176
Zsoltáros köszöntő	110
Zsoltom	59

FÜGGELÉK

AJÁNLÁS

Gerzsenyi Sándor lelkipásztor-költő e kötet tiszta bevételével a „Napsugár” Gyermekmentő Alapítvány munkáját kívánja támogatni. A vásárló tehát azon túl, hogy egy értékes evangéliumi verses-kötet-hoz jut, támogatja a gyermekmentő munkát. Ezért külön szeretnénk kifejezni köszönetünket azoknak, akik ily módon nyújtanak segítséget a szükségben levő gyermekeknek.

Terjesztők figyelmébe ajánljuk, hogy 10 példány fölött 10%, 20 példány fölött 15% árkedvezményt adunk!

Azok, akik ezen felül is szeretnének segíteni, adományukat átutalhatják (számlaszám: MHB 202-16104), vagy a kötetben megtalálható csekken elküldhetik. Minden adományról igazolást küldünk, mely az APEH engedélye alapján lehetővé teszi az összeg levonását az adóalapból. Imádságaikat és támogatásukat köszönve, az Alapítvány nevében:

Dr. Almási Mihály
kuratóriumi elnök

ÖNÉLETRAJZ

Minél hosszabb időt érhet meg az ember – Isten kegyelméből –, annál rövidebben össze tudja foglalni addigi élete történetét. A múlt év utolsó hónapjában léptem át a hatvanat, így hát most már hivatalosan is az öregedők táborához tartozom.

A gyermekkorom Noszvajhoz kötődik. Ott születtem, ott értek az első – meghatározó – gyülekezeti hatások. Ott lett példaképemmé Édesapám, aki egy több tucatnyi misszióállomást magába foglaló mamut-körzet utazó lelkipásztora és evangélistája volt. Noszvajon hallottam meg először a hívást, amely egy évtized múlva hivatássá érlelődött bennem.

Gyula – két nagy döntés színhelye. Megtértem és bemerítkeztem tizenharmadik esztendőm koromban. Édesapám volt az én Bemerítő Jánosom; a bátyámmal és a nővéremmel együtt merültünk a „hullám-sírba”. Gyulán végeztem a középiskolát, és az érettségi után onnét indultam a Teológiai Szemináriumba, Budapestre.

A hivatásra nézve döntő jelentőségű volt számomra az első szolgálati helyem, Orgovány. A viszonylag rövid ott töltött idő hihetetlenül sok és nagyon mély benyomással gyarapította életemet, személyiségeimet. Huszoneves korban még képlékeny, formálható a jellem.

A szolgálatban való kiteljesedésem a csepeli gyülekezethez kapcsolódik. Ott tanultam meg kiépíteni és megbecsülni a baráti-lelki kapcsolatokat.

A lelkipásztori hivatásban a felnőttkort két gyülekezet jelenti: Rákospalota és Pécs. Főként az utóbbi, hiszen egy évtizeden keresztül gyülekezet-szervező munkát is végezhettem, mint a Dunántúli Missziókerület elnöke.

Bőven kijutott a küzdelmekből is. Először is a bennem dúló kettősség! – Szellemi örökségem és neveltetésem folyamányaként a fundamentalista baptizmus ágazatához tartozónak vallom magam. Ifjúkori lázongó természetem következtében és sajátosan bontakozó hitfelfogásom szerint igen gyakran találtam magam a liberálisabb irányzatúak között.

Költészetemben kezdettől egyik vezérelvem volt a könyörtelen őszinteség. Eleinte egyáltalán nem gondoltam rá, hogy olyan verseket írjak, amelyek gyülekezeti elmondásra is alkalmasak. Csak később sikerült meggyőzőnöm magam, hogy a szolgálatom egyik műfaja is lehet a szavalásra szánt költemény, mint önvallomás. Ha bármiféle sátáni, torz vonás ellen harcoltam, azt a harcot mindig legeslegelőször önmagammal szemben indítottam. Azt hiszem, didaktikus jellegű szövegem egy sincs.

Én már nem is reméltem, hogy életemben kiadásra kerülnek egy újabb önálló kötetben a verseim. Most azonban felcsillant bennem a remény, hogy talán az sem kizárt dolog, hogy egyszer valakinek a „Gerzsenyi – összes...” megjelentetése is eszébe jut. Kíváncsi vagyok magamnak ezt a boldogságot.

Gerzsenyi Sándor

A „Napsugár”
Gyermekmentő Alapítvány
kiadványai

1. Egy se vesszen el! (szórólap) *ingyenes*
2. Színes ismertető füzet az Alapítvány munkájáról
(magyarul) *ingyenes*
3. Színes ismertető füzet az Alapítvány munkájáról
(angolul) *ingyenes*
4. Napsugár Oldalak (negyedéves tájékoztató)
ingyenes
5. A napsugár gyermekei (Napsugár Video 1.)
Riport-dokumentumfilm. „Vendégségben a Szi-
getszentmiklósi Gyermekmentő Központban”.
(Duna TV, 1993. október 10.) *500 Ft*
6. Gerzsenyi Sándor: Vallomás (új versek) *280 Ft*
(10 példány fölött 10%, 20 példány fölött
15% árkedvezményt adunk!)

Kiadványaink megrendelhetők
a következő címen:
„Napsugár” Gyermekmentő Alapítvány
2310 Szigetszentmiklós, Révsor 24.
vagy telefonon: 06-24/368-342